

TÜRKİYE'DE ŞERİATIN KISA TARİHİ

Halil Nebiler

İLK SÖZ

Sorun hep dindarlık-dinsizlik, doğuculuk-batıcılık, müslümanlık-laiklik gibi çelişkilerle değerlendiriliyor. Oysa ben, bu değerlendirmelerin, tarih bilincinden yoksun ve yanlış olduğunu düşünüyorum. Yaptığım araştırma sonucunda da, şeriatçı yükselişlerin, sınıfsal ve ulusal sorunlarla çok yakından ilgisi olduğunu, uluslararası politikanın ve devletin seçtiği yöntemlerin güdümüne girdiğini görüyorum.

31 Mart Vakası'nın, Alman emperyalizminin Osmanlıya ilişkin programının en yoğun uygulandığı döneme denk düşmesi, hiç de tesadüf değil. Cihat fetvaları yayınlanıyor ve Sultan, onlarca ülkeye İslam ihracına girişiyor. Sonuçta telef olan, yine bu ülkenin insanlarıdır.

Ulusal Kurtuluş Savaşı'nı bastırmaya çalışan İngiliz emperyalizmi, en yakın müttefik olarak yanında Halife-Sultan'ı, Şeyhülislam'ı ve hocaları buluyor. Şeyhülislam, Mustafa Kemal ve arkadaşları hakkında ölüm fetvaları veriyor; İngiliz ve Yunan uçakları bunları gökten insanlara serpiştiriyor; İtalyan gemileri limanlara ulaştırıyor ve Fransız subayları halka dağıtıyor. '**Şeriat isteriz**' diye ayaklananların cebinden, İngiliz gizli servisinin belgeleri çıkıyor. İngilizseverler Derneği Başkanı olan hoca gibilerin başını çektiği ayaklanmalar boşuna yaşanmıyor.

1940'larda (Amerikan emperyalizmi Türkiye'ye girerken), yıllardır uyuyan Said-i Nursî uyandırılıyor ve Suudi Arabistan kökenli olan Ticanî tarikatı, laisizme karşı ilk eylemlerine başlıyor. Adnan Menderes, bir yandan Amerikan emperyalizminin ülkeye girişine zemin hazırlarken, diğer yandan da Said-i Nursî'nin elini öpüp hilafet sancağının gölgesinde yürümeye başlıyor.

Rastlantı mı?

Öğrenci ve işçi eylemleri başladığında, hak ve ekmek arayanların karşısına yine o, "**Din elden gidiyor!**" naraları

atanlar çıkıyor. İstanbul gençliğinin 6. Filo'ya karşı başlattığı protestolar, Dolmabahçe camiinde, kibleyi bırakıp 6. Filo'ya dönerek namaz kılan şeriatçılarla kırılmaya çalışılıyor. Amerikan askerleri için beyaza boyanan İstanbul genelevlerini dile getiren öğrenciler, çember sakallılar tarafından dövülüyor, hatta öldürülüyorlar.

1970'lerin son iki yılında ABD'nin, SSCB'yi güneyden, ılımlı ve denetlenebilir İslamcı bir yeşil kuşakla çevirme projesini; batıda Polonya'dan "**Let us Poland, be Poland**" (Bırakınız Polonya Polonya Olsun) sloganıyla başlatılan "**Yeni Dünya Düzeni**" kampanyası destekliyor. Kilise Polonya'daki sosyalist rejime, cami Türkiye'deki laik rejime saldırıyor. Süreç işliyor ve sosyalizm, emperyalizme bağımlı liberal sisteme, laisizm denetlenebilir İslam'a dönüştürülmeye çalışılıyor. Afganistan, Pakistan, Cezayir, Tunus ve Türkiye gibi ülkelerdeki İslamcı yükselişi, Yeni Dünya Düzeni projelerinden ayrı düşünmeye, kopartarak anlamaya çalışanların yanlıgıları, müslüman-laik çatışması biçiminde ortaya çıkıyor.

Atatürkçülük adına askeri darbe yapan generallerin yaptıkları ilk şey, Atatürk'ün mirasını yerle bir etmek oluyor. Yine aynı generaller, ABD'ye danışmadan da iş yapmıyorlar.

Liberalizm adına badem bıyıklarıyla iktidara gelen Özalıcı yönetim, Amerikan yanlısı Suudi Arabistan sermayesini ve bu sermayenin şeriatçı gruplara mali desteğini getiriyor. Liberal Ahrarlar, SSCB'deki gelişmelere bakarak sosyalizmin, ideolojinin ölümünü bayram yaparak ilan ediyorlar ve bizatihi bir ideoloji olan şeriatçılığın yükselişini (bilerek ve isteyerek, yani hukuk deyiimiyle '**taammüden**') görmezden geliyorlar. Görenler ise uzlaşma yolları arıyor.

İşte bu noktada; şeriatın, özgürlük ve emek düşmanlığını, emperyalizmle işbirliğini, insan haklarına karşı tavrını ve döktüğü kanı tarihsel bir süreç içinde görmek gerekiyor. Başka türlü, bir odası eksik eve benziyor.

Tarih öğretici ve yol göstericidir. 31 Mart 1909 ile 2 Temmuz 1993, Türk toplumunun tarihinde şeriatçılarla yaşanan iki büyük çatışma noktasıdır. Bu noktalar arasında kimin ne yaptığını, hangi kesimin kimden yana ve nasıl tavrı aldığını unutmamalıyız. Bu anımsama, bundan sonra herkesin safını ve tavrını doğru tahmin edebilmemiz için de gereklidir.

Bu yüzden elinizdeki çalışmanın biçimi, kronoloji olarak belirlendi. Bir kolaj oldu. Cumhuriyet tarihini açıklamak gibi, bir savı yok. Anımsatma savı var. Sadece, "**Şu işler oldu; şu işleri şunlar yaptı; şunlar karşı çıktı**" demeye çalıştı. Eksikleri var. Başkaları tamamlayabilir, tamamlamalıdır. Yanlısları varsa (ki, aksi yöndeki tüm çabama karşın olabilir), bundan sonraki baskılarda düzeltmek üzere, şimdiden özür dilerim.

Cumhuriyet Gazetesi arşiv bölümü ve iletişim servisleri çalışanlarına teşekkür ederim.

Halil Nebiler.

13 Nisan 1994, Sefaköy

Birinci Bölüm

"KRAVATLARI KOPARDIK, KAHVELERİ YAĞMALADIK, GAZETELERİ BASTIK ÇOK ŞÜKÜR, ŞERİATI KURTARDIK !"

Lale devrine kadar dönmek gerekiyor.

Bir '**bozgun onayı**' anlaşması olan, 1699 tarihli Karlofça Antlaşması, Osmanlı yönetiminin ilk kez batının üstünlüğünü kabul etmesi anlamına geliyordu. İkinci anlamı ise, Osmanlı'nın dünya işlerinden sefahate dönüş döneminin başlangıcı olmasıydı. Ülkenin aydınları, hemen aynı dönemlerden itibaren, devlet çarkında, orduda ve dinde reform taleplerini dile getirmeye başladılar. Padişaha sunulan reform paketlerinde, en önemli reformların orduda yapılmasının planlandığı görülür.

Daha sonra, 1718 tarihli Pasarofça Antlaşması gelir. Bu antlaşma, Osmanlı için çöküntünün kesinleşmesi demektir. Batı teknolojisinin ülkeye girmeye başlaması da bu antlaşma sonrasında rastlar. Matbaa, orduda Fransız modeli, toprak reformu bu dönemde görülür. Çöküntüye akılcı yoldan önlem çabalarıdır, reformlar. Temelinde, bilimsel veriler ve özgürlükçü düşünceler yatar. İlk dinci tepkiler de aynı dönemin ürünüdür. Dincilere göre, çöküntüden kurtuluş ancak '**şeriata dönerek**' mümkündür.

1789 yılında toplanan Meşveret Meclisi'nin (Danışma Kurulu), şeriatchıların saldırılarına çok fazla hedef olması nedeniyle, 1794'te Nizam-ı Cedit ilan edildi. IV. Mustafa, dinci kesim karşısında bir adım daha geri atarak **Şer'i Sözleşme'yi** imzaladı. Dincilerin baskısıyla şeriata uygun düzenlemeyi gerçekleştiren ikinci girişim, **Sened-i İttifak'tır**. İslamcılık, bir politika olarak, en çok II. Abdülhamit döneminde uygulandı. Abdülhamit, sultan, hükümdar, padişah yerine kendisine '**halife**' denilmesini istiyor, din eğitimi oranını artırıyor, İslam dünyasının alim ve şeyhlerini İstanbul'a çağırıp ödüllendiriyordu. İslamcılık politikasının ihracına girişildi. İslamcı kitaplar bastırılarak İslam ülkelerine ücretsiz dağıtıldı, Afrika içlerine tarikat mensupları gönderildi, Arap vilayetleri, birinci sınıf vilayet haline getirildi ve Hicaz Demiryolu projesinin uygulamasına başlandı. Ancak, "**Osmanlı hilafetini Müslüman unsurlarla ayakta tutma projesi**" tutmayınca, Abdülhamit'in de sonu geldi. Abdülhamit'in sonunu hazırlayanlar arasında, İttihad ve Terakki'cilerle birlikte hareket eden Said-i Nursî de bulunuyordu. 1912 Balkan Savaşı yenilgisi, İttihad ve Terakki'nin panislamizme ve islamcılara yakınlığının yeniden değerlendirilmesine neden oldu. Ancak, Abdülhamit'in panislamist politikadan vazgeçmesi kolay olmayacaktı. Nitekim, Birinci Dünya Savaşı'na girme kararı, İtilâf Devletleri'ne karşı "**Cihat Fetvası**" ilan edilerek alındı.

II. Meşrutiyet'in en ilginç ve tarihimizin en kara günlerinden biri olarak bilinen '**31 Mart Vak'ası**, bu gelişmelere paralel-olarak ortaya çıktı. Eski takvimle 31 Mart

1325, yeni takvimle 13 Nisan 1909 sabahının erken saatlerinde, İstanbullular silah sesleriyle uyandılar.

O güne kadar "**Hürriyet Bekçileri**" (Nigâhban-ı Hürriyet) adıyla tanıtılan Selanik 4. Avcı Taburu'nun askerleri, akın akın sokakları doldurmuştu. Geceyarısı, subaylarını bağlayan er ve erbaşlar, ayaklanmanın liderliğini yapan Arnavut Hamdi Çavuş önderliğinde haykırıp havaya ateş açarak Meclis'in bulunduğu Ayasofya meydanına doğru koşuyorlardı. Günün ilk saatlerinde kendilerine katılmaya ikna ettikleri diğer birliklerle birlikte, öğleye doğru meydanı doldurmuşlardı bile. "**Yaşasın Asker**", "**Şeriat İsteriz**" diye bağırıyorlardı. Ayaklanmanın ilk gününde, 20 kadar mektepli zabıt katledildi. İlk günün bilançosuna, Tanin ve Şura-yı Ümmet gazeteleri matbaalarının basılması, makinelerinin parçalanması; Adliye Nazırı Nazım Paşa ile Lazkiye Mebusu Emin Arslan Bey'in İttihat Terakki'nin önde gelenleri sanılarak yanlışlıkla öldürülmeleri; dükkanların yağmalanması; başıbozuk askerlerin sağa sola ateş etmeleri sonucu kazara yaralanma ve ölüm olayları da yazıldı. 11 gün boyunca şeriatçı ayaklanmanın egemenliğinde kalan İstanbul'da, "**Gâvur icadıdır**" diye kravatlar kopartıldı, sokaktaki kadınlara saldırıldı, kahvehanelerdeki resimler parçalandı. Ayaklanan askerlerin Ayasofya meydanında toplanmasından ve ulema takımının da onlara katılmasından sonra, Abdülhamit'in ikna etmek için gönderdiği Şeyhülislam Mehmed Ziyaeddin Efendi, ayaklananların taleplerini şöyle sıralıyordu:

"1- Sadrazam Hüseyin Hilmi ve Harbiye Nazırı Rıza Paşalarla Meclis-i Mebusan Reisi Ahmet Rıza Bey'in azilleri,

2- Mebuslardan, Tanin gazetesi başyazarı Hüseyin Cahid, Şura-yı Ümmet'in sahibi Bahaeddin Şakir ve Meclis İkinci Reisi Talat Bev'lerin uzaklaştırılması.

3- Şeriatın bütün yönleriyle uygulanması,

4- Açığa alınan alaylı subayların görevlerine dönmesi ve mektepli zabıtların da görevden alınmaları,

5- Ayaklanmadan dolayı, bir neferin bile kılına zarar gelmemesi".

Görüldüğü gibi, olay açıkça şeriatçı bir ayaklanmaydı. Peki, olayın gerekçeleri nelerdi?

Ayaklanmadan 8 ay 21 gün önce, Meşrutiyet ilan edilmişti. İttihat ve Terakki, önce siyasi suçlulara, daha sonra da cezaevlerindeki ayaklanmalar nedeniyle adi suçlulara genel af ilan edince, İstanbul sokakları suçlular cennetine döndü. İstanbul'a dönen Prens Sabahattin, İttihat ve Terakki'den yakınlık göremeyince '**Ahrar Fırkası'nı** (Liberaller Partisi) kurdu. Ahrarlar, bünyesinde çok farklı muhalif grupları biraraya toplayan bir cepheye dönüştü. Meşrutiyet'in ilanını izleyen Ekim ayından itibaren Bulgaristan Prensliği, Bosna-Hersek ve Girit vilayetleri, birer birer Osmanlı topraklarından koptular. Dış bunalım, halkın gözünde İttihat ve Terakki'nin itibarını oldukça sarstı. Muhalefet, kısa sürede yaygınlaşıp örgütlendi. Muhalefetin odağı, başyazarlığını Derviş Vahdeti'nin yaptığı '**Volkan**' gazetesi idi ve Volkan'dan

kaynaklanan fikirler doğrultusunda, şeriatçı İttihad-ı Muhammed Fırkası, vak'adan altı gün önce (26 Mart 1325 yani, 8 Nisan 1909) Ayasofya meydanında Derviş Vahdeti'nin nutkuyla kuruldu.

Siyasi hava, mart ortalarından sonra kararmaya başladı. İç ve dış bunalımlardan dolayı otoriter bir tavır izlemeye başlayan İttihat ve Terakki, kurtarıcı olarak gördüğü ordu ve yönetim aygıtında geniş çaplı bir tasfiyeye başladı. Ordudan önemli sayıda alaylı subay atıldı ve birçok memur açıkta kaldı. Daha sonra, ilmiye sınıfının askerliğiyle ilgili bir yasa tasarısı, ilmiye sınıfı ile alaylı askerleri şeriatçıların safına itti. İttihatçı fedailerin muhalefet saflarındaki gazetecilere saldırımları ve 6 Nisan 1909 gecesi, Serbesti gazetesinin başyazarı olan Hasan Fehmi Bey'in öldürülmesi, havayı iyice gerginleştirdi.

İstanbul'u 11 gün boyunca dehşete boğan olaylar sırasında, Rumeli'nin çeşitli merkezlerinde şeriatçı ayaklanmaya tepkiler başlamıştı. Selanik'te bir miting yapıldı. Ardından, alelacele kurulan "**Hareket Ordusu**", 24 Nisan 1909 günü İstanbul'a girdi. Ayaklanmanın elebaşları, Divan-ı Harb-i Örfi'de yargılandı. Pek çok asker idam edildi ve idam sephaları, "**ibret-i alem**" için günlerce sokaklardan kaldırılmadı. Ahrar Fırkası kapatıldı ve Sultanzade Sabahattin gözaltına alındı. Ancak, İngiliz Büyükelçiliği'nin girişimleri sonucu serbest bırakılınca, Prens yurt dışına çıktı. Ayaklanmanın motorunu oluşturan İttihad-ı Muhammedi de kapatıldı. Derviş Vahdeti, tüm kaçma çabalarına karşın kısa sürede yakalandı ve asıldı. Selanikli Mustafa Kemal, İzmirli İsmet Bey, Fevzi Bey (Çakmak) gibi, daha sonra ulusal kurtuluş savaşının kahramanları ve yeni devletin kurucuları olacak olan genç subaylar, birbirlerini ilk kez Hareket Ordusu'nda tanıdılar. "**İttihat ve Terakki despotizmine karşı muhalefetin hazırladığı bir gövde gösterisi**" olarak başlayan 31 Mart, sonunda ilticaya dönüşmüştü. Temelinde "**şeriatın yasakladıklarını yaptırmamak**" düşüncesi bulunan 31 Mart Vak'ası, islamcılar için, daha sonra izleyecekleri yol konusunda, önemli bir yol gösterici oldu.

"HAREKET ORDUSUNUN ÜNLÜ İSİMLERİ

-Selanikli Mustafa Kemal Bey: Erkan-ı Harp Kolağası.

-Pirlepelî Fethi Bey: Erkan-ı Harp Binbaşısı. Paris Ateşemiliterliğinden, ilk Millet Meclisi'nde milletvekili; başbakanlık, büyükelçilik yaptı.

-İzmirli İsmet Bey (İnönü): Erkan-ı Harp Kolağası.

-Vehbi Paşazade Süleyman Askeri Bey: Erkan-ı Harp Kolağası, daha sonra Teşkilat-ı Mahsusa Başkanı.

-Halil Bey(Paşa): Erkan-ı Harp Kolağası, Enver Paşa'nın amcası.

-Ohrilli Eyüp Sabri Bey: Piyade Kolağası, İttihat ve Terakki'nin kurucusu.

-Giritli Ruşeni Bey: Erkan-ı Harp Yüzbaşısı. Teşkilat-ı Mahsusa'da çalıştı. Milli Mücadele sırasında milletvekili idi.

-Tolcalı Süleyman Bey: Süvari Mülazım-ı Evveli. Meşrutiyet'te süvari binbaşılığına yükseldi, gizli teşkilata girdi. Milli Mücadele'de Anadolu'ya geçti,

-Yakup Cemil Bey: Piyade Mülazım-ı Evveli. Bab-ı Ali baskınında Nazım Paşa'yı vurdu. Enver Paşa'nın Almanya yanlısı politikasına karşı çıktı, muhakeme edilip kurşuna dizildi.

-Filibeli Hilmi Bey: Piyade Zabiti. Meşrutiyet'ten sonra İttihat ve Terakki müfettişi oldu. Teşkilat-ı Mahsusa'da çalıştı, Milli Mücadele'ye katıldı. Milletvekili oldu. Mustafa Kemal'e suikast düzenlemekten idam edildi.

-İzmitli Mümtaz Bey: Süvari Yüzbaşısı. Enver Paşa'nın ünlü yaveri.

-Ömer Naci Bey: Mülazım-ı Evvel. İttihat ve Terakki'nin ünlü konferansçısı. Bab-ı Ali baskınına katıldı. Teşkilat-ı Mahsusa'da çalıştı. Birinci Dünya Savaşı'nda İran sınırındaki Bahtiyari aşiretlerini savaşa sokmaya çalışırken öldü.

-Rasim Bey: Baytar yüzbaşısı. Milli Mücadele'ye katıldı, Miralay oldu. İzmir Suikastı'na katılmaktan idam edildi.

-Sarı Efe Edip Bey: Piyade Mülazım-ı Evveli, İttihat ve Terakki üyesi. Mondros Mütarekesi'nden sonra jandarma yüzbaşılığına yükseldi. Kurtuluş Savaşı'na katıldı. İzmir Suikastı'na katılmaktan idam edildi.

-Kastamonulu Şükrü Bey: İttihat ve Terakki merkezinin ünlülerinden. Maarif Nazırı, Milli Mücadele'de milletvekili. İzmir Suikastı'na katılmaktan idam edildi.

-Yenibahçeli Nail Bey: Piyade Mülazım-ı Evveli. İttihat ve Terakki üyesi. Jandarma zabıtlığı yaptı. Osmanlı Meclisi'nde milletvekili.

-Abdülkadir Bey: Ankara Valisi. Pontusçularla çarpıştı. Milli Mücadele'ye katıldı. İzmir Suikastı'nda yer almaktan idam edildi.

-Kızanlıklı Cevat Bey: Topçu Mülazım-ı Evveli. İttihat ve Terakki'nin gözdelelerinden. Bab-ı Ali baskınına katıldı, İstanbul Merkez Komutanlığı yaptı. Miralay oldu. Milli Mücadele'de Anadolu'ya geçti. Milli Müdafaa Vekaleti Muhakim Şubesi Müdürü oldu.

-Erzurumlu Necati Bey: Piyade Mülazım-ı Evveli. İttihat ve Terakki üyesi. Teşkilat-ı Mahsusa'da çalıştı. Mondros'tan sonra Anadolu'ya geçti.

-Edremitli Sağır Necati Bey: Piyade Mülazım-ı Evveli. İttihat ve Terakki üyesi. Teşkilat-ı Mahsusa'da çalıştı. Millet Meclisi'nde milletvekili.

- Afyonkarahisarlı Ali Bey: Piyade yüzbaşısı. Milli Mücadele'de milletvekili. İstiklâl Mahkemesi Başkanı. Nafia Vekili.

-Japon Rıza Bey: Mülazım-ı Evvel. İttihat ve Terakki'nin gözdelelerinden. Milli Mücadele'de Milli Müdafaa Vekaleti Levazım Şubesi'nde, Hesabat Komisyonu'nda çalıştı.

-**Doktor Abidin Bey:** İttihat ve Terakki'de gizli faaliyetlerde yer aldı. Milli Mücadele'de milletvekili. İzmir Suikastı nedeniyle idam edildi.

-**İsmail Canbolat Bey:** Mülazım-ı Evvel. İttihat ve Terakki'nin kurucularından. İzmir Suikastı'na katılmaktan idam edildi.

(**KÜÇÜK Yalçın:** Aydın Üzerine Tezler 2. Sf. 557-558, 1984, İstanbul.)

OYSA...

İstanbul şeriatçılarla uğraşırken, dünya resim sanatı, iki yıldır **Picasso**'nun Kübizm akımıyla ilgilidir. **Lenin**, Materyalizm ve Ampiriokritisizm adlı eseriyle tartışmalar estirmektedir. Japonya, 1910'da Kore'yi işgal ederken, Meksika devrimi başlıyordu; **Mondrian ve Kandinski** gibi öncü ressamlar soyut resmin ilk örneklerini veriyorlardı.

- **1913:** Şemseddin Günaltay ve Halim Sabit tarafından çıkarılan **İslam Mecmuası'nun** sloganı şöyleydi: "**Dinli bir hayat/Hayathı bir din**". Dergi, İslamcı **Sırat-ı Müstakim** ile Türkçü, milliyetçi **Türk Yurdu** dergilerinin arasında bir sentezdi. Dönemin İslamcı kesimi içinde yer alan Said Halim Paşa, Elmalılı Muhammed Hamdi (Yazır), Mehmet Akif Ersoy, Ahmet Hamdi Akseki, Bediüzzaman Said-i Nursî, Manastırlı İsmail Hakkı gibi adların arasında Vatan Şairi olarak tanıdığımız Namık Kemal'i de bulmak mümkündü. Namık Kemal'in, "**Hürriyet**" adlı bir gazeteye, "**Avrupalılar bilmelidirler ki, devletimiz yaşamak isterse Muhammed Şeriatı'ndan ayrılamaz ve bir İslam devleti olarak kalmalıdır**" diye yazdığı biliniyor.

Birinci Dünya Savaşı sonrasında Anadolu'nun yabancı işgali altında kalması ile birlikte Mustafa Kemal ve arkadaşlarının öncülüğünde verilen Kurtuluş Savaşı, ne İslamcılık anlayışıyla, ne de Osmanlıcılık anlayışıyla uyuşmuyordu. Yine de, Kuvayi Milliye'ciler, İslamcılara karşı bir savaş açmadılar. Ancak, başta Halife olmak üzere, tüm İslamcı kesim ve Osmanlı ricali, 1919-1922 yılları arasında Anadolu'nun birçok yerinde "**hilafet ve şeriat**" talepli çok sayıda isyan kışkırtmasına girişiyordu.

DÜNYA NELER YAŞIYORDU?..

1914 Ağustos'unda, **Birinci Dünya Savaşı** patlak verir. 2 Ekim'de Rusya, 5 Ekim'de İngiltere ve Fransa, Osmanlı'ya savaş ilan ederler. Bir yandan savaş sürerken, Einstein, ünlü '**Rölativite**' kuramını yayınlar (1916). 6-7 Ekim 1917'de, Bolşevikler Rus Çarı'nı devirerek dünya üzerindeki ilk sosyalist yönetimi kurarlar. 3 Temmuz 1918'de, Vahdettin padişah olur. Bir yandan iki pilot Atlas Okyanusu'nu ilk kez uçakla aşarken, diğer yandan Avrupa haritası Versay Anlaşması'yla yeniden

çizilir. 15 Mayıs 1919'da, Yunan birlikleri İzmir'e; 19 Mayıs 1919'da ise Mustafa Kemal Samsun'a çıkar.

-14 Kasım 1914: Fetva Emini Ali Haydar Efendi, Fatih Camii'nde "**Cihat Fetvası**"nı halka ilan etti. Fetvanın önemi, Osmanlı devleti için Panislamizm politikasının resmen ilanı anlamına gelmesinden kaynaklanıyor. Ancak daha da önemlisi, Panislamizm'in Alman emperyalizmi tarafından Osmanlı yönetimine emperyalist paylaşım planının bir parçası olarak nasıl kabul ettirilmesidir. Biraz geriye dönersek, "**Cihat Fetvası**"nı ve Panislamizm'i daha iyi anlayabiliriz: _

"1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı, Osmanlı Devleti için felakete sonuçlanınca, ordunun durumu yeniden güncel hale geldi. Reformist arayışlar içinde bulunan devlet, Almanya'dan askeri uzman talebinde bulundu. Alman askeri heyetleri, bu talep üzerine İstanbul'a doluştular. Alman askeri heyetleri ile birlikte Krupp ve Deutsche Bank da bu bakir pazara girdi. Alman danışmanlardan Von Der Goltz'un önerileri doğrultusunda, 1885'de Krupp fabrikalarından 500 kadar ağır top alındı. Ertesi yıl, 426 sahra topu ve 60 havan topu; 1887'de ise 500.000 karabina ve tüfek bu listeye eklendi. O tarihlerde, ABD Maslahatgüzarı'nın Washington'a yazdığına göre, Krupp ve Mauser'in bu pazara egemenlikleri, Osmanlı ordusunu pahalı ve kalitesiz silahlarla donatma sonucunu vermişti. Ayrıca, Goltz'un, Harbiye Mektebi'nde ders kitabı olarak okutmak üzere 4 bin sayfadan fazla Türkçe broşür ve ders kitabı yayınlaması, subay adayları arasında Alman hayranlığını arttırdı. Bu arada, İstanbul'da görev yapan Alman subayları, aldıkları talimat uyarınca Alman Büyükelçiliği'ne bağlı olarak görev yaptılar. Alman subaylarının gördükleri büyük ilgi, Türkiye'deki siyasi geleneklerin temelinde bulunan yabancı etkinliği konusunda ilginç bir göstergedir. Örneğin, Alman askeri heyeti ile gelen askeri danışman Yüzbaşı Kamphövener, 1897 yılında Müşir (Mareşal) yapılmış, kendisine II. Abdülhamit tarafından Yaver-i Ekrem'lik unvanı verilmişti. Türk müşirlere bile kolay verilmeyen bu unvanı taşıyan Kamphövener, aynı rütbeyi taşıyan Serasker Gazi Osman Paşa (Plevne Kahramanı) ile aynı hizada yürüyor, törenlerde at üstünde ve ön safta yer alıyordu. Alman İmparatorluğu ile ne kadar sıkı bir dostluk içinde olduğunu dünyaya göstermek için, II.Abdülhamit'in bir Alman yüzbaşısını mareşal yapması, Türkiye'nin Batı'ya nasıl baktığının dikkate değer bir göstergesidir. Osmanlı ordusu; eğitimi, donatımı ve stratejisi açısından Alman Genelkurmayı ile bütünleşmiş, 1889 yılında Alman askeri heyeti başkanı Von Der Goltz Paşa, Almanya'ya gönderilecek subayların Almanya'ya bağlılıklarının esas alınacağını ve sadece Alman hayranı Osmanlı subaylarının bu imkanlardan yararlanacağını raporunda yazmıştır. 1908 Meşrutiyet Devrimi de durumda değişiklik yapmamış, İttihatçılar dış politik zorlamaların da etkisiyle (Rusya-İngiltere ittifakı) neredeyse tümüyle, Almanya'ya teslim olmuşlardır. 1913'de Liman Von Sanders başkanlığında

gelen yeni Alman heyeti, orduyu tamamıyla kontrol altına almış ve Alman askeri uzmanları ordunun fiili komutanları haline gelmişlerdir. Birinci Dünya Savaşı'nda, Alman Genelkurmay'ının komutasında olan Osmanlı ordusu, Almanya'nın çıkarları için Galiçya'dan Bağdat'a, Kafkaslardan Süveyş'e tükeninceye kadar savaştırılmıştır..." (PARLAR, Suat: Devlet ve Ordu. Sf. 49-50. Henüz yayımlanmadı)

Ortada, Almanya ile böylesine bir ittifak var. Osmanlı başkentinde ittifakın işlevleri buyken, Berlin'de Alman Kayser'i gündün güne İslam yanlısı görünme politikasını yürürlüğe soktu. Ortadoğu'daki Alman çıkarları, Alman emperyalizminin Osmanlı ordularını kendi adına savaştırmasını gerektiriyordu ve politika üreten Almanlar, devlet içindeki şeriatçı kesimleri öne çıkarıp Panislamist politikaları benimseterek bunu başarmanın yolunu buldular. Osmanlı devletinin gizli haberalma ve hareket örgütü Teşkilat-ı Mahsusa'nın kurucusu Kuşçubaşı Eşref, Panislamizm ile emperyalizm arasındaki bağları anılarında açıklıyor:

"Eşref Kuşçubaşı'ya göre, cihat ilan etme ve Panislamizm'i İtilâf devletlerine karşı kullanma fikri bir Alman planıydı ve General von der Goltz tarafından 1914 yılının ilk yarısında Enver Paşa'ya çok ikna edici bir şekilde önerilmişti (Kuşçubaşı'nın 24 Aralık 1961 tarihli mektubu). Ali İhsan Sabis de bu fikrin Almanlardan çıktığını belirtir; özellikle Alman Askeri Heyeti'nin üyeleri ve Bronsart Paşa'nın bu konuda etkili olduğunu söyler." (STODDARD, Dr. Philip H.: Teşkilat-ı Mahsusa. Sf. 150, 1993, İstanbul)

Alman emperyalizminin Ortadoğu ve Kafkas politikası gereği, İstanbul'da yürürlüğe sokulan Panislamizm'in en önemli iki (sonucu) ürünü, 31 Mart Vak'ası ve Birinci Dünya Savaşı'nda ölen yüz binlerce Türk askeri olmuştur. Emperyalistlerin önermesi, isteği ve baskısıyla Türkiye'yi Birinci Dünya Savaşı'na sokan Cihat Fetvası'nın arka planı böyleyken, fetvanın ilanı öyküsü de şöyle gerçekleşti:

"13 Kasım 1914 günü, Padişah, Şeyhülislam ve diğer kabine üyeleriyle birlikte, Topkapı Sarayı'nda Hz.Muhammed'in hırkasının ve diğer kutsal emanetlerin saklandığı odada yapılan resmi bir törenle Meclis-i Mebusan'dan bir heyeti kabul etti. Padişah, nihai zaferi kazanacaklarına duyduğu güveni dile getiren kısa bir konuşma yaptıktan sonra, orada bulunanlar Allah'ın inayetinin Osmanlı ordusunun üzerinden eksik olmaması için dua ettiler. Cihat ilanına izin veren fetva okunduktan sonra geleneğe uygun olarak burada bırakıldı; yirmidört saat sonra, 14 Kasım 1914'te de Fetva Emimi Ali Haydar Efendi, Fatih Camii'nde fetvayı halka duyurdu..."

...Kasım 1914 tarihli fetva ve cihat ilanına dair beyanname, dünyadaki bütün Müslümanlara şu mesajı veriyordu: Müslümanlar nihayet, kendilerini bunca

zamandır ezen kafirlere karşı güçlü bir silah ele geçirmişlerdi. İslam devletinin ilk devrinde cihat etkili bir silah olduğu için, İttihatçı lider kadro içindeki Panislamist grup şöyle düşünmüştü: Osmanlı Devleti'nin girdiği eşitsiz mücadelede cihat, eğer iyi bir şekilde duyurulursa, eski etkileyciliğine kavuşarak bir güç kaynağı haline gelebilirdi.

"Cihat Fetvası" beş sorudan oluşuyordu. Aslında, beş ayrı fetvanın biraraya getirilmesiyle üretilmiş bir metindi. Her soruya karşılık, Şeyhülislam Ürgüplü Hayri Efendi'nin imzasının üzerinde geleneksel 'olur' cevabı bulunuyordu. Söz konusu beş soru şöyle özetlenebilir:

1) Padişah-ı İslam'ın, Kur'an'ın 14. suresinin 41. ayetine uygun olarak, İslamiyet aleyhine birleşenlere karşı ilan ettikleri cihata katılmak bütün Müslümanlar için farz mıdır?

2) Rusya, Fransa, İngiltere ve müttefikleri devletlerin idaresi altında yaşayan Müslümanların bu devletlere karşı cihata katılmaları farz olur mu?

3) Cihata katılmayanlar Allah'ın gazabına müstehak olurlar mı?

4) Hükümet-i İslamiye'ye karşı savaşan İtilaf Devletleri'nin Müslüman ahalisi, bu devletlerin yanında savaşa katılmaları halinde ne türlü tehditlerle karşılaşılırsa karşılaşsınlar, cehennem ateşine müstahak olurlar mı?

5) Bu suretle harb-i hazırda İngiltere ve Fransa ve Rusya ve Sırbıya ve Karadağ hükümetleriyle zahirlerinin (yardımcılarının) idarelerinde olan Müslümanların hükümet-i seniyye-i İslamiyeye muin (yardımcı) bulunan Almanya ve Avusturya aleyhine harbetmeleri Hilafet-i İslamiye'nin mazarratını mucip olacağından (zararı dokunacağından) esm-ü azim (büyük günah) olmakla azab-ı azime (büyük azaba) müstehak olur mu?" (STODDARD, Dr. Philip H.: Teşkilat-ı Mahsusa. S.26-27, 1993, İstanbul)

Cihat fetvası kendisine karşı verilen ülkelerden İngiltere, çok değil, altı yıl sonra Padişah ve Şeyhülislam'la birlikte Mustafa Kemal ve arkadaşlarına karşı savaşacaktır ve bu kez İngiltere dost, Mustafa Kemal düşman olacak, bu yolda fetvalar ilan edilecektir. Neden mi? Çünkü Almanya Birinci Dünya Savaşı'nda yenilerek prestij ve güç kaybedecek, Padişah ve şeriatçılar bu kez, dış destek arayışı için gözlerini İngiliz ve Amerikan emperyalizmine dikeceklerdir. Birçok şeriatçının Amerikan ve İngiliz mandaterliğini istemesi, bu yolda çalışması, dernekleşmesi, İngiliz ve Amerikan yanlısı fetvaları gündeme getirecektir.

İNGİLİZSEVER ŞERİATÇI, MUSTAFA KEMAL'E KARŞI

-8 Kasım 1919: Kurtuluş Savaşı yıllarının en ilginç şeriatçı girişimlerinden biri, 'Sait Molla Hareketi' oldu. Sait Molla,

Anadolu'nun çeşitli bölgelerindeki 12 merkeze mektuplar yazarak, "**Din, iman elden gidiyor. Hilafet ve şeriat isteriz**" diyor ve bu sloganlarla halkı Kuvayı Milliye'cilere karşı kıskırtmaya çalışıyordu. Adapazarı ve çevresinde başarılı da oldu. Mustafa Kemal bu girişimlere karşı gerekli önlemleri alıyor, mektuplarla ilgili olarak gerekli yerlere açıklamalar gönderiyordu. "**Din elden gidiyor**" diye bağırıp, ulusal kurtuluşçulara karşı şeriat isteyen Sait Molla kimdi, biliyor musunuz? İngiliz Muhipleri Cemiyeti Başkanı; yani, İngilizseverler Derneği Başkanı. İngilizlerle işbirliği yapan hocaların yanısıra, İngilizlerin hoca kılığına sokarak şeriatı kullanma yöntemi de oldukça yaygındı. Bu tür olayların çarpıcı örneklerinden birine Ali Fuat Cebesoy'un anılarında rastlıyoruz. Cebesoy anlatıyor:

"21 Nisan'ı 22 Nisan'a (1920) bağlayan gece, seksen kadar hocafendi, vali ve kumandanın daveti üzerine Bursa Belediye Dairesi'nin büyük salonuna toplanmışlardı...

Gündüz, hoca efendilerden ekserisini ziyaret etmiş, hepsinden yardım edeceklerine dair söz almıştık. Kürsüye çıkarak kendilerine bir kere daha vaziyeti anlattım. Heyet-i Temsiliye'den gelen telgrafı da okudum. Bunun üzerine müzakereler başladı. Birkaç saat kadar sürdü. Üzerinde mütalaa edilen fikirler toplanmış, tam bir mutabakat hasıl olmuştu. Karar ittifakla (oy birliği ile) verilecekti. Yanımda bulunan Bekir Sami Bey'e:

- Bursa ulemasından, ben esasen bunu bekliyordum, dedim. Tam bu sırada genç bir hoca birdenbire ayağa kalktı:

- Ne padişahımız efendimiz ve ne de hükümet esir bir vaziyette değildir. Bizzat bu hakikati efendimizin ağzından işittim.

Salon birdenbire karıştı. Bazı zevat (kişiler) mütereddit (kararsız) bir vaziyet aldılar. Yüzlerde endişe alameti okunuyordu. Bütün emekler boşa mı gidecekti? O günlerde Entelligence Service'in, birtakım ajanları hoca kılığına sokarak Anadolu'ya gönderdiği hatırıma geldi. Acaba bu genç de onlardan biri olamaz mıydı? Kaybedilecek zaman yoktu. Derhal yerimden fırladım:

- Yerinden kıpırdarım deme, karışmam! diye bağırdım. Sonra iki polis çağırarak hocayı yakalamalarını emrettim. Neticenin nereye varacağını merakla bekleyen ulemaya da, bu günlerde hoca kıyafetine giren birtakım hainlerin Bursa'ya geldiklerini ve bir kısmının yakalandığını söyledim. Hoca, polislerin elinden kurtulmaya çalışıyordu. Yaverim İdris Çora'ya:

- Bu adamın üstünü başını arayınız! emrini verdim. Böyle bir harekete intizar etmeyen genç birden şaşırıldı. Sonra üstünü aratmak istemedi. Fakat inkıyad etmekten başka çare olmadığını çabuk anladı.

Hoca'nın iç ceplerinden çıkan birçok vesika arasında İngiliz polisi emrinde bulunan Yüzbaşı Benetti'nin imzasını taşıyan bir de mektup vardı. Bundan, İngiliz polisinin ücretli bir memuru olduğu anlaşılıyordu. Bursalı olmadığı ve şehre yeni geldiği de tahakkuk etmişti. Kendisinin divan-ı harbe verilmesini emrettim.

Sükunet iade olunmuştu.

- **İşte muhterem ulema, dedim. Sizin haklı kararlarınıza muhalefet etmek isteyen bu adam, vatanımızı parçalamak isteyen İngilizlerin memurudur."** (CEBESOY, Ali Fuat: Milli Mücadele Hatıraları. Sf. 355-356)

-**1 Ocak 1920:** Şeriatçılar durmuyor. Bu kez sorun, Bayburt'a dört saat mesafedeki Hart köyünde oturan Şeyh Eşrefin şeriatçı propaganda ve eylemleridir. Şeyh Eşrefin eylemlerini soruşturmak üzere asker ve din adamlarından oluşan bir heyet Hart köyüne gidiyor. Şeyh, kendisine bağlı kişilerle 50 kişilik hükümet güçlerine saldırıp silah ve cephanelerini alıyor. Esir aldığı askerlerin bir bölümünü de öldürünce bir başka heyet, Şeyh Eşrefle görüşmek için Hart köyüne gidiyorlar. Artcak Şeyh, "**Siz hepiniz gavursunuz**" diyerek kendini peygamber ilan ediyor. Nedense, bu tür ayaklanmalar sonunda ayaklanma liderleri kendilerini mehdi ya da peygamber ilan ediyorlar. Sonunda Yarbay Halit Bey, 25 Aralık 1919'da Hart köyüne giriyor ve Şeyh'in silahlı adamlarıyla çatışıyor. Ayaklanma, 1 Ocak 1920'de bastırılıyor.

-**8 Nisan 1920:** Adapazarı'nda bazı kişiler ulusal hareket karşıtı gösteriler yaptılar. Telgraf telleri kesildi. Bu bir denemeydi aslında.

-**13 Nisan 1920:** Ve 31 Mart Vak'ası'nın 11. yıldönümünde **1. Düzce Ayaklanması** patlak verdi. Karşı devrimcilerin 4 bin kişilik ordusu, Düzce'ye girdi. Bazı subaylar öldürüldü. Ayaklanma, ertesi gün Beypazarı'na sıçradı. "**Padişah neredeyse biz oradayız**" diyen isyancılar, kasabayı ele geçirerek askeri depoyu yağmaladılar. 15 Nisan günü, Ankara Hükümeti'ni temsilen Mutasarrıf Ali Bey Başkanlığı'nda bir kurul Bolu'dan yola çıkarak Bakacak Köyü'nde Düzce isyancılarıyla görüştü. İsyancılar Ankara'ya gittiklerini, Meclis'i, toplanmadan dağıtacaklarını söylediler. Kurul Bolu'ya döndü. İsyancılar ise isyanı Bolu'ya taşıyabilmek için Bolu'ya hareket ettiler. 18 Mayıs günü, Bolu boğazını tutmuş olan jandarmaları dağıtarak Bolu'ya girdiler. Mustafa Kemal, 24. Tümen Komutanı Yarbay Mahmut Bey'e telgraf çekerek Düzce'de isyanın şiddetlendiğini bildirdi ve emrindeki bütün kuvvetlerle bir an önce Hendek üzerinden Düzce'ye giderek isyanı bastırmasını emretti. İsyan, 21 Mayıs günü Gerede'ye sıçradı. 31 Mart Olayı'nın elebaşlarından Kör Ali Hoca'nın önderlik ettiği isyancılar kasabayı ele geçirdiler. Ankara'dan, öğüt vermeleri için gönderilen, Trabzon Mebusu Hüsrev Bey (Gerede) başkanlığındaki kurul üyeleri yaralandılar ve tutuklandılar. İsyanın elebaşları, büyük bir devlete karşı gelmenin küfür olduğunu, memleketi hep mekteplilerin yönettiğini, biraz da medreselilerin yönetmesi gerektiğini söylediler. Düzce isyanını bastırmaya giden Yarbay Mahmut Bey Hendek'e geldi. Halkı, hükümet alanına toplanmaya çağırdıysa da çocuklardan başka gelen olmadı. Esnaf, dükkanlarını kapatarak evlerine çekildi. Mustafa Kemal, Mahmut Bey'in komuta ettiği 24. Tümen'in takviye edilmesini emretti. İsyancılar, Ağustos sonunda bastırılabilirdi.

Bu isyan sırasında şeriatçıların sık sık dilegetirdiği "**Büyük bir devlete karşı gelmenin küfür olduğu**" fikri, emperyalizmle şeriatçıların göbek bağı gösterir. Kastedilen

büyük devlet, Müslümanların yaşadığı Türkiye'yi işgal eden İngiltere devletidir.

-5 Mayıs 1920: Şeyhülislam Dürrizade'nin, haklarında idam kararı çıkartacağını haber alan Mustafa Kemal ve arkadaşları, ulusal kurtuluşun İslamiyet'e uygun olduğuna dair bir fetvayı yaklaşık yüz din adamının imzasıyla aldılar.

-11 Mayıs 1920: Şeyhülislam "**Ketebehülfakir Dürrizade Esseyid Abdullah Ufiye anhüma**", Mustafa Kemal ve arkadaşlarının, "**Kuvva-yi Milliye adı altında**" Anayasa'yı çiğneyerek fitne ve fesat çıkaran haydutlar olduklarını ve şeriata göre idam edilebileceklerini ilan eden fetvasını yayınladı. Karar metninden dolayı Mustafa Kemal Efendi (Atatürk), Ali Fuat Paşa (Cebesoy), Kara Vasıf, Doktor Adnan (Adıvar), Halide Edip (Adıvar) idam edileceklerdi.

ŞEYHÜLİSLAM DÜRRİZADE ABDULLAH EFENDİ'NİN FETVASI

"Sebeb-i Nizam-ı alem olan Halife-i İslam adamallahu taala hilafetihi ile yevmülkıyam Hazretlerinin taht-ı velayetinde bulunan bilad-ı İslamiyede bazı eşhas-ı şerire ittifak ve ittihad ve kendilerine rüesa intihab ederek teba-i sadıka-i şahaneyi hiyl-ü tezvirat ile iğfal ve idlale ve bila emri ali ahaliden asker cem'e kıyam edip zahirde askeri iase ve teçhiz bahanesiyle ve hakikatta cem-i mal sevdası ile hilaf-ı şer-i şerif ve mügayır-ı emir-i münif birtakım garamat ve vergiler tarh ve tevzi ve enva-ı tazyik ve işkenceler ile nasın emval ve eşyasını gasb-ü garet ve bu veçhile ibadullaha zulm-ü itiyat ve tecrime cesaret ve Memalik-i Mahrusenin bazı kurra ve biladına hücum ile tahrip ve hak ile yeksan ve tab'a-i sadıkadan nice nüfus-u masumeyi katl-ü itlaf ve dima-i mahkumeyi sefk ve iraka ettikleri ve canib-i Emirülmümininden mensup bazı merurin-i ilmiye ve askeriye ve mülkiye hodbehot azil ve kendi hempalarını nasp ve merkez-i hilafet ile Memalik-i Mahrusanın muvasalat ve münakalat ve muhaberatını kat ve taraf-ı devletten sadır olan evamirin icrasını men ve merkezi diğer memalikten tecrit ile şevket-i Hilafeti kesrü tevhin kastederek makam-ı mualla-yı imamete ihanet etmekle taat-i imamdan huruç ve Devlet-i Aliyyenin nizam ve intizamını ve biladın asayişini ihlal için neşri eracif ve işaa-i ekazip ile naşı fitneye saik ve sai-i bilfesat oldukları zahir ve mütehakkık olan rüsea-yı mezburin ile avam ve etbar bağiler olup dağılmaları hakkında sadır olan emri aliden sonra hala inat ve fesatlarında ısrar ederler ise mezburların habasetlerinden tathir-i bilad ve şer ve mazarratlarından tahlil-i ibat vacip olup Nass-ı kerimi mucibince kat-ü kıtalleri meşru ve farz olur mu? Beyan buyurula.

Elcevap: Allahütaala a'lem olur. Ketebehülfakir Dürrizade Esseyid Abdullah Ufiye anhüma.

Bu surette Halife-i Müşarüleyha Hazretleri tarafından bûgat-ı kudretleri bulunan Müslümanlar İmam-ı adil Halifemiz Sultan Vahidettin Han Hazretlerinin etrafında toplanıp mukalete için vaki olan davet emrine icabet ve bûgat-ı mezburun ile mukalete etmeleri vacip olur mu? Beyan buyurula.

Elcevap: Allahütaala a'lem olur. Ketebehülfakir Dürriyade Esseyid Abdullah Ufiye anhüma.

Bu surette Halife-i müsaleyha Hazretleri tarafından bûgatı mezburun ile mukalete için tayin olunan askerler mukalededen imtina ve firar eyleseler mürtekib-i kebire ve asim olup dünyada tazir-i şedide ve ukbada azab-ı elime müstahak olurlar mı? Beyan buyurula.

Elcevap: Allahütaala a'lem olur. Ketebehülfakir Dürriyade Esseyid Abdullah Ufiye anhüma.

Bu surette itaat etmeyen müslümanlar asim ve tazir-i şer-iyeye müstahak olurlar mı? Beyan Buyurula.

Elcevap: Allahütaala a'lem olur."

11 Mayıs 1920

FETVANIN TÜRKÇESİ

Fetvanın Osmanlıca sözcüklerden arındırılmış biçimi şöyle:

"Dünya düzeninin sebebi olan İslam halifesinin emrinin altındaki İslam ülkesinde bazı kötü niyetli şahıslar aralarında anlaşp, kendilerine reis seçerek, halkımızı yalan dolanla kandırıp, yasa dışı asker toplayarak ayaklanıp, bu askerler için yiyecek, içecek temini ve silahlandırma gayesiyle kişisel çıkarları için yasalara aykırı bir takım vergiler koyup, çeşitli baskı ve işkencelerle halkın mal ve eşyasını gasp ederek Osmanlı ülkesinin kutsal değerlerine ve devlete hücumla, yerle bir etme niyetinde oldukları ve nice masum insanı yok etmeyi amaçladıkları ve ayrıca ilmi, askeri ve mülki memurları kendilerince görevden alıp bu görevlere kendi taraftarlarını atayarak yüce devletimizin ulaşım, nakliye ve haberleşme teşkilatını yok edip devlet tarafından çıkarılan emirlerin yerine getirilmesini engellemek ve devletimizi dünyadan soyutlama ile yüce devletimizi zayıf düşürme ve yüce makamımıza ihanet etmekle devlet nizamını işlemez hale getirmek için yalan, fitne ve fesatla yüce devletimizin düzenini bozmakta ısrar ederlerse adı geçen asilerin kötülüklerini engellemek şart olup şeriat gereğince öldürülmeleri uygun olur mu? Beyan buyurula.

Cevap: Öldürülmeleri şarttır.

Sultan Vahidettin'i askerlerinin adı geçen asilerle savaşmaları gerekir mi? Beyan buyurula.

Cevap: Öldürülmeleri şarttır.

Adı geçen asilerle savaşmak için görevlendirilen askerler savaşmaktan kaçınıp firar ederlerse kötülüğün büyüğünü yapıp günahkar olurlar, dünyada şiddetle cezalandırılmaya ve ahirette Tanrı gazabına hak kazanırlar mı? Beyan buyurula.

Cevap: Öldürülmeleri şarttır.

İsyancılarla savaşmayan askerler kanuni cezaya çarptırılırlar mı? Beyan buyurula.

Cevap: Öldürülmeleri şarttır."

-18 Mayıs 1920: Mustafa Kemal ve arkadaşları hakkında, Şeyhülislam tarafından çıkarılan fetva, bir İngiliz gemisi tarafından Fethiye'ye getirildi. Fetvalar, İtalyan işgal kuvvetleri komutanı tarafından halka dağıtılmak üzere Kaymakam'a teslim edildi. Manzara şöyle açıklanabilir: Şeriatçılar ve emperyalist işgal güçleri, el ele vererek ulusal kurtuluşçulara karşı savaşıyorlardı.

-15 Haziran 1920 tarihli diğer bir fetvayla idama mahkum edilenler arasında ise, Miralay İzmirli İsmet (İnönü), Bekir Sami, İsmail Fazıl Paşa, Celalettin Arif Bey, Hamdullah Suphi (Tanrıöver), Rıza Nur, Yusuf Kemal (Tengirşek), Cami (Baykut), Ankara Müftüsü Mehmet Rifat (Börekçi) yer alıyorlar.

-31 Temmuz 1922: İstiklâl Mahkemeleri kuruldu.

-1924: Tevhid-i Tedrisat Kanunu (Öğretim Birliği Yasası) yürürlüğe girdi. Yasayla birlikte medreseler kapatıldı. SSCB'nin ilk Türkiye Büyükelçisi Aralov'un anılarında Atatürk'e dayanarak verdiği rakamlara göre, 1920 yılında Türkiye'de 17 bin medrese bulunuyordu. Yasadan sonra medreselerin önemli bir bölümü kapatıldı; ancak, bir bölümü yeraltına inerek işlevini sürdürdü. 1992 yazında yaptığımız bir araştırmada, Güneydoğu'da halen 350 dolayında medresenin öğretim yaptığını belirledik.

-25 Kasım 1925: Şapka Kanunu yürürlüğe girdi.

-30 Kasım 1925: Tekke ve Zaviyelerin Kapatılması Hakkında Kanun yürürlüğe girdi. (Bakınız: Ek 1; Yasanın çıktığı dönemde İstanbul'da bulunan tekke, zaviye, dergâh ve hankâhların listesi)

-4 Şubat 1926: Reis Ali Çetinkaya ve üyeler Necip Ali Küçükkağa, Kılıç Ali, Ali Zırh ve Dr.Reşit Galip'ten kurulu İstiklâl Mahkemesi tarafından verilen idam kararı infaz edildi ve İskilipli Atf Hoca asıldı. Ertesi günkü gazeteler haberi şöyle duyurdular:

"İrtica kitapları müellifi olup, İstiklal Mahkemesi'nce idama mahkum olan İskilipli Atf Hoca ile Babaeski Müftüsü Ali Rıza Hoca hakkındaki idam kararı bu sabah infaz edilmiştir."

HOŞ GELDİN, JAZZ.

Tarihsel bir rastlantı da olabilir, fırsatçılığın dorukları da. Bir yanda Şeyhülislam idam fermanı çıkarıp diğer yanda şeriatçı ayaklanmalar artarken, tesadüf bu ya, 22

Haziran'da Yunan birlikleri saldırıya geçer. Neyse... 10 Ağustos 1920'de Sevr Anlaşması imzalanır. Bu sırada, dünya, Milletler Cemiyeti'nin kuruluşu ve caz akımının doğuşu ile meşguldür. Mustafa Kemal'in askerleri ise 6-10 Ocak 1921'de I. İnönü Savaşı'nı, 31 Mart-1 Nisan 1921'de II. İnönü Savaşı'nı, 23 Ağustos-13 Eylül 1921'de Sakarya Meydan Savaşı'nı kazanırlar. 20 Ekim 1922'de Lozan Barış Konferansı başlar. Türk Heyeti'nin başında İsmet Bey bulunmaktadır. Anlaşma, 24 Temmuz 1923'te imzalanacaktır.

ATATÜRK'TEN ÇAKMAK'A KUBİLAY MEKTUBU

Gazi Mustafa Kemal'in, 27 Aralık 1930 tarihinde, Erkan-ı Harbiye-i Umumiye Reisi (Genelkurmay Başkanı) Fevzi Paşa'ya (Mareşal Fevzi Çakmak) gönderdiği mektup aynen şöyle:

"Menemen'de ahiren vukua gelen irtica teşebbüsü esnasında Zabıt vekili Kubilay Bey'in vazife ifa ederken duçar olduğu akıbetten Cumhuriyet ordusunu taziyet ederim. Kubilay Bey'in şahadetinde mürtecilerin gösterdiği vahşet karşısında Menemen'deki ahaliden bazılarının alkışla tasvipkar bulunmaları bütün Cumhuriyetçi vatanperverler için utanılacak bir hadisedir. Vatani müdafaa için yetiştirilen, dahili her politika ve ihtilafın haricinde ve fevkinde muhterem bir vaziyette bulunan Türk zabıtının mürteciler karşısındaki yüksek vazifesinin vatandaşlar tarafından yalnız hürmetle karşılandığına şüphe yoktur. Menemen'de ahaliden bazılarının hataları bütün milleti müteellim etmiştir. İstilanın acılığını tatmış bir muhitte genç ve kahraman zabıt vekilinin uğradığı tecavüzü, milletin, bizzat Cumhuriyete karşı bir suikast telakki ettiği ve mütecasirler ile müşevvikleri ona göre takip edeceği muhakkaktır. Bizim dikkatimiz, bu meseledeki vazifelerimizin icabatını hassasiyetle ve hakkıyla yerine getirmeye matuftur. Büyük ordunun kahraman genç zabiti ve Cumhuriyetin mefkureci muallim heyetinin kıymetli uzvu Kubilay Bey, temiz kanı ile Cumhuriyetin hayatini tazelemiş ve kuvvetlendirmiş olacaktır.

Reisicumhur Gazi M. Kemal"

(ÜSTÜN, Kemal: Devrim Şehidi Öğretmen Kubilay. Sf. 28, 4. Basım. 1990, İstanbul)

DÜNYANIN YÖRÜNGESİ BAŞKA YÖNDEYDİ

Oysa, dünya bu arada, Almanya'yı Milletler Cemiyeti'ne kabul ediyor, Alman fizikçi Heisenberg'in Belirsizlik İlkesi'ni tartışıyor, sesli sinema dönemine (1927) geçiliyor, büyük ekonomik bunalım New York'u (1929) birbirine katıyor, Japonya Mançurya'yı işgal

ediyor, İspanya krallıktan cumhuriyete geçiyor, İbn-i Suud, Suudi Arabistan Krallığı'nı kuruyordu.

-1931-1932: Bu öğretim yılında, okulların ders programlarından din dersleri çıkarıldı.

-22 Ocak 1932: Yerebatan Camiinde ilk kez Türkçe Kur'an okundu.

-29 Ocak 1932: İlk Türkçe ezan Fatih Camii'nde okundu. Ezanın yeni biçimini Diyanet İşleri Reisliği şöyle belirlemişti:

"1)Tanrı uludur. 2) Şüphesiz bilirim bildiririm Tanrı'dan başka yoktur tapacak. 3) Şüphesiz bilirim bildiririm Tanrı'nın elçisidir Muhammed. 4) Haydi namaza. 5) Haydi felaha. 6) Namaz uykudan hayırlıdır (sadece sabah namazı için) 7) Tanrı uludur. 8) Tanrı'dan başka yoktur tapacak."

(Ziya GÖKALP: **Bir ülke ki camiinde Türkçe ezan okunur/ Köylü anlar manâsını namazdaki duanın/ Bir ülke ki mektebinde Türkçe Kur'an okunur/ Küçük büyük herkes bilir buyruğunu Huda'nın/ İşte orasıdır senin vatanın**)

-1 Şubat 1933: Bursa'da Nakşibendi şeyhlerinden Kozanlı İbrahim Efendi, öğle namazından sonra Ulucami'den çıkan cemaate, **"Dinini seven bizimle gelsin"** diye bağırarak çevresine kalabalık bir kitleyi topladı. Ayetler okuyarak yapılan yürüyüşle Evkaf Müdürlüğü'ne gelen Kozanlı İbrahim ve arkadaşları, burada **"Başka yerlerde Arapça ezan okunurken, niçin Bursa'da Türkçe ezan okunuyor?"** sorusunu dile getirdiler. Vakıflar Müdürü, konunun vilayet emri olduğunu söyleyince kalabalık, Vilayet Konağı önüne gitti. Bu sırada, hükümet güçleri olaya müdahale etti.

-3 Aralık 1934: Kabul edilen yeni yasa -ister Hıristiyan, ister Müslüman, isterse Musevi olsun- din adamlarının cüppe ve dinsel kıyafetlerini sadece ibadet yerlerinde giymeleri hükmünü getirdi.

-1935: Said-i Nursî ve talebeleri tutuklandı. 120 talebesiyle birlikte Eskişehir Ağırceza Mahkemesi'nde yargılanan Said-i Nursî, 11 ay hapse mahkum oldu. Cezasını tamamladıktan sonra Kastamonu'ya sürüldü.

-1935: İlkokullarda din dersleri kaldırıldı.

-1935: Nakşibendi şeyhlerinden Şeyh Halid, Mehdilik iddiası ile Eruh'da silahlı eyleme kalkıştı. Bir yıl süren çatışma ve takipten sonra Suriye'ye sığındı.

-Ocak 1936: Çorum'un İskilip ilçesinde, Nakşi şeyhi Kayserili Ahmet Kalaycı şeriat istemiyle harekete geçti. Kalaycı şeyhin garip kuralları vardı. Namaz ve oruç farz değildi. Ancak 40, 70 ve 90 günlük yeni oruçlar yaratmıştı. Nakşi şeyhine tapmak gerekiyordu. **Kalaycı Hareketi** kısa sürede bastırıldı.

-5 Şubat 1937: Laiklik bir Anayasa hükmü haline geldi. Anayasa'daki bu değişikliğin gerekçesini Şükrü Kaya, o günlerde şöyle anlatıyordu:

"Bu ülke görülmeyen varlıkların ve sorumsuzlukların vicdanlara egemen olmasından, devlet ve millet işlerini görmesinden çok zarar görmüştü. Türk'ün kendi yaptığı yasalar

devam etseydi, bugünkü bulunduğumuz durumdan daha çok ileri olur ve uygarlığa daha çok hizmet ederdi. Madem ki, tarihte deterministiz, madem ki uygulamada maddi olmayı severiz, öyleyse kendi yasalarımızı da kendimiz yapmalıyız. Yasaları, dünyanın ötesine ilişkin her türlü kaygılardan ve her türlü düşüncelerden arındırılmış olarak, günün gereklerini, maddi zorunluluklarını gözönünde tutarak yapmalıyız. Ülkenin maddi yaşamı, ancak bu yoldan kurtulur. Onun içindir ki, biz her şeyden önce, laikliğimizi ilan ettik ve bunu anayasamıza koymak istiyoruz."

AYNI ANDA DÜNYADA...

1933'te Hitler, Almanya'da iktidara geldi. Bu yüzden birçok üniversite öğretim üyesi Almanya'dan kaçarak Türk üniversitelerine koştular. Bu dönemde İtalya'nın Habeşistan işgali, İspanya iç savaşı, Picasso'nun Guernica'sı, Alman ordularının Avusturya işgali, Çekoslovakya'nın parçalanması yaşanmaktadır. 1939'da ikinci büyük savaşın ayak sesleri öylesine yakındır ki...

- **1939:** İlk yasal, islami muhalefet yayını Hareket yayın hayatına başladı.

- **20 Eylül 1943:** Said-i Nursî tutuklandı ve Ankara'ya sevk edildi. Değişik bölgelerden tutuklanan 126 Nur talebeleriyle birlikte Isparta ve Denizli Cezaevleri'nde bulunan Nursî, sonunda beraat etti. Afyon'daki Emirdağ'a sürgün edildi.

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ ARŞİVİNE GÖRE NURCULAR

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün arşivlerinde, Said-i Nursî'nin kişiliği ve Nurculuğa ilişkin 1980'lerin ikinci yarısında hazırlanan bir raporda şu bilgilere yer veriliyor:

"Evelce Said-i Kürdî olarak tanınan ve bu unvanı kullanan, soyadı kanunundan sonra, doğduğu Bitlis'in Nurs köyüne izafetle Nursî soyadını alan Said-i Nursî yarı cahil, okuyup yazmasını bilmeyen bir kimsedir. Nur Risalelerinden Tiryak adlı risalenin 68. sayfasında kendisi bu hususu itiraf etmekte olup, risalelerini yardımcılara yazdırdığını bildirmektedir.

Eski Şeyhülislamardan Mustafa Sabri Efendi tarafından yazılan Tuhfet-ü reddiye Ala Mezhebi Saidi Kürdiyye adlı risalelerde ise, 'Okur fakat yazamaz, imlâ bilmez, 80 sene içinde yaşadığı milletin lisanına bile hakkı ile vakıf olamamıştır' denilmektedir.

Yeğeni tarafından hayatı hakkında yazılan bir eserde Said-i Nursî'nin küçük yaşta Molla Mehmet Emin ve Müderris Nur Mehmet'ten ders aldığı, daha sonra

İstanbul'a gelip tekrar tahsile başladığı ve zamanın ilmüne vakıf olunca kendisine Bediüzzaman adı verildiği kaydedilmektedir. (Burada sözü edilen dersler yazı ve kitapla değil, sözle alınan derslerdir.)

Meşrutiyetin ilanından sonra, Bitlis ve havalisinde Şeyhlik faaliyetinde bulunmuş, sonra İstanbul'a gelerek siyasete atılmış ve İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti kurucuları arasında faaliyet göstermiş ve Panislamizmin savunuculuğunu yapmıştır. 'Azametli, bahtsız bir kıtanın, şanlı, talihsiz bir devletin; değerli, sahipsiz bir kavmin reçetesi İttihad-ı İslam'dır' demiştir.

31 Mart Vak'ası'ndan önce Derviş Vahdeti ile münasebet kurmuş ve o zaman yayınlanan Volkan Gazetesi, 5 Şubat 1908 tarihli ve 49 sayılı nüshasından itibaren İttihad-ı Muhammedi Cemiyeti'nin yayın organı olduğunu ilan etmiştir. Said-i Nursî önce Kadiri, bilahare Nakşi tarikatlarına intisap etmiş, daha sonra İstanbul'dan Dar-ül Hikmet azalığında bulunmuştur. 31 Mart hadisesinde faal rol oynamış, bu yüzden tevkif edilmiş ise de beraat etmiştir...

...İstiklal Savaşı sırasında Ankara'nın halifeyi kurtaracağı inancıyla Ankara'ya gelmiş, laik bir devlet rejimi ve cumhuriyetin kurulması üzerine Atatürk'e kızarak Van'a gitmiştir. Kendisi bu olayı şöyle nakletmiştir: 'Garplılaşmak bahanesi altında şeriat-ı islamiye aleyhinde bir cereyan hissettiğimden Ankara'dan ayrıldım.'

Laik bir devlet düzeni kurduğu için Atatürk'e düşman kesilmiş ve onu Şualar adlı risalenin birkaç yerinde, Ebu Süfyan ve Deccal'a benzetmiştir. Burla Mektupları adlı risalenin 53. sayfasında, Atatürk'ü kastederek şöyle demektedir: Tek gözlü deccal, ya iman et yahut bütün dünyanın maskarası olacaksın.'

1928 yılında vuku bulan Şeyh Said isyanı ile ilgili görülmüş, Isparta'daki ikameti sırasında dini siyasete alet ve devletin dahili emniyetini ihlal suçlarından Eskişehir'de yapılan duruşması sonunda bir yıla mahkum olup, cezasını çektikten sonra Kastamonu'da ikamete memur edilmiştir.

Her vesile ile keramet sahibi olduğunu ileri sürmekten çekinmemiştir. Kapalı kapılardan kimseye görünmeden çıktığını, hapisanede iken camide namaz kıldığını, hiçbir şey yemeden yaşayabileceğini, kendisine gaipten sesler ve ihtarlar geldiğini, asırlarca önceden din büyüklerinin kendisi ve eserleri hakkında müjdeler verdiğini, Kur'an'ı Kerim'deki Nur suresinin kendisi hakkında nazil olduğunu (Ya eyyühel müzemmil) ayeti kerimesinin 'Ey Said-i Kürdî' demek olduğunu ileri sürmek suretiyle aklın ve İslamlığın kabul etmeyeceği iddialarda bulunmuştur.

'Bediüzzaman Cevap Veriyor' adlı risalede, hiçbir geliri olmadığı halde ve kimsenin hediye ve ikramını kabul etmediği halde ne ile ve nasıl yaşadığı sualine karşı bereket ve ikramı ilahi ile yaşadığı, Kur'an hikmetinin kerameti olarak erzak hususunda ikramı ilahiye mazhar olduğu kaydedilmektedir. Araba ile

dolaşırken bir yaşındaki küçük bebeklerin koşup elini öptüklerini, hayvanların bile Nur risalelerine hayran kaldıklarını söyleyecek kadar ileri gitmiştir...

...Kisvenin imanla bir ilgisi olmadığı halde Said-i Nursî hayatında şapka giymemekle övünür. Eski medreselerin 5-10 senede temin ettiği neticeyi, Nur medreselerinin 5-10 ayda temin ettiğini iddia eder. Kadınların örtünmesine karşı açılan mücadele Türk haysiyetine karşıdır, der. Said-i Nursî'ye göre, elektrik kontağı ve meteor hadiselerinin fenni ve fizik ilmine uygun açıklanması dine aykırıdır. Dinsizliğin ifadesidir. Bu ve buna benzer olaylar ilahi kudretin varlığının delilidir. Bunların hepsi Kur'an'da vardır. Fizik kanunlarına göre açıklama yapmak Kur'an'ın kudretine, hikmetine aykırı düşmektedir. Her şey, her zerre Allah'a ibadet eder. Mesela pusulanın Kabe'deki Hacer-i Esved'i işaret ederek titremesi namaz kılmasıdır.

NUR ŞAKİRTLERİ VE GÖREVLERİ

Nur talebeleri, diğer bir deyimle şakirtleri, nurcuların kendilerine verdikleri bir isimdir. Nur şakirdi olabilmek için o mahalledeki en büyük nurcuya karşı bazı taahhütlerde bulunması gerekmektedir. Bu taahhütler: Nurculuğa ve nurculuğun büyüklerine karşı sadakat, sır saklamak, gayeleri için istişarelerde bulunmak, nurculuğun gerçekleşmesi için gayret sarfetmek, buldukları yerlerdeki nurculukla ilgili olayları nur büyüklerine bildirmek v.s. şeylerdir.

Nur talebelerinin diğer bir görevi de nur risalelerini okuyup, okutma ve çoğaltma ve dağıtmaktır. Said-i Nursî, Asa'yı Musa adlı risalesinde nur risalelerini yazıp dağıtılmasını ihmal edenlere sitem etmekte, Sönmez adlı risalesinde de risaleleri yayan ve yazdıran Nur talebelerinin kendisinin ve kendisi gibi binlercesinin hayır duaları ile manevi kazançlarına ortak olacaklarını bildirir.

Nurculara göre nur talebeliğini bırakmak günahdır. Nur talebelerine bekar kalmaları telkin edilerek, muhakkak evlenmesi lazımsa bir nurcu ile evlenmesi emredilir.

Nur talebeleri haricindekiler vatan ve millet haini ve din düşmanı olarak ilan edilerek, bu kimselere tehditler savrulur, gizli bir örgütün taktiğine başvurulur."

-18 Temmuz 1945: Milli Kalkınma Partisi kuruldu. MKP, dış politika alanında 'İslam Birliği-Şark Federasyonu' projesinin gerçekleştirilmesini istedi.

-1946: Amacı 'Dünya Müslümanları Birliği'ni destekleme olan **Sosyal Adalet Partisi** kuruldu.

-1946 yılında kurulan bir başka parti, **Aritma Koruma Partisi** (ARK), dinci bir siyasal parti olduğunu tüzüğünün birinci maddesinde açıkladı.

-1946'da kurulan **İslam Koruma Partisi**, parti adı altında kurulmuş olmasına karşın, kuruluş dilekçesinde her türlü siyasal faaliyetten uzak olduğunu ve gayenin sadece İslamın yükselmesi, kuvvet kazanması, dayanışması olduğunu belirtiyordu.

-1947: **Türk Muhafazakar Partisi** kuruldu. Partinin programında ve amaçlarında islami amaçlar egemendi.

-1947: Milli Eğitim Bakanlığı, isteyen vatandaşların özel din seminerleri açabileceğini öngören bir kararname yayınladı. (Dönemin M.E. Bakanı: Tahsin Banguoğlu)

-2 Aralık 1947: CHP 7. Kongresi, okullara din dersi konması tartışmalarına sahne oldu. **"Bu tartışmalar sırasında Hamdullah Suphi Tanrıöver, sözleri arasında, Türkiye'ye hizmet etmiş büyük adamların türbelerinin açılması dileğini de ileri sürdü. İnkılâbın memlekete getirmiş olduklarını korumakla birlikte, halkın dini ihtiyaçlarını da Fransa ve Amerika'da olduğu gibi tatmin etmek lazımdır, diyordu. Din bağıyla, 'şark dünyasıyla olan tesanüdü' de kuvvetlendirmek gerekti. Hamdullah Suphi bununla, ta 25 yıl önce Sebilürreşad'da yazmış olduklarını tekrardan başka bir şey yapmış olmuyordu."** (JASCHKE, Gotthard: Yeni Türkiye'de İslamlık. Sf. 98. Şubat 1972. Ankara)

-Şubat 1948: CHP grubu, İlahiyat Fakültesi'nin yeniden açılmasını teklife karar verdi.

-20 Mayıs 1948: CHP Meclis Grubu, Milli Eğitim Bakanı'na, ortaokul mezunu gençlerin askerlik yükümlülüklerini yerine getirdikten sonra girebilecekleri 'İmam Hatip Kursları' açmasını teklife karar verdi. On il merkezinde açılacak olan bu kursların, beş aylık kurslar olduğu açıklandı.

-1948: Dini reform isteyen bir grup DP'li partilerinden ayrılarak **Millet Partisi**'ni kurdular. Parti programının 8. maddesi, **"Parti, din müesseselerine ve milli ananelere hürmetkardır"** diyor, 12. maddesine göre laikliği esas itibarıyla kabul etmekle beraber din işlerinin ayrı bir teşkilat elinden idaresini, bu teşkilatın muhtar bir teşkilat olmasını istiyordu. Parti ayrıca, ilk ve orta tedrisata din dersleri konulmasını da uygun görmekteydi.

-15 Ocak 1949: Ankara ve İstanbul'da 10 aylık ilk imam-hatip kursları açıldı.

-1949: Hamdullah Suphi Tanrıöver: **"Dini sadece bir vicdan işi olarak ele almak yanlıştır."** Ortaokul kitaplarında okuma parçalarını okuduğumuz Tanrıöver, din derslerinin okullara girmesini istiyor.

-15 Şubat 1949: İlkokullarda isteğe bağlı olarak din derslerinin okutulacağı belirtilen Ocak ayındaki MEB tamimi yürürlüğe girdi.

-4 Haziran 1949: TBMM Genel Kurulu, A.Ü.'ne bağlı bir İlahiyat Fakültesi açılması kararını verdi.

ÇANLAR KİMİN İÇİN ÇALİYOR?

Aynı dönemde dünya bambaşka şeylerin peşindeydi oysa. İnsanlığın tanıklığında en korkunç paylaşım savaşı yaşanırken Ernest Hemingway 'Çanlar Kimin İçin Çalıyor'u yayınlıyor; ABD ilk nükleer reaktörü yapıyor; Arjantin Peron iktidarını görüyor (1947); savaş bitiyor; ama, yazık ki, Hiroşima ve Nagazaki 'atom bombası' denen vahşet altında (1945) eziliyordu. Bu arada, (1946) ABD, ilk elektronik bilgisayarı hazırlıyor; İsrail devletinin kurulmasıyla birlikte (1948) Arap-İsrail savaşı başgösteriyor, Çekoslovakya, Macaristan ve Polonya komünist iktidarla tanışıyor; Çin de, önce Japonya, daha sonra da Fransa ve ABD işgaline karşı verdiği savaşı kazanıyor; dünya, soğuk savaş iklimini iliklerinde hissediyordu.

-8 Haziran 1949: CHP'li Başbakan Şemseddin Günaltay TBMM'de partisinin din hakkındaki görüşlerini açıklıyor:

"İlkmekteplerde din dersleri okutturmaya başlayan bir hükümetin başkanıyım; bu memlekette Müslümanlara namazlarını öğretmek, ölülerini yıkamak için İmam Hatip kursları açan bir hükümetin başkanıyım. Bu memlekette Müslümanlığın yüksek esaslarını öğretmek için İlahiyat Fakültesi açan bir hükümetin başkanıyım."

- 1 Mart 1950: 5566 sayılı kanunla, CHP'nin 7. kurultayında dile getirilen, bazı Türk büyüklerinin türbelerinin ziyarete açılması dileğini, Şemseddin Günaltay kabinesi yerine getirdi. Yasayla birlikte ziyarete açılan türbeler şunlar: Ankara'da Hacı Bayram Türbesi; Söğüt'te Ertuğrul Gazi Türbesi; Bolu Göynük'te Akşemseddin Türbesi; Bursa'da Osman Gazi Türbesi; Bursa'da Orhan Gazi Türbesi, Bursa'da Çelebi Mehmet Türbesi (Yeşil Türbe); Gelibolu Bolayır'da Gazi Süleyman Paşa Türbesi; Fatih Mehmet Türbesi, Yavuz Selim Türbesi, Kanuni Süleyman Türbesi, İkinci Sultan Mahmut Türbesi, Mustafa Reşit Paşa Türbesi, Barboros Hayrettin Paşa Türbesi, Mimar Sinan Türbesi, Gazi Osman Paşa Türbesi, Kırşehir'de Aşık Paşa Türbesi, Konya'da Selçuk Sultanları Türbeleri, Akşehir'de Nasrettin Hoca Türbesi; Suriye Caberkalesi'nde Süleyman Şah Türbesi ve İstanbul'daki Eyüp Sultan Türbesi.

Karanlığa doğru bir adım daha atılmıştı. Bir adım daha...malarına Fatiha okutarak başladı ve laik devlet düzenini ağır biçimde eleştirdi.

İkinci Bölüm

UYUYAN YILANI UYANDIRMAK

MENDERES KONUŞUYOR:

"SİZ İSTERSENİZ ŞERİATİ BİLE GERİ GETİREBİLİRSİNİZ"

-14 Mayıs 1950: Menderes seçimleri kazanarak Başbakan oldu. Said-i Nursî, Cumhurbaşkanı olan Celal Bayar'a, şu telgrafi çekiyordu:

"Zatınızı tebrik ederiz. Cenab-ı hak sizi İslamiyet, vatan ve millet hizmetinde muvaffak eylesin. Nur talebelerinden ve onların namına, Said Nursî."

-29 Mayıs 1950: Menderes, hükümet programında Atatürk devrimlerini **"millete malolmuş ve malolmamış devrimler"** olarak ikiye ayırdı.

-16 Haziran 1950: DP milletvekillerinden Ahmet Gürkan ve İsmail Berkok tarafından teklif edilen ve **"TCK'nın Arapça ezan okunmasını yasaklayan 526. maddesini değiştiren kanun"** teklifi kabul edildi. Menderes'in hükümet programında, **"millete malolmuş devrimler/malolmamış devrimler"** ayrımının ne olduğu ortaya çıkmıştı. Menderes'e göre, Türklerin anadili olan Türkçe, Türklere malolmüyordu. Malolan, anlayabilmek için eğitiminin görülmesi gereken Arapça idi. Menderes de bunun böyle olmadığını biliyordu ama...

-1950: Ezanın Arapça okunmasına dair acele tel emri. Amaç, ramazan ayına yetiştirmek... Sadece Kıbrıs Müftüsü Dana Efendi ezanı Türkçe okumaya bağlı kaldı. Ezanın Arapça okunmasına, belki de en çok Said-i Nursî sevindi. Demokrat Parti milletvekilleri ve yöneticileriyle gerek doğrudan, gerekse talebeleri aracılığıyla kurduğu ilişkilerde, DP'lilere **"dindar ve dine hürmetkar demokratlar"**, **"hürriyet-perver, dindar demokratlar"**, **"dindar Ahrarlar"** diye hitabediyordu. Talebelerine yazdığı mektuplarda DP'lilerin **"demokrat ve hürriyetperver"** oluşlarından söz ediyor, **"Demokratların milleti memnun ve minnettar etmek için bütün kuvvetleriyle ezan meselesi gibi şair-i İslamiyeyi ihya etmelerinin elzem olduğunu"** (Emirdağ Lahikası 2. Sf. 24) belirtiyordu.

-Ekim 1950: İsteğe bağlı din dersi tersine çevrildi. Veliler, din dersi istemediklerine dair dilekçe vermek zorunda bırakıldı. **"Çocuğumun okulda din dersi görmesini istiyorum"** diye dilekçe vermek hiçbir veli için sorun değildir. Ancak bunun tersi, yani **"Çocuğumun okulda din dersi görmesini istemiyorum"** demek; belki yasalarla, yönetmeliklerle, yazılı hukukla cezalandırılmayacaktır ama yobaz bir yöneticinin veya velinin **"Sen, Müslüman değil misin?"** sorusuna muhatap bırakacaktır insanları. Şeriatçılar artık edilgen değil, etken olmayı seçmişler ve uygulamaya girişmişlerdir.

-27 Şubat 1951: Ticaniler, Kırşehir'de (Cumhuriyet tarihinde ilk kez) Atatürk büstünü parçaladılar.

Arapça yazıya dönülmesini ve yeniden fes, çarşaf giyilmesini istediler.

-25 Temmuz 1951: Gericiliğin yükselmesi ve Ticanilerin, Atatürk heykellerine yaptıkları saldırıların artması üzerine DP'liler, 5816 sayılı **'Atatürk Aleyhinde İşlenen Suçlar Hakkında Kanun'u** çıkardılar. Günümüzde gericiler ve şeriatçılar, **"Kanunla koruyorlar"** diye demokratik ve laik

kesimleri suçluyorlar ama hedef tahtasına koydukları yasayı, Türkiye Cumhuriyeti'nin en gerici yönetimlerinden birinin koyduğunu - her nasılsa- unutturmaya çalışıyorlar.

5816 SAYILI YASA TASARISININ GEREKÇESİ

"Milli mücadelemizin kahramanı ve memleketin kurtarıcısı Atatürk, Cumhuriyetin ve inkılablar rejiminin sembolü olması hasebiyle hatırasına, eserlerine ve onu ifade eden varlıklara vaki olacak tecavüzler, bilvasıta cumhuriyete ve inkılablar rejimine tevcih edilmiş bir mahiyet ifade edeceğinden, bunlara karşı işlenen ve amme efkarında derin akisler yaratmakta olan suçların faileri hakkında mevzuatımız hususi hüküm ve müeyyideleri ihtiva etmemekte ve cumhuriyet savcılarının re'sen takibata girişmelerine müsaid bulunmamaktadır. Her ne kadar Türk Ceza Kanunu'nun 488. maddesinde ölmüş bir adamın hatırasına hakaret vaki olduğu takdirde karısı veya usul ve fûruğu veya kardeş ve kızkardeşleri veya usul ve fûruu derecesinden sihri akrabası veya doğrudan doğruya veresesi bulunan kimseler tarafından dava açılabilmesi yazılı bulunmakta ise de bu gibi hallerde kanunun 480 ve 482. maddelerine göre failere verilecek ceza, miktar ve mahiyeti itibariyle Atatürk'ün manevi varlığına tecavüz edenler hakkında amme vicdanını tatmin edecek yeterlikte görülmediğinden bu tasarinin hazırlanmasına lüzum hasıl olmuştur."

5816 SAYILI YASANIN TBMM'YE TEKLİF EDİLEN METNİ

Madde 1- Atatürk'ün manevi varlığına tahkir veya tezyif yahut her ne suretle olursa olsun bu varlığa tecavüz edenler bir seneden beş seneye kadar ağır hapis cezasıyla cezalandırılırlar.

Resim, heykel, büst gibi Atatürk'ü temsil eden eşyayı veya Atatürk hakkındaki sair eserleri tahkir veya tezyif maksadıyla bozan, kıran, kirleten veya her ne suretle olursa olsun bunlara tecavüzde bulunanlar hakkında da aynı ceza verilir.

Yukarıdaki fıkralarda yazılı suçları işlemeye başkalarını teşvik ve tahrik edenler asıl fail gibi cezalandırılırlar.

Madde 2- Birinci maddede yazılı suçlar; iki veya daha fazla kimseler tarafından toplu olarak veya umumi veya umuma açık mahallerde alenen yahut basın vasıtasıyla işlenirse hükmolunacak ceza yarı nisbetinde artırılır.

Birinci maddenin ikinci fıkrasında yazılı suçlar zor kullanılarak işlenir veya bu suretle işlenmesine teşebbüs olunursa verilecek ceza bir misli artırılır.

Madde 3- Bu kanunda yazılı suçlardan dolayı Cumhuriyet Savcılıklarınca re'sen takibat yapılır.

Madde 4- Bu kanun yayın tarihinde yürürlüğe girer.

Madde 5- Bu kanunu Adalet Bakanı yürütür.

ŞERİATÇININ KARANLIK YÜZÜ

-25 Temmuz 1951: Ticanilerin lideri Kemal Pilavoğlu 15 yıl ağır hapse mahkum oldu. Bunun üzerine tarikat, ana caddelerde, mahkeme salonlarında tekbir getirme, tarikat bildirileri dağıtma, Atatürk heykellerini kırma gibi faaliyetlerini durdurdu.

Ortada 40'lı ve 50'li yıllara damgasını vuran, laik cumhuriyete karşı önemli bir çıkış gerçekleştiren, "Ticani" adında bir tarikat ve bu tarikatın M. Kemal Pilavoğlu adlı bir lideri var. Tarikatın ve liderinin tek amacı, ülkeye dine dayalı devleti, yani Tanrı iradesini getirmek. Yani, şeriati geçerli kılmak.

Şeriatçılığın tartışıldığı ortamlarda unutulmaması gereken birkaç temel kural var. Bunlardan birincisi; "**Şeriatçı, Tanrı'nın kendisine yapmamasını emrettiği şeyleri yapmayan değil, yaptırmayan kişidir**", sözleriyle formüle edilebilir. Bu, nasıl yorumlanmalıdır? Şunu söyleyebiliriz: İnsanlığın evrimi açısından baktığımızda bu, hiç de yeni bir tanım değildir. İnsanlık tarihinin hemen her döneminde geçerli bir kuraldır bu. Yani; hukuk, ahlak ve din her zaman yoksullar ve yönetilenler içindir, güçlüler ve yönetenler için değil...

Güçlüler ve yönetenler için temel kural ise daha çok ve sürekli güçtür. Güç; siyasal, askeri ve mali unsurlardan oluşur.

Gücün korunması için ise hukuk, ahlak ve din kurumları oluşturulur. Bu kurallar, güç sahiplerini suç, ayıp ve günah gibi kavramların ardına gizleyerek korurlar. Örneğin, beş vakit namazında, niyazında bir adamın rüşvet olmayacağını, ırz-namusa dokunmayacağını, dünyevi zevklere itibar etmeyeceğini söyleyerek bir önyargı oluşturulur ve artık, ne olursa olsun o kişi bu önyargı kalkanının ve sis perdesinin ardında kalır.

Peki, kalmalı mıdır? Hayır. Din, kedinin pisliğini örttüğü toprak olmamalıdır. Tıpkı, 50'li-60'lı yılların ünlü gericisi, Ticani tarikatı lideri Kemal Pilavoğlu'nun yaptığı gibi.

Kemal Pilavoğlu, 1952 yılında Ankara'da kitapçılık yaparken laikliğe aykırı hareket etmek, bildiri dağıtmak, Atatürk büstü kırdırmak ve tarikatçılık yapmak suçlarıyla yargılanmış; mahkeme tarafından yedi yıl hapis, beş yıl sürgün, beş yıl da polis gözetimi cezasını tamamladıktan sonra Bozcaada'ya gelmiş. 1968 yılında, Bozcaada'da "**Üzüm, Şarap ve Efendi-Ticani Tarikatı ve Pilavoğlu**" adıyla bir röportaj yapan Hikmet Çetinkaya, Ticani lideri Kemal Pilavoğlu'nun Bozcaada'deki günlerini şöyle anlatıyor:

"Karısı, iki kızı ve oğlunu da yanına alan Pilavoğlu, 1963 sonlarında Bozcaada'ya getirttiği yirmiye yakın müridinin sayısını, birkaç ay içinde ellinin üzerine çıkarmayı başarmış. Bozcaada'da sempati toplamak için öğrencilere kitap, defter, kalem ve eğitim araçları almış. Bunları parasız dağıtmaya başlamış. Bozcaada'da doğru dürüst bir fırın, bakkal, bir manav yokmuş o yıllar. Adalılar yoğurt, süt yüzü görmüyorlarmış, aylarca Çanakkale'ye inerlerse yiyebiliyorlarmış. Kışlık sebze yemezlermiş. Kısacası yoksunluk bölgesiymiş Bozcaada. Kışın deniz kudurdu mu, açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalırlarmış. Motorlar çalışmazmış günlerce. Kimsenin aklına sebze yetiştirmek, inek alıp beslemek gelmezmiş, 1963'e kadar. İşte iyi bir işletmeci olan Pilavoğlu, kolları sıvayarak koyun almış. Süt ve yoğurt satmaya başlamış. Manav ve bakkal dükkanları açmış. Fakat şarap ve sigaranın 'günahkarlar içkisi' olduğunu öne sürerek, bunları satmıyormuş dükkanlarında. Artık işleri yoluna girmiş, 'Pilavoğlu Çarkı' hızlı hızlı dönmeye başlamış. Üstelik elliden fazla mürit, efendilerinin hizmetinde sadece boğaz tokluğuna çalışıyorlarmış."

(ÇETİNKAYA, Hikmet: Kubilay Olayı ve Tarikat Kampları. Sf. 40. 1986, İstanbul)

Çetinkaya'nın anlattığı "boğaz tokluğuna çalışma" olayını Pilavoğlu'nun birçok müridi doğruluyor. Müridler, efendiye hizmet ediyorlar ve sevap kazanıyorlar. Pilavoğlu ise, müridlerinin artı emeğine el koyuyor ve dünyalık kazanıyor. Çanakkale Ağırceza Mahkemesi'nde Kemal Pilavoğlu hakkında açılan 1975/181 sayılı davada ifade veren müridleri, şeyhin çiftliklerinde, fırınlarında ve diğer işyerlerinde çalışarak din yolunda efendiye hizmet ettiklerini, hakim huzurunda söylüyorlar. Şeyh-mürid ilişkisinin sonunda, Ticani Lideri Pilavoğlu'nun kazancını 26 Eylül 1975 tarihinde Bozcaada Tapu Sicil Muhafızlığı'nın, Bozcaada Cumhuriyet Savcılığı'na yazdığı bir yazıda, şu bilgiye yer veriliyor:

"İlgi müzekkerenizle, ilçemiz Cumhuriyet mahallesinden Ahmet oğlu 1323 doğumlu Kemal Pilavoğlu adına kayıtlı (172) yüz yetmiş iki parça gayrimenkul kaydı sicilinden aynen yukarıya çıkarılmıştır."

1960-1975 yılları arasında, efendi-mürid ilişkisinin Ticani liderine kazandırdığı varlığın sadece bir bölümü olduğu bilinen 172 parça gayrimenkul. Tarlalar, arsalar, bağlar, bahçeler, mandıralar, evler... Binlerce dönüm toprak. Yüzlerce, binlerce küçük ve büyükbaş ve kümes hayvanı. Menkul varlık ise hâlâ bilinmiyor. Pilavoğlu'nun asıl başarıyı ticaret alanında değil, inanç sektöründe sağladığı ortaya çıkıyor. 1950'li yılların Atatürk heykelleri düşmanı, radikal dinci Ticani tarikatının lideri, bu görüntünün altında Türkiye'nin en hızlı zenginleşen kişilerinden biri olarak ortaya çıkıyor. Pilavoğlu, bir yandan mal-mülk edinirken, bir yandan da başka dünyevi zevklerle uğraşıyor.

Ehli namus, dindar Pilavoğlu'nun diğer dünyevi zevklere olan düşkünlüğü, Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'nin 1975/181 esas sayılı dosyasının sayfaları arasında bütün çiplaklığı ile duruyor. İki yıl daha duracak ve sonra dosya

zaman aşımı süresinin dolması nedeniyle, 1996 yılında imha edilecek. Davanın 6 Mayıs 1976 tarihli duruşmasında, A.U., mağdur, yani fiilden zarar gören sıfatıyla duruşma salonuna, yargı heyetinin önüne alınıyor. Duruşma tutanaklarından izliyoruz:

"Duruşmanın belli yerinde ve saatinde oturum açıldı. Mağdur A.U. gelmekle huzura alındı, açık duruşmaya başlandı. Mağdur:A.U.: Mustafa oğlu 1952 doğumlu, Altındağ Yenidoğan asfaltı üzeri,... numarada oturur. Sıhhiye Zafer meydanı,... numarada babası M. yanında kalır olduğunu söyledi.

Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'nin 12 Nisan 1976 günlü talimatı okundu. Mağdurdan talimat gereğince soruldu: Ben bu hususta evvelce ifade vermiştim. Aradan zaman geçtiği için de okunmasını isterim, dedi.

Mağdurun talimata ilişik olarak gönderilen, ilk soruşturma sırasında tesbit edilen 24.6.1974 günlü tasdikli ifade örneği okundu.

Mağdurdan soruldu: Okunan ifadem doğrudur. Ben tarihini hatırlamıyorum. O zaman küçüktüm. Daha doğrusu 14-15 yaşlarında idim. Babam beni Kemal Pilavoğlu'nun Bozcaada'da bulunan yazıhanesinde katip olarak çalışmam için sanığın yanına bıraktı. Aradan bir sene kadar geçti. Ben sanık Kemal Pilavoğlu yanında boğaz tokluğuna çalışıyordum. Sanık küçük olduğum için bana muhtelif hediyeler vererek kandırdı ve anüs yoluyla yanında kaldığım 3-4 sene zarfında birçok defa evinin yanında bulunan yazıhanesinde ırzıma geçti. Bana ayrıca tehditte bulunmadı. Yalnız yukarıda belirttiğim gibi elbise, saat gibi hediyeler vererek, çocukluğumdan da istifade etmek suretiyle kandırdı. Ve bu suretle ırzıma geçti. Irzıma geçerken bir tehditte bulunmadı, ancak, her defasında kimseye söylememem gerektiğini bildirdi. Ben onun yanından askere gitmek üzere ayrıldım. Ve kimseye de şikayet etmedim. Ancak; benden sonra yanına aldığı katiplere de aynı şeyi yapmış ve suç ortaya çıkınca her nasılsa bana yaptıkları da meydana çıkmış. Ben de sanık hakkında şimdi şikayetçiyim, cezalandırılmasını isterim, dedi.

Ben askere 4.7.1972 tarihinde gittim. Askere gitmeden 5 veya 6 sene evvel sanığın yanında katip olarak çalışmaya gitmiştim. Ve bu süre askere gidinceye kadar yanında kaldım. Irza geçme hadisesi de bu tarihlerde oldu, dedi."

Ne olacak şimdi?

Bir baba, (muhtemelen o da-müridi) oğlunu din ve Allah yolunda çalışması için lidere gönderiyor. Dini lider, yani tarikat şeyhi, ki olayımızda bu kişi Ticani tarikatının lideri Kemal Pilavoğlu'dur, çocuğu boğaz tokluğuna çalıştırıp artı emeğine el koyuyor. Bunu da din uğruna değil, mal mülk edinme uğruna yapıyor. Üstelik bu kadarla da kalmıyor ve çevresine namusu, haramdan sakınmayı, kadının örtünmesini emrederken dini eğitim vermesi gereken genç erkek çocuğuna tecavüz ediyor.

Bir başka mağdura geçiyoruz. Pilavoğlu mağdurlarından A.A., hocaefendi hazretlerinin yanına 15 yaşında gidiyor.

Çanakkale Ağırceza Mahkemesi'ne gönderilmek üzere, Ankara Ağırceza Mahkemesi'nde, 13 Ekim 1975'te talimatla alınan ifadesinde efendi hazretlerinin yanında geçirdiği günleri şöyle anlatıyor:

"Ben Kemal Pilavoğlu'nun yanında 1963 yılında çalışmaya gittim. Bozcaada'ya gittim ve katip olarak çalışmaya başladım. Bir gün beni soydu. Bende bel soğukluğu var, bunu tedavi edeceğim dedi ve ben de hakiki olarak sandım. Kendisi bel kuşağı saralım dedi ve sonra bilahare beni yine soydu. Ben sizin babanızım diye bizi öper ve her tarafımızı okşardı. Fakat benim ırzıma geçmedi. Sarıldı ve okşadı. Bunlardan zevk alırdı. Birgün benim ırzıma geçmek istedi. Ben müsaade etmedim ve benim ırzıma geçmiş değildir."

Ortaya çıkan manzara bir din adamının, bir tarikat liderinin portresinden çok, erkek çocuklarına düşkün bir zamparanın portresi oluyor. Çocukları kimi zaman saatle, elbiseyle, kimi zaman kurnaz bir çapkın gibi hastalığın tedavisi bahanesiyle kandıran bir kart zampara. Dava dosyasının sayfaları arasında dolaşmayı sürdürüyoruz. Bu kez bir baba, M.A.B., müşteki sıfatıyla sorgu hakimliğine, 28 Ağustos 1974 tarihinde şu kısa ifadeyi veriyor:

"Benim oğlum A.B., sanığın yanına çalışmak üzere gelmişti. Sanık orada çocuğumun ırzına geçmiştir. Ben kendim gözümle görmedim. Durumu bana oğlum A.B. anlattı. Kendisini muayene ettirdim ve ırzına geçildiği anlaşıldı. Sanık benim oğlumun ırzına geçmiştir, dedi."

Bir baba için ne büyük acı. Muhtemelen kendisinin de müridi olduğu o kutsal adam, o tarikat lideri oğluna tecavüz ediyor. Oğlunu doktora götürüp muayene ettiriyor ve olayın doğru olduğunu anlıyor. Yıkılan inançlarına mı üzülün yoksa tecavüz edilen oğluna mı? Şikayet ediyor. Mahkemede tekrar tekrar şikayetçi olduğunu söylüyor.

Bir yıl kadar sonra, 5 Kasım 1975 günü, Çubuk Asliye Ceza Mahkemesi'nde şikayetini Çanakkale'de görülen dava dosyasına gönderilmek üzere tekrarlıyor. Mahkeme, çocuğun da ifadesini alıyor. İlginç bir ifade. Çocuk şunları söylüyor:

"Bundan tahminen 4-5 sene evvel sanık Kemal Pilavoğlu'nun Bozcaada'daki çiftliğine eski yazı okumak ve dini bilgiler öğrenmek üzere talebe olarak yanına gitmişim. Gittiğim sene bahçesinde çalıştım, bahçe işçisi olarak üç sene çalıştım. Bilahare fırına işçi olarak aldılar. Fırında da bir sene kadar çalıştım. Sanık Kemal Pilavoğlu beni yanına katip olarak aldı. Yazıhanesinde bana, 'benim dediklerimi yapacaksın, seni ben cennete koyacağım, Resulullahın yolundan doğru gideceksin' diye sözlerde bulundu ve yazıhanesinin penceresinin perdelerini örttü. Yazıhanenin aşağı ve yukarı kapılarını kapattı. Benim ırzıma geçti. Ve bu durumu 7-8 ay devam ettirdi."

Çocuk eski yazı ve dini bilgiler öğrenmek istiyor, bahçe ve fırında çalıştırılıyor. Sonra da hocaefendi hazretlerinin katipliğine yükseltiliyor. Hocaefendi hazretleri ne kadar çok katip değiştiriyor. Hepsini kendisi seçiyor ve hepsi, 14-17 yaşları arasındaki çocuklardan seçiliyor. Katibine, cennete gitmenin yolunun tarikat liderinin yatağından geçtiğini anlatan

bir hocaefendi hazretleri düşünsenize... Ticani lideri, bu yolun Resulullahın yolu olduğunu söyleyerek sadece bir sübyanı kandırmıyor; aynı zamanda İslamlağa ve peygambere yapılabilecek en büyük hakareti de yapmış oluyor. Olayın tanıkları var. Tanıklar konuşuyor. Dava sırasında, 16 Eylül 1974 tarihli duruşmada tanık olarak ifade veren S.A.Ç., şunları anlatıyor:

"1973 Ramazan ayında Bayram münasebetiyle ziyaretime gelen Ahmet Durak bana Kemal Pilavoğlu'nun hakkında küçük çocukların ırzına geçmek suçunu eylediği hakkında malumat verdi. Malumatı eşi Emine Pilavoğlu'na da anlatmış. Emine Pilavoğlu'na da kocasının A.C. ismindeki bir çocukla münasebet kurduğunu ve bizzat kendisinin onları suçüstü yakaladığını söylemiş. Daha sonra Ahmet Durak Ankara'ya gelip şoför Kazım Erdoğan'a meseleyi etraflıca anlattı. Biz bu durum karşısında elimizde bir teyp ve fotoğraf makinesiyle hadiseyi mahallinde görmek ve suçüstü yakalamak düşüncesiyle Bozcaada'ya gittik."

Eski gelenektir. Mahallenin bıçkınları, yanlarına kadıfendiyi hocaefendiyi, jandarma çavuşunu veya polisi de alarak eve erkek alan kadına baskın yaparlar. Buradaki görüntü de biraz bunu andırıyor. Önce A.C. adlı çocuğu kenara çekip konuşuyorlar ve çocuk olayı anlatırken sesini kaydediyorlar. Sonra A.K. adlı çocuk teybe konuşuyor. A.C. ile şifreli bir haberleşme yönteminde anlaşılıyorlar. Daha sonra Pilavoğlu'nun bürosunun üstündeki çatı katına çıkarak beklemeye başlıyorlar. Bundan sonrasını yine Çanakkale Ağırceza Mahkemesi'nin duruşma tutanaklarından izliyoruz:

"Saat 08.30 sıralarında çocuklar gelip sobayı yaktılar. Bilahare 09.00 sıralarında Kemal Pilavoğlu yazıhaneye geldi. Daha evvelce kararlaştırdığımız şekilde A.C. bu fiil başladığı zaman birinci öksürükte soyunduklarını, ikinci öksürükte ise kötü fiilin başladığını işaret etmek suretiyle bizi haberdar etti. Anında çatı kısmından inmek suretiyle çıplak ayakla kapıyı itekledik. Ve aniden açıldı. Ben, Pilavoğlu'nun A.C.'nin üzerinde kötü halde iken bileklerinden tutmak suretiyle yakaladım. Kemal Pilavoğlu ve üç çocuk çırılçıplak, yazıhanenin perdeleri kapalı ve içerideki soba yanmış vaziyette uygunsuz halde yakaladık. Etrafında bulunan adamların hepsini çağırma suretiyle o çirkin vaziyeti hepsine gösterdik. Bu hadisede görenler K.T., Fırıncı Ö., S.Y., E.Ö. ve ismini bilmediğim 3-4 kişi bizzat bu hali gördüler. En son olarak karısını çağırdık. Çırılçıplak vaziyette görünce ben sana demedim mi bu kötü adetleri bırak, sen bir din adamısın, bunlar sana yakışır mı, gibi sözler söylemek suretiyle çıplak vaziyetteki kocası Kemal Pilavoğlu'nu bizzat kendisi bildirdi."

Ve baskın sona eriyor. Tarikat lideri, diğer müridlerinin ve eşinin önünde çıplak bir durumda süklüm püklüm. Baskıncılar işin peşini bırakmıyorlar:

"Yaptığımız araştırma sonunda ve delil toplamak gayesiyle Bilecik Jandarma Taburu'nda A.U.'yu, İzmir Ulaştırma Bölüğünde M.M.'yi, Kars Mekanize Bölüğünde S.B.'i bizzat gidip gördük. Çocukların hepsi de bu fiillerin

1969 senesinden beri işlendiğini, evvelce bu kötü işin kötülüğünü bilmediklerini, akılları başlarına geldikten sonra yüz kızartıcı bir şey olması nedeniyle kimseye söylemediklerini, söylerlerse Kemal Pilavoğlu'nun fedaileri tarafından kendilerinin icabında yok edileceklerini söylediler. Ayrıca Kemal Pilavoğlu'nun buna benzer sapık hallerinin, örneğin şifa olur diye idrarını içirmiş, vesaire gibi halleri yaptığını söylediler..."

Bir, üç, beş... Birçok tanık bulunuyor. Tanıklar aynı şeyleri söylüyorlar. Mağdurlar aynı şeyleri söylüyorlar. İki tanesi ise, baskını yapan kişilerin Pilavoğlu'ndan tehditle para istediklerini, Pilavoğlu vermeyince böyle bir oyuna başvurduklarını anlatıyorlar. Ancak, bu ifadeyi veren kişilere mahkemenin tecavüze ilişkin doktor raporlarını anımsatması üzerine enteresan bir yanıt geliyor: "**Biz birbirimizle bu işi yaptık.**"

Olan oluyor. Yargılama bütün hızıyla sürerken Pilavoğlu ölüyor ve dosya düşüyor. Dava kapanıyor.

Kapanıyor ama adalet için kapanıyor. Başkalarının sorunları bitmiyor. Onlar her kimse, daha sonra adliye mahzenindeki dava dosyasına girerek çocuklara tecavüz edildiğine ilişkin doktor raporlarını, dava iddianamesini, dosyanın içinde hangi belgelerin bulunduğu listesini anlamına gelen dizi pusulasını ve daha birçok önemli belgeyi çalıyorlar. Kedi, pisliğini önce dini sonra da hukuku kullanarak örtmeyince bu kez hırsızlıkla örtmeye çalışıyor. Ayın karanlık yüzünün ortaya çıkması ise hiç bir zaman engellenemiyor.

Peki, şimdi ne olacak? Ne söylenebilir?

Söylenebilecek şeyi ses sanatçısı İlhan İrem söylemiş: Adam "**gerici**". İlhan İrem'in saptaması gerçekten doğru. Adamlar galiba her anlamda gerici... Türkçe'de güzel bir laf vardır. Hoca'nın dediğini yap, yaptığını yapma derler.

-27 Ağustos 1951: Kurucular adına Cevat Rifat Atılhan'ın savcılığa verdiği dilekçeyle, **İslam Demokrat Partisi** kuruldu. Parti tüzüğü'nün birinci maddesinde, "**Partinin kutsi prensip ve akideleri ve milletin mukaddesatına olan bağlılığın her türlü müdahaleden korunacağı**", üçüncü maddesinde ise "**Milletin arzu ve temayüllerine uymayan umde ve prensiplerin kaldırılacağı**" yer alıyordu. Vatan Gazetesi Başyazarı Ahmet Emin Yalman tarafından İngilizce olarak yazılan "**Turkey in my time**" adlı kitabın 250-251. sayfalarında, İslam Demokrat Partisi ve kurucusu Atılhan hakkında şu bilgilere yer veriliyordu: "**Bu gurup, Kudüs Müftüsü Aj Amin el Husseini ile yakın işbirliği yapan sabık Nazi ajanı olan Cevat Rifat Atılhan adında mütekait bir yüzbaşı tarafından sevk ve idare edilmekteydi.**"

-16 Haziran 1952: 431 sayılı yasa değiştirilerek Osmanlı hanedanından olan kadınların Türkiye'ye gelmesine izin verildi.

-22 Kasım 1952: Bir süredir gericiliği yeren yazılar yazan Vatan gazetesi başyazarı Ahmet Emin Yalman, Malatya'da yapılan suikaste ölümden döndü.

-Kasım 1952: DP milletvekili Hasan Fehmi Ustaoglu, Samsun'da yayınlanan Zafer gazetesinde, "**Atatürk de kim oluyormuş? Türk milleti Atatürk devrimlerine borçlu**

sayılmaz" diye bir yazı yazdı. Cumhuriyet'te Nadir Nadi tepki gösterdi ve mahkemelik oldular. Mahkeme, "**Atatürk'e hakaret edene hakaret etmek hakaret sayılmaz**" görüşünü belirtti.

-9 Haziran 1953: Milli Eğitim Bakanlığı Müfettişi Ziya Karamuk, Mısır'ın başkenti Kahire'deki El Ezher Üniversitesi ile ilgili incelemelerini 2201 sayılı rapor olarak bakanlığa verdi. Raporda, El Ezher Üniversitesi'nde nasıl Türk düşmanlığı yapıldığı, dinin Arap milliyetçiliği için nasıl kullanıldığını belgeleriyle kanıtlamıştı. Karamuk'un raporu hasıraltı edildi.

-6-7 Eylül 1955: EOKA, 1 Nisan 1953'ten itibaren Kıbrıs'ta yoğun baskınlara girişti. Önce İngilizlere karşı yürütülen operasyonlar çok geçmeden adadaki Türklere yöneliyordu. Kanlı olayların bir çığ gibi büyüyüp dayanılmaz hal alması üzerine İngilizler 30 Haziran 1955'te Türkiye ve Yunanistan'ı bir konferansa çağırıyor ancak, sonuç alınamıyordu. Türkiye, 23 Ağustos 1955'te İngiltere'ye bir nota vererek Kıbrıs'taki Türklere karşı girişilen eylemlere tepkisiz kalamayacağını bildirdi. İngiltere'nin 28 Ağustos 1955 tarihli çağrısı üzerine Türkiye-İngiltere-Yunanistan Dışişleri Bakanları Londra'da biraraya geldiler.

Üçlü konferans açılırken, sanki bir düğmeye basılmışçasına İstanbul, Ankara ve İzmir'de 6-7 Eylül olayları başlıyordu.

6-7 Eylül olaylarının görünürdeki başlangıcı, 6 Eylül akşamına doğru, Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti'nin Taksim alanında düzenlediği açık hava toplantısıdır. Toplantıda, "**Yunanlıların Atatürk'ün Selanik'te doğduğu evi bombaladıkları**" haberi ortalığı kaplıyor. Sonuç korkunç: İki günde üç ölü, 30 yaralı. 73 kilise, bir Havra, sekiz Ayazma, iki Manastır, 3584'ü Rumlara ait olmak üzere 5538 gayrimenkul tahrip ve yağma edilerek yakılıp yıkılıyor. Saldırganların sloganları yine aynıdır: "**Allah İçin Savaşa, Kafirlerle Ölüm, Müslüman Türkiye...**"

-29 Kasım 1955: DP Meclis Grubu toplantısında Menderes konuşuyor: "**Siz öylesine güçlüsünüz ki, şu anda isterseniz Anayasa'yı bile değiştirebilir, hilafeti bile geri getirebilirsiniz.**"

-25 Mayıs 1956: Afyon Ağırceza Mahkemesi, Nur Risaleleri'nde hiç bir suç unsuru bulunmadığı yolunda karar verince, dört ilde birden tüm Risaleler basıldı.

-7 Haziran 1957: DP'iler, 54 seçimlerinden hemen önce "**Demokrat Parti'nin yarın yapacağı mitinge katılmayacak olanlar ve muhalif partilerin üyeleri münafıklırlar**" diye vaaz veren Ödemiş Vaizi Fevzi Boyar'ın aldığı 10 ay hapis cezasının kaldırılması için TBMM'ye teklifte bulundular ve bu teklif 'bugün' genel kurulda görüşüldü.

-19 Ekim 1958: Başbakan Adnan Menderes, Emirdağ ilçesini ziyaret etti. Said-i Nursî Emirdağ'da yaşıyordu. Nurcular Menderes'i, hilafet ve saltanatı temsil eden iki tuğralı, yeşil bayrak açarak karşıladılar. Said-i Nursî, bu olaydan sonra ülke içindeki gezilerine başladı.

Said-i Nursî-Menderes yakınlığı Nursî'nin İsparta'da zorunlu ikamette bulunduğu sırada başlıyor. Nursî, seçimlerde

oyunu herkes gibi gizli değil açık "**milletin gözü önünde**" kullanarak Demokrat Parti'yi desteklediğini ilan ediyor. Nur şakirtleri de üstadlarının yolunu izleyerek DP'li oluyorlar. Nursî, çok yakın talebesi Tahsin Tola'nın DP milletvekili olmasına izin veriyor. Bir başka yakın talebesi Hamza Emek ise, adı Nursî ile anılan Afyon'un Emirdağ ilçesine, DP ilçe başkanı oluyor. Menderes-Nursî ilişkisi, daha çok mektup ve araçlarla sürüyor. Said-î Nursi, çok sevdiği ve birçok yerde "**İslam Kahramanı**" diye bahsettiği Menderes'e desteği karşılığında, üç şart ileri sürüyor:

- 1- Ezanı aslına (Arapça'ya) çevir.
- 2- Risale-i Nûr'lara serbestiyet tanı.
- 3- Ayasofya'yı camiye çevir.

Nursî'nin üç isteğinden ikisini Menderes gerçekleştiriyor. Üçüncü isteği, Ayasofya'nın camiye çevrilmesi ise bir türlü yerine getirilemiyor.

-1958: Ortaokullara da isteğe bağlı din dersi tartışmaları başladı. Bütün muhalefete karşın, hükümet ortaokul 1. ve 2. sınıflara isteğe bağlı din dersi konmasına ilişkin bir karar çıkardı.

-2 Mart 1959: Menderes'in Mason müsteşarı Ahmet Salih Korur, Eyüp Sultan Cami'sinin avlusunda büyük bir iftar yemeği verdi. Korur'un imzasıyla davetlilere gönderilen iftar çağrıları, 12 Mart 1959 değil, 2 Ramazan 1378 tarihini taşıyordu.

1959: İstanbul'da Yüksek İlahiyat Enstitüsü kuruldu.

-16 Eylül 1959: Süleymancılar tarikatının kurucusu ve lideri Süleyman Hilmi Tunahan, şeker hastalığından öldü. Müridleri onu Fatih camiine gömecekken, dönemin İçişleri Bakanı Namık Gedik'in emriyle, cenaze Karacaahmet mezarlığına götürüldü ve polis nezaretinde bir çukura gömüldü.

Tunahan, 1888 yılında, Silistre Ferhatlar'da doğdu. İslami eğitim gördü ve İstanbul'daki medreselerde dersler verdi. 1924 yılında, medreseler kapatılınca ticarete atıldı. 1930'dan itibaren ise Diyanet İşleri Başkanlığı kadrosundan, Sultanahmet, Şehzadebaşı, Yenicami ve Kasımpaşa camilerinde vaizlik yapmağa başladı. Kuran kurslarının yasallaştığı 1946 yılına kadar, çocuklara ve gençlere gizlice dersler verdi. 1946'dan itibaren ise kurs ve pansiyon işlerinde uzmanlaşmaya başladı. Üç kez irticai hareketleri nedeniyle yargılandı ve üçünde de beraat etti. Osman Bölükbaşı'nın Millet Partisi'nde aktif politika da yaptı. Arkasında iki milyona yakın baskı yapan 'Yepyeni Usul ve Tertiple Kuran Harf ve Harekeleri' adlı kitabı bıraktı.

Uzmanlık alanları olan Kur'an Kursu ve kurs pansiyonları nedeniyle hem ekonomik, hem de insan potansiyeli açısından oldukça gelişkin bir Nakşi kolu olan Süleymancılar, imam hatiplilerle ve dolayısıyla Diyanet'le çetin tartışmalar ve mücadeleler geçirdiler. Yüzlerce bina ve onbinlerce öğrenciyi kapsayan bu egemenlik alanındaki kapışmalar nedeniyle Süleymancıların, imam hatipli imamların arkasında namaz kılmadıkları biliniyor.

- **Ekim 1959:** DP Konya Milletvekili Fahri Ağaoğlu, İslam dininin resmen devlet dini olarak tanınması için yasa önerisi verdi. Öneri TBMM'de görüşülmedi.

Bir başlık: "**Said-i Nursî dün de DP'li iki mebusla görüştü**". Haberi okuduğumuzda, Nursî'nin bir süredir Ankara'da kaldığı ve DP'lilerle görüşmeler yaptığı, son olarak da DP Erzurum Milletvekili Fetullah Taşdelenlioğlu ve DP Muş Milletvekili Gıyasettin Emre ve Doktor Tahsin Tola ile görüştüğü anlaşılıyor. DP'li Emre daha sonra Milli Nizam Partisi ve Milli Selamet Partisi, son olarak da Refah Partisi içinde aktif olarak yerini alacaktır. Nursî'nin görüştüğü Doktor Tahsin Tola, Nursî'nin en yakın talebesi olarak bilinen biri. Nursî'den milletvekilliği izni almış. Nursî, kendisiyle görüşmek isteyen CHP Van Milletvekili Abdülvahap Altınkaynak'ı ise reddetmiş. Diyelim ki, Nursî "**din düşmanı CHP'nin** milletvekilini kabul etmedi. Peki, "**Din düşmanı, laik CHP'nin** milletvekili acaba hangi nedenle Nursî ile görüşmek istesin?

- **3 Ocak 1960:** Cumhuriyet gazetesinin birinci sayfasından bir haber daha... Demokrat Parti Sağmalcılar Ocak Bürosunun camına yapıştırılmış üç duyurunun fotoğrafı basılmış. İlk duyuru, ocağın her akşam saat yediden sekize kadar açık olduğunu bildiriyor. İkinci duyuruda, "**Ocağımıza üye kaydı yapılır**" sözcüğü var. Üçüncü duyuru önemli: "**Asil olmak istersen dinini unutturanlardan nefret et. Dinini sevenle dost kalmayı kendinize borç bilin**".

Hep konuşulan "**dinin siyasete alet edilmesi**" konusunda düşündürücü bir örnek. Bir de şu yanı var, duyurunun: Hani, topluma kin ve nefret tohumları ekmekten bahsedilir sık sık. Said-i Nursî'nin sevgili başbakanı Menderes'in partisinin bir ocak teşkilatında nasıl din adına kin ve nefret tohumları ekilmiş olduğuna ilişkin daha iyi bir belge olabilir mi?

OYSA AYNI ANDA...

Atlas sinemasında baş rollerini Robert Taylor, Julie London ve John Cassavetes'in paylaştıkları renkli-sinemaskop Kanlı İhtiras adlı film gişe rekorları kırıyor. Sirkeci Doğubank işhanının üstündeki bürolar yüzde 25'i peşin, kalanı üç yıl vadeli taksitlerle 43 bin liradan, 90 bin liraya kadar değişen fiyatlarla satılıyor. Yeniköy Boğaziçi lokalinde meşhur Fransız şantözü Dany Dauberson programa başlıyor. 5 Ocak'ta Tarsus'a gelen Menderes için bir DP'li oğlunu kurban etmeye kalkıyor, Almanya'da Nazizm hortluyor. Araştırmalar, her 10 Alman'dan birinin Yahudi aleyhtarı olduğunu ortaya koyuyor. Cezaevleri gazetecilerle dolup taşıyor.

-**1960:** Said-i Nursî'nin doğu illerinin valilerine gönderdiği mektup CHP'liler tarafından kamuoyuna açıklandı: "**Doğu bölgesinde komünistliği 60 bin Nursinin sayesinde**

önlemekteyim. 30 yıldan beri siyasetle uğraşmadım. Bu 60 bin öğrencinin içinde bir-iki ahlaksız da çıkabilir. Bu yüzden bölgenizde Risale-i Nûr'lar toplattırılmamalıdır. Nasıl ki, Arapça ezan okutturduk ve bu sayede müslümanları DP cephesinde topladığımız bilinmektedir. Şimdi de dağıttığımız bu Risale-i Nûr'larla, komünizmle ve masonlukla savaşacağız. Müslüman Demokratların gösterecekleri yardıma inanıyorum. Bundan ötürü birkaç defa Ankara'ya gittim, Müslüman vekillerle görüştim. Bilhassa Sayın Adnan Bey ve Tevfik İleri ve Sayın Namık Gedik'ten bu sonucu çıkardım. Said-i Nursî."

- 23 Mart 1960: Said-i Nursî Urfa'da öldü. Hastalığına karşın uzun bir otomobil yolculuğundan sonra, 21 Mart 1960'ta Urfa'ya gelen Nursî'nin cenazesinde yüksek mülki erkan hazır bulundu. Cenaze, Halilürrahman Camii'ne defnedildi.

O SIRADA DÜNYADA...

Oysa dünya kaynıyordu. 1950'de Kore savaşı çıkmış, bir Türk tugayı da binlerce kilometre uzaktaki bu savaşın içine gönderilmişti. 1953'te Stalin (Çuğaşvili)'nin ölümüyle Sovyetler Birliği yeni bir siyasal sürece girmiş, Cezayir'in bağımsızlık mücadelesi başlamış, sosyalist blok NATO'ya karşı Varşova Paktı'nı kurmuş (1955), Polonya'daki antikomünist ayaklanmaya Macaristan da katılmış ve bunun üzerine Sovyet tankları Macaristan'a (1956) girmiş, ilk uzay uydusu Sputnik uzaya (28 Mart 1957) fırlatılmış, Fidel Castro ve Ernesto Che Guevera 1959'da Domuzlar Körfezi'nden Küba için, bir kır yangını başlatmışlardı.

-1 Temmuz 1960: İslam dergisinin 34. sayısında "**Din Hürriyeti İstiyoruz**" başlıklı bir bildiri yayınlandı. "**Din hürriyeti isteyenlerin**" bildirisinde şunlar söyleniyordu:

"Gerçek din hürriyetinin aşağıdaki esasların tahakkuku ile temin edileceğine inanıyoruz: olduğu gibi Anayasa'ya konacak apaçık maddelerle teminat altına alınmalıdır.

Devletin dine tahakkümü, dini teşkilatı vesayet altına alması kat'i surette önlenmelidir. Birçok batı memleketlerinde olduğu gibi devlet, ancak dini yıkıcı ideoloji ve cereyanlara karşı siyanet etmelidir.

2- Diyanet işleri teşkilatı ilmi, idari ve mali muhtariyeti haiz bir hükmi şahıs olarak, kabul edilebilecek bir kanunla yeniden teşkilatlandırılmalıdır.

3- Vakıflar Umum Müdürlüğü uhdesindeki bilcümle dini vakıflarla, dinin ibadetleri, islami talim, terbiye ve tedrisatla ilgili teşkilat ve müesseseler, Diyanet Reisliği'ne bağlanmalıdır. Kuruluşundan beri olduğu gibi, her yıl devlet bütçesinden Diyanet teşkilatına verilen tahsisat devam ettirilmelidir.

4- Yüksek Diyanet ilimleri tedrisatına mahsus bir 'İslam İlimleri Külliyesi' kurulmalı ve bugünkü İmam Hatip okulları da her bakımdan ıslah edilerek bu üniversiteye talebe hazırlayan meslek okulları haline getirilmeli ve sayıları da lüzumu kadar arttırılmalıdır.

5- Din adamları yetiştirilmesine garpte olduğu gibi özel bir itina gösterilmeli, herkes tarafından hürmete şayan bir hale getirilmeli ve terfihleri de sağlanmalıdır.

6- Radyo konuşmaları, Avrupa ve Amerika'da olduğu gibi daha sık ve verimli bir hale sokulmalı; büyüklere, küçüklere, hanımlara ve halka olmak üzere değişik seviyedeki unsurlara hitap eder şekilde dinin (iyman, itikad ve ibadete taalluk eden) esas bilgileri kurslar halinde, devamlı şekilde öğretilmeli ve ayrıca dini, ahlaki konuşmalar da devam etmelidir.

7- Dine ve mukaddesata karşı neşir yoluyla ve sair yollarda hakaret ve tecavüzler, ceza kanununun mer'i hükümlerine göre ciddi surette takibi gerektiren açık müeyyidelerle takviye edilmelidir.

8- Demirperde memleketleri hariç diğer bütün hür dünya memleketlerinde mevcut olan dini telkin, irşat ve teşkilat kurma hakları tanınmalıdır. **İslam Dergisi."**

Şimdi, başka bir şey söyleyelim. 27 Mayıs'çılar, hakkında sık sık gerici diye suçlanan Diyanet İşleri Başkanı Eyüp Sabri Hayırlıoğlu'nu, harekettten hemen beş gün sonra, 2 Haziran 1960'ta emekliye ayırdılar. Onun yerine 30 Haziran'da 17 yıldır İstanbul Müftülüğü görevini yürüten Ömer Nasuhi Bilmen'i atadılar. Bunu neden mi söylüyoruz? "**Din Hürriyeti İstiyoruz**" başlıklı bildiri, İslam dergisinin 1 Temmuz 1960 tarihli sayısında yer alıyordu ve derginin yazarları arasında Ömer Nasuhi Bilmen de bulunuyordu.

- **12 Temmuz 1960:** 27 Mayıs'çı askerler, yanlarına kardeşi Abdülmecit Ünlükul'u da alarak, Said-i Nursî'nin naaşını Halilürrahman Camii'nden alıp askeri bir uçakla İsparta'ya götürdüler. O gün bu gündür, Nursî'nin mezarı bulunamadı.

SAİD NURSİ ANLATIYOR

"Çok uzun süren mazlumane, maceralı hayatıma dair gayet kısa bir beyanatta bulunacağım.

Yirmisekiz sene emsalsiz ihanetlere, işkencelere, tarassud ve hapsilere maruz kaldım. Bütün bu iftira ve isnatların esasları birkaç noktaya dayanır:

1- En birinci ithamları: Beni rejim aleyhtarı olarak telakki etmeleridir. Malumdur ki, her hükümette muhalifler bulunur. Asayişe, emniyete dokunmamak şartıyla, hiç kimse vicdaniyle, kalbiyle kabul ettiği bir fikirden, bir metoddan dolayı mes'ul olamaz. Bu hukuki bir mütearifedir. Dininde çok mutaassıb ve cabbar bir hükümet olan İngilizlerin yüz sene hakimiyetleri altında bulunan yüz milyondan ziyade Müslümanlar, İngilizlerin küfür rejimlerini kabul etmeyip Kur'an ile reddettikleri halde, onlara o

cihetten ilişmemeleri; burada ve bütün İslam Hükümetlerinde eskiden beri Yahudiler, Nasraniler tabi oldukları memleketin dinine, kudsi rejimine muhalif, zıd ve muteriz buldukları halde, o hükümetler hiç bir zaman kanunlarla onlara o cihetten ilişmemeleri; (Hazret-i Ömer, r.a.) hilafeti zamanında adi bir Hıristiyan ile mahkemede birlikte muhakeme olundular. Halbuki o Hıristiyan, İslam Hükümetinin mukaddes rejimlerine, dinlerine, kanunlara muhalif iken, mahkemede onun o hali nazara alınmaması açıkça gösterir ki, adalet müessesesi hiç bir cereyana kapılmaz, hiçbir tarafgirliğe kaymaz. Bu, din ve vicdan hürriyetinin bir ana umdesidir ki, komünist olmıyan Şark ve Garb'da bütün dünya adalet müesseselerinde cari ve hakimdir.

Ben, din ve vicdan hürriyetinin bu ana umdesine ve yüzlerce Ayat-ı Kur'aniye'ye istinaden, medeniyetin bozuk kısmına, hürriyet perdesi altında yürüyen mutlak bir istibdada, laiklik maskesi altında dine ve dindarlara karşı tatbik edilen en ağır bir baskıya muhalefet etmiş isem bu hilaf-ı hakikat bir hareket sayılabilir mi? Haksızlığa karşı, zulme karşı, kanunsuzluğa karşı muhalefet meşru ve samimi bir muvazene-i adalet unsurudur.

2- Bana zulüm ve cefayı reva gören Devr'i Sabık'ın yaptığı isnadların ikincisi: Emniyet ve asayişin ihlalidir. Bu vehim ve hayal ile bu düzme isnat ile yirmisekiz sene bana ceza çektirdiler. Memleket memleket, mahkeme mahkeme süründürdüler. Tecrit ettiler, zehirlediler. Her türlü hakaretlerde bulundular.

Biz ki, beş yüz bin fedakar Nur Talebeleri, memleketin her tarafında emniyet ve asayişin fahri manevi muhafızlarıyız; bize böyle bir isnadda bulunmaları en büyük bir zulümdür. Onlar bize o kadar zalimane ihanetlerde buldukları halde; biz asla hislerimize kapılmayarak gönüllerde emniyet ve asayişin temin yolunda, iman ve Kur'ana hizmet yolunda, gafletle anarşiye sapanları düştükleri fevza gayyasından kurtarmak yolunda çalışmaktan bir an hali kalmadık. Bu delilsiz bir iddia değildir. Bizim zulüm ve menfa sahamız olan altı vilayetin altı mahkemesi, uzun ve ince tetkikler neticesinde, emniyet ve asayişin ihlal yolunda hiç bir vukuat kaydedememişlerdir. Bu hareketimiz isbat eder ki, Nur Mekteb'i İrfanının Talebeleri, emniyet ve asayişin bekçisini kafalara, kalblere yerleştirir. Bizim iman derslerimiz anarşiye ve farmasonlara ve komünistlere karşıdır. Memleketin bütün zabıta dairelerinden sorulsun, beş yüz bin Nur Mekteb'i İrfanı Talebesinden birinin olsun nizam ve intizama aykırı bir vukuatı var mıdır? Yoktur. Elbette yoktur. Çünkü hepsinin kalbinde nizam ve intizamın en sağlam muhafızı olan iman bekçisi vardır. Sebilürreşad'ın 116'ncı nüshasında "Hakikat Konuşuyor" başlıklı

makalemde bu hakikatları uzun uzadıya izah ettim. Bütün dünyasını, hatta icab ederse hayatını ve ahiretini dinine feda ettiği, bütün hayatı şahadet eden, otuz beş seneden beri siyaseti terkedemeyen, müteaddit mahkemelerin o kadar incelemelerine rağmen bu yolda bir delil bulunamayan, sekseni açmış, kabir kapısına gelmiş, dünya metandan hiçbir nesneye malik olmamış ve ehemmiyet vermemiş bir adam hakkında: 'Dini siyasete alet ediyor' diyen, yerden göğe kadar, gökten yere kadar haksız ve insafsızdır.

Biz Nur Mekteb'i İrfanı Şakirdlerinin Kur'anı Hakim'den aldığımız hakikat dersi şudur ki: Evde yahut bir gemide, bir masum, on canı bulunsa, Adalet'i Kur'aniye o masumun hakkına zarar vermemek için o haneyi o gemiyi yakmayı menettiği halde, on masumun bir tek canı yüzünden mahvı için o hane, o gemi yakılır mı? Yakılırsa en büyük zulüm, en büyük hıyanet ve gadir olmaz mı? Bu sebeple asayişin ihlal yolunda yüzde on canı yüzünden doksan masumun hayatını tehlikeye ve zarara sokmayı Adalet'i İlahiye ve Hakikat'ı Kur'aniye şiddetle menettiği için bütün kuvvetimizle bu Ders'i Kur'aniyyeye ittibaen asayişin muhafazaya kendimizi dinen mecbur kılarız.

İşte bizi böyle haksız isnadlarla itham eden Devr'i Sabık'taki gizli düşmanlarımız şüphe yok ki, ya siyaseti dinsizliğe alet etmek istediler, yahut bilerek, bilmeyerek bozuk ideolojileri memleketimize yerleştirme gayretine düştüler. Görülüyor ki, nizam ve intizamı bozan, maddi, manevi memleketin emniyet ve asayişini ihlal eden bizler değil, asıl onlardı. Hakiki bir müslüman, samimi bir mümin hiç bir zaman anarşiye ve bozgunculuğa taraftar olmaz. Dinin şiddetle menettiği şey, fitne ve anarşidir. Çünkü anarşi hiçbir hak tanımaz. İnsanlık seciyelerini ve medeniyet eserlerini canavar hayvanlar seciyesine çevirir ki, bunun ahirzamanda Ye'cüc ve Me'cüc komitesi olduğuna Kur'an'ı Hakim işaret buyurmaktadır.

Yirmi sekiz sene bana ve talebelerime böyle eza ve cefada bulundular. Ve mahkemelerde bazı resmi kimseler bize hakaretlerde bulunmaktan çekinmediler. Hepsine tahammül ettik. İman ve Kur'an'a hizmet yolunda devam ettik. Ve Devr'i Sabık'ın o zulüm ve cefalarını affettik. Zaten onlar da müstehak oldukları akıbete uğradılar. Said-i Nursî."

(IŞIK, İhsan: Bediüzzaman Said Nursi ve Nurculuk. Sf. 224-226. 1990, İstanbul)

SAİD-İ NURSİ TEŞKİLATI MAHSUSA AJANI MI?

Said-i Nursî'nin, son 100 yılın en çok tartışılan kişiliklerinden biri olduğu kesin. Nursî'nin şeriatçı yanı, laik cumhuriyet karşıtı en önemli güç haline getirdiği Nurculuğun yaratıcısı olması bir yana, onun kişiliğinde yapılan tartışmalardan biri de Teşkilat-ı Mahsusa ajanlığı iddiası.

İddia ilk kez, Tarihçi Cemal Kutay tarafından aylık bir dergide ortaya atıldı. Kutay'ın iddiası şuydu:

"Bediüzzaman Said Nursî, cumhuriyetin ilk dönemlerine kadar devletle çalıştı. Said efendinin Teşkilat-ı Mahsusa'da çalıştığını biliyordum. Teşkilatın kurucusu ve başkanı Kuşçubaşı Eşref Paşa'yla, Bitlis'te evinde kaldık. Daha sonra Urfa'da kaldığı oteli ziyaret ettim. Kendi ağzından, 'ben uzun yıllar Teşkilat-ı Mahsusa'da görev yaptım' sözlerini duydum."

Kutay'ın bu savına, Nur cemaati Yeni Zemin dergisinde yanıt verdi. Kutay'ı yalancılıkla suçlayan dergi, savların asılsız olduğunu öne sürdü. Ancak, devlet arşivlerindeki bazı belgeler kafaları tekrar karıştırdı.

Başbakanlık Arşivinde DH.KSM-41-36 (Dahiliye Kalemi Mahsusa/ İçişleri Özel Kalemi) numarasıyla yer alan belgede şu bilgiler var:

"Esiren Tiflis'te bulunan Bediüzzaman Said-i Kürdî efendiye gönderilmek üzere, memuri mahsusa tevdiyan tarafı âlâlarına irsal 60 liranın (bin 500 Mark olarak) adı geçene suretle, mümkün olan süratle gönderilmesini rica ederim, efendim."

Bu belge, Teşkilat-ı Mahsusa tarafından hazırlanarak Hilal-i Ahmer Cemiyeti Reisi Ömer Paşa'ya gönderilmek üzere Dahiliye Nazırı Talat Paşa'nın özel kalemine sunulmuş.

Cumhuriyet Gazetesi muhabirlerinden Kenan Biliz, Nisan 1994'te bu belgeyi Erzurum Atatürk Üniversitesi Atatürk İlkeleri ve İnkılapları Tarihi Enstitüsü öğretim görevlilerinden Cemil Kutlu'ya yorumlattı. Kutlu'nun yorumu şöyle:

"1916 Yılında Said-i Nursî Rusların elinde esir bulunuyordu. 1908'de imzalanan Lahey Sözleşmesi'ne göre Avrupa'da Kızılhaç ve Osmanlı'da Hilal-i Ahmer gibi cemiyetlerin dokunulmazlığı bulunuyordu. Teşkilat-ı Mahsusa'nın, Said-i Nursî'ye resmi olmayan veya devletin diğer kademelerinde veya teşkilatta görevli kimliği taşıyan biriyle para göndermesi imkansızdı. Savaş hali nedeniyle Tiflis'te elçilik yok. Para ancak dokunulmazlığı olan bir hayriye cemiyeti aracılığı kullanılarak gönderilebilirdi. Resmi anlamda kurye gönderilirse yakalanma riski yüksekti."

Başka bir belgede Rusların elinde esir bulunan paşalar ve diğer subaylara iki defa 150 ruble gönderildiğini saptadık. Rublenin değeri o zaman çok düşük. Esir alınan paşaları için devlet iki defa 150

ruble göndermiş. Daha sonra, ödenek yokluğu ileri sürülerek, uluslararası sözleşmelere göre esirlerin bakımı için göndermesi gereken parayı kesmiş.

Yine aynı dönemde esirlere gönderilen paralara ilişkin elde ettiğim belgeler ve esirlerin durumunu gösteren belgeler ve birçok tarihçinin ortaya koyduğu belgeler, çok sayıda Türk esirin Rusya'da açlıktan öldüğünü ortaya koyuyor.

Devlet, paşalarına dahi para göndermezken, Bediüzzaman Said-i Nursî'ye Hilal-i Ahmer Cemiyeti aracılığıyla 60 lira gibi bir para göndermesi ilgi çekici. Yine, Başbakanlık arşivlerinde bulunan belgeler Osmanlı Devleti Dışişleri Bakanlığı ile Rusya arasında Said-i Nursî ile ilgili esirlik döneminde 10 yazışma olmuş. Konumun dışında olduğu için bunları almadım. Gördüğüm kadarıyla, Said-i Nursî'nin devletle bir ilişkisi olduğu gerçeği daha ağır basıyor."

Teşkilat-ı Mahsusa'nın kanatları altında şeriatçılık yapmak nasıl bir şey acaba?

"MEMURLARIN MASASINA/ SOLCULARIN KAFASINA/ MASONLARIN KAŞASINA/ HAK YOL İSLAM YAZACAĞIZ"

"Cumhuriyet hükümeti, bütün üyeleri ile, Atatürk ıslahatının (devrimleri ya da inkılapları değil; ıslahatı) ilkeleri üzerinde karardır".

-2 Ağustos 1961: Devlet Bakanı Amil Artus, radyoda yaptığı konuşmada, hükümetin dine karşı olduğunu ileri süren görüşleri yalanlayarak, camilerin kışlalara çevrileceğine, ezanın gene Türkçe okutulacağına, Kur'an'ın okunması ve radyoda yayınlanmasının yasaklanacağına ilişkin söylentilerin rejim düşmanları tarafından atılan yalanlar olduğunu açıkladı. Bu, 27 Mayıs rejiminin gericiilere verdiği en önemli ödün oldu.

-1965: Tek başına iktidar olan AP'nin genel başkanı cumhuriyet tarihinde ilk kez Başbakanlık makam odasında namaz kılmıştır. Bu dönemde resmi dairelerde mescitler açılmaya başlandı, devlet konservatuarında dinsel piyesler oynandı.

-20 Eylül 1965: Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nün kararıyla, Nurculuk devletin temel düzenini bozucu dinsel bir irtica olayı olarak kabul edildi ve TCK'nın 163. maddesi kapsamına alındı. Yargılayın hukuk açısından vardığı sonuçlar şunlardı:

"1. Nurculuk ülkenin bütünlüğünü bozmaya yönelmiş amaçlar taşımaktadır.

2. Nurculuk, merkezinin Mekke olacağı bir İslam devletinin kurulmasını ve Türkiye'yi bu devlet içinde eritmeyi istediği için, Türkiye Devleti'nin bağımsızlığını ve birliğini bozmak ve yoket-mek amacındadır.

3. Varolan, laik Anayasa düzenine ve buna uygun laik hukuk, toplum ve politik devlet yapısına karşı olan ve bunu

yıkarak dine dayanan, teokratik bir düzeni kurmak isteyen Nurculuk, bu biçimdeki eylemleri cezalandıran Türk Ceza Yasası'nın 163. maddesini çiğnemektedir.

4. Nurculuk, devrimlere ve laik devlet düzenine düşman olan, onu yıkmak amacını güden akımların bir simgesi olarak ortaya çıkmaktadır."

Nisan 1966: CHP Genel Başkanı İsmet İnönü, TBMM'nde konuşuyor:

"...Rakiplerini din yolunda küçük düşürmek, itham etmek, vatandaşın hiddetine ve nefretine maruz bırakmak bir siyasal oyundur. Bu siyasal oyun, Anayasa ile men edilmiştir. Bu oyunla, bu ülke benim bildiğim altmış yıldan beri hayati tehlikeler karşısında mücadele etmektedir. Ben bu ülkede irticam yaptığı kışkırtmaları, irticam bu ülkeye getirdiği zararları herkesten daha çok, burada bulunan sayın arkadaşlarımdan daha çok nefsinde denemiş bir insanım. Tarihten bahsedeyim size. İkbalin en yüksek zirvesinde bulunduğumuz zaman, irtica, bu ülkeyi geride bırakmak için en azlı zararlarını vermiştir. Türkler İstanbul'u 1453 yılında aldılar. Büyük bir dünya olayı. İkbalin bunun üzerinde daha yüksek bir noktası var mıdır?

Şimdi bakınız, 1453 yılında tüm dünyada matbaa icad edildi. Ve tüm dünya matbaa sayesinde yeni bir kalkınma, yükselme ve ilerleme devresine girdi. Türkiye'de irticai tercih edenler Türklerin matbaa kurmalarına izin vermediler. Fatih'in kudreti, tüm dünyada matbaa açıldığı zaman, İstanbul'da, Türkiye'de matbaa açmaya yetmedi. İrtica kuvvetini hafif görmeyiniz. İrtica kuvvetine rüşvet vermeyiniz. İrticam, bu ülkeye getirdiği zararların daha büyüklerini getirmeye eğilimi, kudreti vardır. İrtica size masum bir adam biçiminde gelir. İrtica size büyük bir gazete biçiminde fesat yuvası olarak gelir. İrtica milletvekili olarak kürsüye çıkar, 'işte son peygamberiniz' diye hitap etmek cesaretini bulur..."

-6 Eylül 1966: Yargıtay Başkanı İmran Öktem, yeni adli yılın açılışı nedeniyle bir konuşma yaptı. Öktem, konuşmasında Said-i Nursî'nin yarı cahil, okuma yazma bilmeyen biri olduğunu, 31 Mart Olayını düzenleyen Derviş Vahdeti ile ilişkisi bulunduğunu, Volkan'daki yazılarıyla 31 Mart'ı körüklediğini belirterek şunları söylüyordu:

"...Nurslu Said, Türkiye'nin batılılaşmasına, ulusal bilincin uyanmasına yazılarıyla ve eylemleriyle muhalefet etmek istemiştir. Türkiye'nin kurtarıcısı ve kurucusu Büyük Atatürk'ün devrimlerini, hareketlerini uygun bulmamış, yazılarıyla O'nu küçük görmüş, reformu durdurmak istemiştir. Kendisi, İslam dini ve inancı ile bağdaşması mümkün olmayan fikirler ortaya atmış, iddialar ileri sürmüştür."

"...Onlara göre, Atatürk yönetimi dehşetli ahir zamandır. Dinsizlik, komünistlik, bozguncu komitelerin faaliyet yıllarıdır. Devrim yasaları geçicidir ve Hıristiyan yasalarıdır. Kemalistler; seviyesiz, anarşist kimselerdir. Devlet İslam esaslarına göre kurulmalıdır. Devletin manevi kişiliğinin Müslüman olması gerekir. Müslümanlara, Kur'an dışında Anayasa gerekli değildir. Said-i Nursî,

milliyet ve milliyetçilik fikrine düşmandır. Milliyetçilik, İslam birliğine engeldir. Bu yol ile, Bolşevizm ve sosyalizm karşısında mücadele edilemez. Bunlarla ancak İslam ümmetçiliği başede-bilir. İslam ümmetçiliği şarttır."

"Görülüyor ki, 'İslam kardeşliğini geliştirecek' gerekçesiyle, Türkiye'nin felaket ve musibeti, onda bir sevinç uyandırmıştı."

-1967: İsteğe bağlı din dersleri liselere de konuldu.

-1968: Nisan ayının ilk günlerinde Ankara'da bir broşür dağıtıldı. Kaliteli bir baskısı olan broşürün başlığı şuydu: "**Hizb-üt Tahrir Sunar:İslam Devleti Anayasası**". Arap harfleriyle basılan Anayasa Tasarısı'nda şöyle deniyordu:

"...İslam devleti, İslam akidesi esasına göre idare edilecektir. Buna aykırı hiçbir şey devletin bünyesinde, teşkilat veya muhasebesinde bulunmayacaktır.

Devleti bir devlet başkanı idare edecektir. Onun her sözü, muayyen şer'i hükümleri benimsemesi şartıyla kanundur. Bütün tebaa böyle bir kanuna gizli ve aşikar itaate mecburdur."

"...Devletin resmi dili Arapçadır. Şer'i hükümler için muteber kaynaklar Kur'an, sünnet, sahabe, icma ve kıyastır. Bunlardan başka kaynaklar teşrii hareketlere mesnet teşkil edemezler."

"...İslam devletinde hakimiyet milletin değil, şeriatındır ve bu husus 20. maddenin a fıkrasıyla anayasaya geçmiştir."

"Kadın ve erkek, ahlaka zararlı, toplumu ifsat edici şer'i hükümlerden birinin şumulüne giren her türlü işi yapmaktan men edilir. Mesela, erkeklerin kendilerine olan meybinden faydalanmak için tayyarelerde kadın hostes, berberlerde ve lokantalarda güzel erkek çocuklar çalıştırmak gibi."

Aynı günlerde bir başka broşür daha dağıtılıyordu. "**Müslümanların Ölüm Kalım Meselesi**" adlı broşürde, İslam devletinin ancak kılıçla kurulabileceği, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğu, müslü-manlar bunu göze alırlarsa, bugünkü gibi Dar-ül Küfür'de, yani müs-lümanlığı yadsıyanların ülkesinde değil, Dar-ül İslam'da, yani İslam Ülkesi'nde yaşayacakları anlatılıyordu.

(KIRÇAK, Dr.Çağlar: Türkiye'de Gericilik, Sf.200)

Hizb-üt Tahrir, 1957 yılında Şeyh Takiyeddin Nebhani tarafından Kudüs'te kuruldu. Türkiye'de, ilk kez 1967 yılında ortaya çıkarıldı. Ürdün kökenli örgüt, İran İslam Devrimi'ni başlangıcından bu yana destekledi. Ancak devrim anayasasının açıklanmasından sonra, bazı maddelerle çelişkiye düştüğü için destek azaldı.

Türkiye'de, 1967 yılından bu yana, Hizb-üt Tahrir'e yönelik birçok polis operasyonları yapıldı. 1980'lerde çalışma alanının ağırlık noktasını İstanbul'a kaydıran örgüt, 1986'da Çorum'da ortaya çıktı. Yine "Anayasa" dağıtıyorlardı.

-22 Temmuz 1968: Yeşil sarıklıların yönettiği kalabalık, "**Emperyalizmi Tel'in**" amacıyla öğretmenler lokalini, Konya Gazete-si'nin merkezini ve kitabevlerini tahrip ettiler. Olaylarda 14 kişi yaralandı ve İçişleri Bakanı Faruk Sükan

demecini patlattı: "Aşırı solun son günlerde giriştiği tahrik ve anarşi hareketlerinin, Konya'daki üzücü olaylarda rolü olduğu kanaatindeyim."

-12 Kasım 1968: Türkiye İslam Enstitüleri Talebe Federasyo-nu'nun bildirisinde, askeri okullarda din dersi okutulması talep ediyordu..

-11 Şubat 1969: Bir bayan öğretmen, derslere başını örtterek girdiği için görevden alındı.

-14 Şubat 1969: Solcu gençler, Amerikan 6. Filosu'nün gelişini protesto için yürüyüş düzenlediler. Milli Türk Talebe Birliği ve Komünizmle Mücadele Derneği, günlerce cihat çağrılarını yaparak, yürüyüşü "Komünizm geliyor, din elden gidiyor" diye yorumluyordu. Camilerden çıkan gericiler, Dolmabahçe'den Taksim'e yürüyen gençlerin üzerine "Müslüman Türkiye", "Allah İçin Savaşa", "Komünistleri Geberteceğiz", "Yaşasın Toplum Polisi" diye bağırarak saldırdılar. Sonuç; Duran Aydoğan ve Turgut Aytaç adlı iki genç ölü, 204 yaralı.

Gericiler komünizme saldırıyorlar ama 6. Filo'nün gelişini için genelevde günlerce hazırlık yapıp baştan başa badana edilirken saldırı sadece Amerikan askerlerinin Türk kızlarıyla güven içinde fuhuş yapmasına yarıyordu.

FİKİR KULÜPLERİ FEDERASYONU'NUN BİLDİRİSİ

Kanlı Pazar'ın hemen ardından Fikir Kulüpleri Federasyonu, tek yaprak üzerine basılmış bir bildiri yayınladı. FKF'nin 'Bağımsız Türkiye' adlı bülteni, "Amerikan Gavuruna Karşı Birleşelim" başlığını taşıyor ve şunlar yazılıyor:

"100 binlerce işçi, köylü, genç Amerikan sömürgeciliğine ve içimizdeki ortaklarına karşı yürüyorlar!.. Sömürgeci Amerikan şirketlerinin, tefecilerin, talancı tüccarların ve ağaların bekçisi zalim 6. Filo'yu istemedikleri için yürüyorlar!.. Gavur Amerikan bayraklarının dalgalanmadığı bağımsız Türkiye için; işsizliğin olmadığı, çalışanların haklarını aldığı bir Türkiye için yürüyorlar!..

Silahla çimize giremeyen Amerikan Gavuru, hileyle "dost" adı altında 35 binden fazla askeri yurdumuza soktu. Şehit kanıyla sulanan topraklarımızın üzerinde, subaylarımızın ve erlerimiz için giremediği 100'den fazla Amerikan askeri üssü kuruldu. Bunun yanında, karasularımıza 6. Filo'sunu sokmaya; limanlarımızı, denizcileri için fuhuş yatağı olarak kullanmaya başladı Amerikan gavuru!.. İşsizlerimiz sokakta gezer, hastalarımız hastane bulamaz, çocuklarımız ilaçsızlıktan kırılırken; Amerikalı denizcilerin fuhuş yapması için oteller kapatılıyor. Amerikan 6. Filo'sunun ahlaksız komutanı Amiral Charbonatt dansözün etekliğini beline takıp, yoksulluğumuzla alay edercesine göbek atıyor!.. Üniforma giymiş zavallı kardeşlerimiz, işlerini iyi

yapsınlar diye soğğun altında Amerikalıları bekliyorlar!.. Aldatılmış Müslüman kardeşlerimiz, gavur Amerikan 6. Filo'suna karşı namaz kılıp bağımsızlık yürüyüşü yapan diğer Müslüman kardeşlerine saldırılıyorlar!.. Müslümanlar o bayrakları kovuncaya kadar savaşırlar. Cihat, bağımsızlık isteyen kardeşlere karşı değil, sömürücü gavur Amerika'ya karşı açılır!..Hürriyetimiz, ekmeğimiz, namusumuz için gavur Amerika'ya ve ortaklarına karşı birleşelim, dövüşelim!.." (Belgelerle FKF, Dev Genç. Cilt I. Sf.461. Nisan 1988, Ankara)

-3 Mayıs 1969: Ünlü hukuk adamı, Yargıtay Başkanı İmran Öktem 1 Mayıs 1969'da öldü. 3 Mayıs günlü gazetelerde şu haberler çıktı:

"Bazı gerici çevrelerin, bugün cenaze töreni yapılacak olan İmran Öktem'in cenaze namazının kılınması sırasında olay çıkartacakları öğrenilmiştir. Dün, Hacıbayram Camii müezzinlerinden olduğu öğrenilen, fakat adı saptanamayan bir gencin, namazı kıldırın imamın yanına vararak; 'Muhterem cemaat, vefat etmiş olan İmran Öktem'in yarın burada cenaze namazı kılınacaktır. Bu namazı kılmamanızı rica ediyorum' dediği duyulmuştur."

Nitekim, aynı gün Maltepe Camii'nde olaylar çıktı. Daha önce İlahiyat Fakültesi öğrencilerinin ve Komünizmle Mücadele Derneği üyeleri ile AP'lilerin Maltepe camii çevresine taş ve sopa yığınağı yaptıkları biliniyordu. Caminin imamı cenaze namazını kıldırıktan kaçındı. Namaz, törene katılmak amacıyla gelmiş olan İlahiyat Fakültesi mezunu bir avukat olan Hıfzı Gözübüyük tarafından kıldırıldı.

O sırada olaylar patladı. Yaklaşık üç bin kişilik bir topluluk, cenazeye katılanlara, "**Dinsizlerin namazı kılınmaz**", "**Allahsızın namazı kılınmaz**", "**Kafirler Moskova'ya**" diye bağırmağa başladılar. Cami avlusunda bulunan Devlet Bakam Scyfi Öztürk ile bazı tabii senatörler ve sivil giyimli subaylar arasında tartışmalar çıktı. O ana kadar seyirci konumunda olan polisler göstericilere doğru ilerlemeye başladı. Toplum polisi cop kullanıyordu ama göstericiler geriye püskürtüle-ceğine ellerindeki megafonlarla bağırarak musalla taşına doğru yaklaşıyorlardı. Musalla taşının yanında ise CHP Genel Başkanı İsmet İnönü duruyordu. Gruptan bazı kişiler İnönü'yü tartaklarken, Tuğgeneral Nabi Alpartun İnönü'ye yaklaşıp koluna girip tabancasını çekiyor, "**Açılın, bu memleket sahipsiz değildir**", diye bağırıyordu. Alpartun daha sonra İnönü'ye dönerek, "**İzin verirsiniz emniyetinizi sağlayacağım, Paşam**", diyordu. İnönü, olay için daha sonra, "**Kesin ölçüde bir 31 Mart vak'ası**" nitelemesi yapıyor; Aybar "**İrticanın cüretkâr bir gövde gösterisi**" diyor; Millet Partisi Genel Başkanı Osman Bölükbaşı ise, "**Yağmur eken fırtına biçer derler. İktidar artık fırtına ekmeye başlamıştır. İleride ne biçebileceğim kestirmek hiç de güç değildir. Türkiye, sahipsiz bir memleket manzarasına büründürülmüştür**", diye konuşuyordu.

-9 Temmuz 1969: Türkiye Öğretmenler Sendikası, TÖS'ün Kayseri'deki genel kurulu, şeriatçılar tarafından basıldı.

Genel kurul devam ederken, iki cami avlusunda, İmam Hatip Okulu ve Kayseri Türk Kültür Derneği önünde patlama olayları oldu. Yer yerinden oynadı. Binlerce kişi, TÖS Genel Kurulu'nün yapıldığı salonu bastı. Şehirde işyerleri kapatıldı, kısa aralarla elektrikler kesilmeye başlandı. Vali Abdullah Asım İğneciler belediye hoparlörlerinden halkı sakin olmaya çağırıp TÖS Genel Kurulu'nün çalışmalarına son verdiğini açıkladı. Oysa Genel Kurul sürüyordu ve binlerce kişi, **"Komünist öğretmenler camilerimizi bombaladı"** diye bağırıyordu. Kalabalık, **"Endonezya kadar olamayacak mıyız?"**, **"Camilerimizi komünistlere çığnetmeyeceğiz"**, **"Din düşmanları kahrolsun"** diye slogan atıyor; tekbir getirerek sinema salonunu yakmaya uğraşıyordu.

Polisin olayları engelleyememesi karşısında askeri birlikler devreye girdi ve öğretmenler orduevine yerleştirildi. Bu sırada, olaylar sürdü ve TÖS şubesi ile TİP il binası tahrip edildi. Topluluk durmak bilmiyordu. Otelleri, bar ve pavyonları bastılar; çırılçıplak soydukları konsomatris kadınları yerlerde sürüklediler.

Altı saat süren olaylarda üç toplum polisiyle yirmi kişi yaralandı. Dokuz kişi yakalandı. Öğretmenler, askeri araçlarla Kayseri'den çıkabildiler.

Üçüncü Bölüm

KIŞKIRTMA KIŞKIRTMADIR.

-6 Eylül 1969: Erbakan, **"TCK.nun 163. maddesini değiştireceğiz"** sloganıyla, genel seçimlere Konya'dan bağımsız aday oldu.

-8 Ekim 1969: Konya'da **"İmanlı Büyük Türkiye Mitingi"** yapıldı. Erbakan yandaşları mitingde, **"Memurların masasına / Solcuların kafasına / Masonların kasasına / Hak yol İslam yazacağız"** pankartları taşıdılar.

-12 Ekim 1969: Erbakan, Konya'dan bağımsız milletvekili seçildi.

GAGARİN UZAYDA, MARİLYN ÖLDÜ, BARNARD SAHNEDE

Dünyayla aramızdaki fark açıldıkça açılıyordu. 1917'de kurulan SSCB, 15 Nisan 1961'de Yuri Gagarin'i uzaya giden ilk insan unvanıyla onurlandırırken, 1920'de kurulan Türkiye Cumhuriyeti kimlerin cenaze namazının kılınamayacağını tartışıyordu. Ağustos 1961, Berlin duvarının yükseldiği ay oluyor. Yves Saint Laurent, moda dünyasını güçlü soluğuyla sarsarken, sarışın bomba

Marilyn Monroe'nin 36 yaşında ölümü (Ağustos 1962) herkesi üzüyordu. Dönemin en ünlü kişilerinden biri de, ilk açık kalp ameliyatını yapan, yakışıklı cerrah Dr.Barnard'dı. Dr.Barnard'ın ilk kalp naklini gerçekleştirdiği 1967'de Türkiye Kur'an kurslarıyla, din dersleriyle uğraşıyordu. Dünyada 68 fırtınası esmeye başlıyor, aynı günlerde Dolmabahçe Camii'nde ilk toplu namaz kılınıyor (19 Mayıs 1968), 20 Temmuz 1969'da ABD'li Neil Armstrong ve Edwin Aldrin aya ilk ayak basan insanlar unvanı ile onurlanıyorlardı.

- **26 Ocak 1970: Milli Nizam Partisi**, siyasal yaşamda yerini aldı. Partinin 18 kurucusu şunlar:

- 1- Necmettin Erbakan (Prof.Dr., Makine Yük.Müh., Konya Milletvekili.)
- 2- A.Tevfik Paksu (Tüccar, eski K.Maraş Senatörü)
- 3- Ali Haydar Aksay (Adana'da avukat)
- 4- Süleyman Arif Emre (Avukat, eski Adıyaman Milletvekili)
- 5- H.Tahsin Armutcuoğlu (Ankara'da avukat)
- 6- Ömer Çoktosun (Konya'da tüccar)
- 7- Ekrem Ocaklı (Çiftçi, eski Gümüşhane Milletvekili)
- 8- Ö.Faruk Ergin (Emekli memur)
- 9- Saffet Solak (Prof.Dr., Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi)
- 10- Hasan Aksay (İlahiyatçı, eski Adana Milletvekili)
- 11- Ali Oğuz (İstanbul'da avukat)
- 12- İsmail Müftüoğlu (Adapazarı'nda avukat)
- 13- Nail Sürel (Tekirdağ'da avukat)
- 14- İ.Fehmi Cumalıoğlu (Müteahhit, Yük.Müh.)
- 15- Hüsamettin Fadıloğlu (Müteahhit, Yük.Müh.)
- 16- Bahaddin Çarhoğlu (Tüccar)
- 17- Mehmet Sataoğlu (Müteahhit, Yük.Müh)
- 18- Rıfat Boynukalın (Mak.Yük.Müh.)

Partinin kuruluş beyannamesinin son bölümünde, siyasal mesaj oldukça açık veriliyor:

"...Milli Nizam Partisi'nin kurulduğu bugünün mana alemindeki yeri, milli heyecanın birikip, birikip coşkun bir deniz halini aldığı bir anda, bu denizi kendi şeddinin arkasında zor zaptetmeye başlayan azametli barajın artık su kapaklarının açılmaya başladığı gündür. Milletimizin fitratındaki yüksek ahlak ve fazilet bu kapakların açılmasıyla kuvveden fiile çıkacak, Milli Nizam Partisi'nin muntazam kanallarından dörtbir yana dağılarak bütün yurt sathında, her tarafa; refah, saadet ve selamet götürmeye başlayacaktır. Bugün bu mutlu gündür. Bütün milletimize uğurlu ve hayırlı olsun.

Aziz Milletimiz;

Bugün, asırlarca insanlığı meyvalarıyla besleyen büyük medeniyet ağacımızın, son asırlarda içinden kemirilerek çürütülüp devrildiği elverişsiz iklim şartları muvacehesinde, her an yeniden insanlığa örnek medeniyetler kurabilme cevherinin bir tohum içinde saklı hale geldikten ve uzun yıllar çeşitli tesirler altında sadece içine çekilen milli cevherin bu mukaddes tohumunun

büyük ve gür medeniyet ağacını yeniden meydana getirmek üzere kendi kabuğunu deldiği gündür. Bugün, bu mutlu gündür. Bütün milletimize uğurlu ve hayırlı olsun.

Aziz Milletimiz;

Bugün daima Hak'ka bağlılıkta, Hak'kı tutmakta; iyiyi destekleyici, kötüyü men edici hüviyetiyle insanlık tarihinin en ulvi mahreki üzerinde yürüyen Büyük Milletimizin çeşitli tesirlerle kendi yolundan saptırılması gayretlerinin hüküm sürdüğü oldukça uzun bir devreden sonra yeniden ulvi ve şanlı tarihi yörüngesi üzerine oturtulması için füzelerin ateşlendiği gündür. Milli Nizam Partisi; milletimizi karışık ve karanlık devrelerden sonra aydınlığa götürecektir, onu, parlak tarihi yörüngesi üzerine yeniden oturtmak için ateşlenen güçlü füzedir. Bugün, bu füzenin ateşlendiği gündür. Bugün, bu mutlu gündür. Bütün milletimize uğurlu ve hayırlı olsun..."

-8 Şubat 1970: MNP'nin kuruluş kongresi, Ankara'da "Allahü-ekber, Amin, İnşallah" nidaları ve tekbir sesleriyle yapıldı.

-12 Mart 1971: İmam Hatip okulu sayısı 72'ye çıktı.

MSP DARWIN'LE SAVAŞIYOR

-20 Mayıs 1971: Milli Nizam Partisi, Anayasa Mahkemesi tarafından kapatıldı.

-11 Ekim 1972: Milli Selamet Partisi kuruldu. Partinin başına, Süleyman Arif Emre getirildi. Parti çok kısa bir sürede 42 il ve 250'yi aşkın ilçe merkezinde örgütlendi. Parti tüzüğünde amaç maddesi şöyleydi: "**Ferdi, aileyi ve cemiyeti buhranlardan kurtarıp, manevi ve maddi bakımdan tarihimizde olduğu gibi en ileri seviyesine ulaştırmak.**"

MSP Programı, MNP programıyla neredeyse kelimesi kelimesine aynıydı. MSP de, MNP gibi tarikatlar konsensüsü üzerine kurulmuştu.

Genel Yayın Müdürlüğünü Altemur Kılıç'ın yaptığı Devir dergisi, Milli Nizam Partisi'nin kapatılmasından sonra MSP ve Erbakan için Şunları yazıyordu:

"MNP kapatıldığı sırada sıkıyönetim de ilan edilmişti. Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı, gene Anayasa Mahkemesi tarafından kapatılan TİP yöneticileriyle birlikte MNP yöneticileri hakkında da soruşturma açılması için askeri savcılığa talimat verdi. Soruşturma, TCK.nun 163. maddesine göre yürütülüyordu. Soruşturma sonunda MNP (Genel Başkanı Erbakan ile milletvekilleri hakkında dokunulmazlıklarının kaldırılması için hazırlanan dosya TBMM başkanlığına verildi. Ama ne olduysa oldu, dokunulmazlık dosyası komisyonda eridi, gitti. Erbakan bu arada Avrupa'da boy gösteriyor, Almanya'da Tek Nizam gazetesini yayın hayatına sokuyordu. Dosyanın komisyonda unutulduğu haberi Erbakan'a çabuk ulaştı. Sıkıyönetim Komutanlığı da konuyu daha fazla kurcalamayınca Erbakan geri döndü. Ama süttten ağzı yandığı için yoğundu üfleyerek yemeğe karar vermişti. Tam geri döndüğü sıralarda kurulan Milli Selamet Partisi'ne kaydolmadı.

Ama devamlı geziler yaparak vatani bu partinin kurtaracağını propagandasını yaptı. Seçimlere birkaç ay kala da resmen partiye kaydoldu." (Devir. 12.11.1973)

İşin bir başka garip yanı daha vardı. Siyasi Partiler Yasası'nın hükümlerine göre (111. madde), bir siyasi partinin kapatılmasına sebep olan siyasi parti üyeleri; kapatılma kararından itibaren beş yıl süre ile hiç bir siyasi partiye üye olamıyorlardı. Bu kişiler başka bir parti de kuramıyorlar. Siyasi Partiler Yasası hükmü böylesine açıkken. Milli Nizam Partisi'nin kapatılmasına neden olan kadro bu kez 17 ay sonra MSP'yi kuruyorlardı. Erbakan ise yasanın koyduğu süreden yıllar önce. MSP (Genel Başkanlığı'na seçilebiliyordu. Olur şey değildi. Yönetimdeki 12 Mart cuntacıları, Atatürkçülük adına solun her tonunu cezaevlerine dolduruyorlar ama. yine Atatürkçülük adına yasaları uygulamayı untabiliyorlardı...

-26 Ocak 1974: Genel seçimlerden 48 milletvekiliyle çıkarak anahtar parti konumuna gelen MSP. ilk kez iktidar ortağı oldu. CHP/MSP koalisyonu kuruldu. MSP, bir Başbakan Yardımcılığı, bir devlet bakanlığı (din işlerinden de sorumlu). İçişleri, Adalet, Ticaret, (Gıda Tarım ve Hayvancılık, Sanayi ve Teknoloji bakanlıklarını aldı.

-16 Ocak 1976: Milli Selamet Partisi içinde Nurcular ve Nakşibendiler arasında uzun zamandır süren kavga birden bire doruk noktasına ulaştı. Bir süredir partinin meclis grup toplantılarına da gitmeyen Nurcu 16 milletvekili, meclis grup odasına çağırdıkları Necmettin Erbakan'a bir muhtıra mektubu verdiler ve yüzüne karşı metni okudular. Altında Ahmet Tevfik Paksu, Hüsamettin Akmumcu, Reşat Saruhan, Ali Acar, Ahmet Akçael, Vahdettin Karaçorlu, Rasim Hancıoğlu, Cemal Cebeci. M. Hulusi Özkul, Yahya Akdağ, H.Cahit Koçkar, Sabri Dörtkol ve Hüseyin Abbas'ın imzaları bulunan metinde şunlar söyleniyordu:

'Her halimizle hadimi olduğumuz haklı davamızla kabil-i telif olmayan hususları üzülererek müşahade etmiş bulunuyoruz. Şöyle ki;

1- En mühim meselelerde dahi usulüne uygun istişare etmediniz.

2- Halisane ikazlarımıza aldırmadınız.

3- Davamıza samimiyetle bağlı kardeşlerimiz arasında meşrep farkı gözeterek cemaat taassubu ile iftiraklara sebebiyet verdiniz.

4- Her isinizde sizi metheden bir kısım insanların etrafımızda toplanmasına ve şaibeli menfaatperestlerin mühim mevkilere gelmesine müsait bulundunuz. Emaneti ehline vermediniz.

5- Muhtelif beyanlarınızla efkarı ammede davamızın hafife alınmasına vesile oldunuz.

6- Fikriyatımızın hakimiyetine medar olacak ilmi çalışmalar yerine, politikanın süfli usullerine tevessül ettiniz.

7- Nihayet 'maslahat icabıdır diyerek' Mümin yalan söylemez düsturunu da ihlal ettiniz.

Bu şerait altında kendimizi ve muhatabımızı vebalden vikayet arzusu ile sizi ve ekibinizi desteklemeye devam etmeyeceğiz.

8- Ancak, 'ihtilaflarınızı Kur'an ve sünnet ile hallediniz' emrine ittibaen bütün ihtilaf ve meselelerinizi neticeye bağlayacak bir usulün tatbikini yegane çare olarak görmekteyiz."

Erbakan, yedinci maddedeki "yalan söylediniz" savının dışındaki hiç bir şeye itiraz etmedi. Yedinci maddeye itirazı da "yalan söylemedim" biçiminde delildi. Erbakan. milletvekillerine şunları söylüyordu:

"Zikredilenlerden biri hariç diğerlerine katılıyorum. Evet, büyük hatalar işlemiş olabiliriz. Ama bu acemiliğimize ve devlet tecrübemizin azlığına verilmelidir. İştirak etmediğim husus, yedinci maddedeki yalan söylediğimi zannettiğiniz hususlar, mensuplarımıza hedef göstermek, ümit vermek ve temennide bulunmak maksadıyla söylenmiş sözlerdir." (YALÇIN, Soner: Hangi Erbakan. Sf. 123. Nisan, 1994)

Evet. Erbakan, "yalan söylemedim" demiyordu. Dediği, 'Takiyye yaptım'ın üstü örtülmüşüydü. Yani, mensuplarına hedef göstermek ve ümit vermek için söylediği yalan yanlış şeylerin yüzüne çarpılmasını istemiyordu. Ne olmuştu yani, bir otomobil bagajına sığabilecek temellere dayanarak ağır sanayi hamlesi başlattım demişse. Yalan yanlış hedef göstermenin, ümit vermenin bir sakıncası yoktu ki!..

-23 Ocak 1976: Ankara Devlet Mühendislik Mimarlık Yüksek Okulu'ndan Mehmet Güney, Ali Bakaner, Mehmet Tezel, Tevfik Rıza Çavuş, Hayrettin Çelik, Ali İhsan Kandemir, Veli Koksall, Orhan Aydan, Mustafa Denктаş, Ali Karaduman ve M. Fazıl Aslantürk adlı öğrenciler Akıncılar Derneği'ni kurdular. Derneğin amacı İslam Devleti kurmaktı. Dernek, 13 Aralık 1979'da kapatılana kadar özellikle MHP'lilerle sert mücadelelere girdi. Akıncılar, MSP ile organik ilişkilere girdiler ve MSP gençliğini etkilediler. Bu nedenle, MSP politikaları 1980'e doğru, daha radikal bir hâl alacaktı.

-7 Mart 1976: Kutsal değerlere saldırı motifi sadece MSP'liler tarafından değil, diğer sağ parti ve kuruluşlar tarafından da çok sık kullanıldı. Ülkücüler adıyla tanınan sivil faşist çeteler de aynı motifleri kullanmaktan geri kalmadılar. Hatta kimi zaman MSP'liler ve Akıncılar'la bu konuda yarıştılar. İşte bir örnek: Ülkü Ocakları Başkanı Ali Batman'ın bir demeci MHP ve Ülkü Ocakları yandaşı Hergün gazetesinde yayınlanıyor:

"Ülkü Ocakları başkanı Batman: Kur'an-ı Kerim parçalanıyor ve memleket ihtilale sürükleniyor."

Ali Batman ne kadar da kolay söylüyor, Kur'an'ı Kerim'in parçalandığını. Kim parçalıyor Kur'an'ı Kerim'i? Batman'a göre elbette ki, solcular. Provokasyon değil mi? Yap gitsin. Ancak olay, o kadar basit değil. Şimdi yine MHP ve ülkücü yanlısı Hergün gazetesinin bu kez 24 Mayıs 1976 tarihli sayısına bakalım. Kocaman bir başlık var: Erzurum MHP, AP, CGP il Başkanları açıklama yaptılar: **"MSP kendi içindeki tahrikçilere dikkat etmeli."**

Haber, üç partinin Erzurum İl Başkanlarının ortak açıklamasına dayanıyor. Açıklamada şunlar söyleniyor:

"Milliyetçi partilerin bir araya gelerek kurmuş bulunduğu milliyetçi hükümetin ittifakını

hazmedemeyenler ve bunlarla işbirliği kurmuş olan millet bölücüleri, bu kardeş partiler arasına nifak sokma gayreti içindedirler. Artık Erzurum'da faaliyetini açıktan yürütemeyen bölücüler, 16 Mayıs 1976 Cumartesi günü fikir ve inanç bakımından birbirine çok yakın olan gençleri tahrik için, hadise çıkarıp büyötmeye çalışmış iseler de, şuurulu olan gençlerimiz duruma en kısa zamanda hakim olarak buna engel olmuşlardır. Hatta aynı günün gecesi bir konferanstan dağılmakta olan saf vatandaşlara, 'Üniversite yurtlarında Kur'an yakılmıştır' diyerek tahrik etmek isteyen art niyetlilere de rastlanmıştır. Gerçekten böyle bir şeyin olmadığı tesbit edilmiştir. Üniversite yurtlarında Kur'an'a saygısızlık olmaz. Zira orada senelerden beri mücadele veren milliyetçi gençliğimizin manevi değerlerimizin bekçisi olduğundan şüphemiz yoktur. Biz, Müslüman Türk milletinin ve devletin bölünmezliği ilkesine bağlı, demokratik hukuk devlet görüşüne inanmış, milliyetçiliği kendisine şiar edinmiş partiler olarak, fikir ve siyasi bakımdan ittifak temin etmiş bulunuyoruz. Bu beraberliği ve kardeşliği bozmaya kimsenin gücü yetmeyecektir."

Şimdi, şöyle bir durum çıkıyor ortaya: Ülkücüler ve diğer sağcı ve gerici kuruluşlar, solu karalamak veya sola karşı provokasyon yaratmak istedikleri zaman, "**Kur'an'ı yakıyorlar**", "**Camiye bomba atıyorlar**" gibi kutsal değerlere saldırı motiflerini pervasızca kullanıyorlar. Ancak görülüyor ki, bu motifleri birbirlerine karşı da kullanıyorlar. Böylece, günlük siyaset kaygıları nedeniyle, kutsal saydıkları Kur'an, cami, ezan gibi her türlü kavramı ve motifi bir karalama aracı haline getirebiliyorlar. Bir tahrik unsuru yapıyorlar. İşin asıl kötü yanı şu: Kutsal değerler kullanılarak yapılan provokasyonlar yıllardır sürüyor ve İslamcı kitleler kışkırtılıyor. Ancak sonunda, böyle bir olayın olmadığını sadece karşı taraf değil, kışkırtmayı yapanların yandaşları veya onlara yakın olanlar da söylüyorlar. Ama İslamcı kamuoyu, böyle söylentiler sonucu 'tahrik olup' saldırıyor, öldürüyor, yakıyor.

İki şık var: Bu kitle ya, çok saf ve ders almayı bilmiyor ya da, saldırıp öldürmek için fırsat arıyor.

Bakın bir başka örneği, bu olaydan 10 yıl önce yaşanmış ama aynı motifin kullanıldığı bir başka olayı ele alalım.

Mehmet Şevket Eygi yönetimindeki Bugün gazetesi 1968 başlarında, ilericilere karşı "**Din Elden Gidiyor**" kampanyası başlattı. Eygi, hak arayan işçilerin ve özgürlük isteyen öğrencilerin eylemlerini gazetesinde "**Müslümanlara karşı eylemler**" olarak sunuyor ve bütün Anadolu'yu dolaşarak kampanyasını sürdürüyordu. Gazete ve Komünizmle Mücadele Dernekleri 1968'in Temmuz ve Ağustos aylarında ortaklaşa eylemler düzenlediler.

İşte bu gazetenin 10 Şubat 1968 tarihli manşetinde, "**Kadıköy'de Kur'an'ı Kerim yakıldı**" başlığı yer aldı. Birkaç gün öncesindeki manşet ise, "**Ruhi Kılıçkiran bir solcu eliyle şehit edilmiştir**" biçimindeydi. Oysa, Kılıçkiran'ı AP'li Şahin Saraçoğlu öldürmüştü.

Aynı günlerde, Adana'nın Osmaniye ilçesinde Ruhi Kılıçkırın için mevlit okutuluyordu. Çoğunluğunu bereli, çember sakallı kişilerin oluşturduğu topluluk, mevlidin ardından Kaymakamlık binası önünde, tekbir getirerek bağırırken, içlerinden birisi "**Kafirlere ölüm**" diye bağırdı. Kaymakam Adana Valisi'ni ararken şeriatçılar Kaymakamlık binasına girmek istiyor, "**Komünistler Moskova'ya**", "**Kafirlere Ölüm**" diye slogan atıyordu. Kaymakamın serinkanlı tutumu, olayı kansız bitirdi. Ancak, devrin Hükümet Sözcüsü, Devlet Bakanı Seyfi Öztürk'ün yaptığı açıklama ilginçti:

"Son zamanlarda Kur'an'ı Kerim'in bazı şahıslar tarafından yırtıldığı, mukaddes kitaba tecavüz edildiği yolunda birtakım haberler çıkarılmakta ve yayılmaktadır. Tahrik unsuru olarak kullanılmak istenen böyle bir hadise olmamıştır. Çıkarılan ve yayılan haberler gerçeklere tamamen aykırıdır."

Olay, Koşuyolu Camii İmamı Salih Güler tarafından önce savcılığa yapılan bir şikayet, ardından Bugün gazetesine verdiği haberle ortaya atılmıştı. İmam, olayı Uskent Atılhan'dan dinlediğini söylüyordu ama Atılhan, savcılığa, "**Böyle bir şey olsaydı imama değil size gelirdim**", diyordu. Gazete, bu kez Ahmet Soner diye bir ad ortaya atıyor ve Kur'an'ın bu kişinin Kalamış'taki evinde yırtıldığını öne sürüyordu. Savcılık, bunu da araştırdı ve Ahmet Soner adının uyduruk olduğu ortaya çıktı.

Provokasyon, işte provokasyon. Zamansa, 1968 ile 1976 arasında bu tür yüzlerce iddia dile getirildi. Gerçek olan şu ki, bu iddiaların bilebildiğimiz kadarıyla hiçbiri doğrulanamadı.

-21 Mayıs 1976: Politika gazetesinde yayınlanan bir haber, İskenderun Demir Çelik fabrikalarında evrakların Arap harfleriyle yazıldığını ve MSP'lilerin işe alındığını kanıtıyor. Gazete, Seydişehir MSP İlçe Başkanı Bahaddin Poslu'nun, İskenderun Üçüncü Demir Çelik Tesisleri Müessese Müdürlüğü'ne yazdığı, "**Muhterem ağabey, ilişkide dilekçeleri ekli şahıslar teşkilatımızın elemanlandıdır. ... Bu şahısların işe alınması için gereğinin yapılmasını arz ederim. Saygılarımla.**" içerikli bir belgeyi ve Abdullah Kocaman adlı puantörün Nisan 1976'ya ait, yarısı Arapça harflerle tuttuğu puantaj cetvelini yayınlamış.

-31 Ekim 1976: Tarih tekerrürden mi ibaret? Yoksa tekerrür, bir ısrarın, bir programın sonucu olarak bir kadro tarafından mı yaratılıyor. Örnek mi? MSP Genel Başkanı ve Başbakan Yardımcısı Necmettin Erbakan'ın temel atma törenine katılan Devlet Bakanı Hasan Aksay, insan soyunun maymundan geldiğini belirten ve tüm bilim çevrelerince kabul edilmiş olan Darwin kuramını yadsıyarak, "**Bu milletin evlatları maymundan gelme olduğunu kabul edemez. Allaha şükür, bu sebeple kitapları değiştiriyoruz**", diyor. Yıl 1976. Yaklaşık sekiz yıl sonra olay yinelenecek; bu kez, aynı gerekçeyle Anavatan Partili Milli Eğitim Bakanı Vehbi Dinçerler ders kitaplarını değiştirmeye kalkışacak.

- 15 Kasım 1976: 1993 yılında yaşanacak olan İSKİ skandalına benzer bir olay, 1976 yılında yaşandı ve bu kez olayın kahramanı Milli Selamet Partisi idi. MSP'li Sanayi

Bakanlığın daha önce de 'Partiye Teberru' karşılığı işler yaptığı yolundaki iddiaların sonuncusu, Sınırlı Sorumlu İzmir Oto Tamircileri 2. Sanayi Sitesi Yönetim Kurulu tarafından basına yapılan bir açıklamayla ortaya çıktı. Kooperatif yönetim kurulu adına açıklama yapan Başkan Ferit Şenakin, olayı şöyle özetliyordu:

"İzmirli bin otomobil tamircisi, kooperatif kurup Bornova yolu üzerinde 173 bin 676 metrekarelik bir arsa aldık. İnşaatın bir bölümü, 1975 yılında bitti. Kura çekmek istedik. Ancak Bakanlık müfettişlerinin denetimi sonunda tüzüğümüze uymayan bazı kimselerin, ortaklarımız arasında bulunduğu ortaya çıktı. Müfettişlerin isteğiyle bunlar ortaklıktan çıkarıldı. Ancak ortaklıktan atılan kişiler Sanayi Bakanlığı'na başvurular ve kura çekiminin iptalini istediler. Kredimiz kesildi ve inşaat durduruldu. 1976 başında heyet halinde Bakan'a başvurup kredimizin verilmesini istedik. Küçük Sanatlar Dairesi Başkanı Şükrü Tuzun, 'Ben, bu kooperatifi denetleyeceğim; krediyi ondan sonra veririz' dedi. Siyasi amacı olmayan kooperatifimizi politikacıların karargahı haline getirdi. Sonra, sitenin bitirilebilmesi için MSP'ye 1.5 milyon lira teberruda bulunmamızı istedi. Taleplerini reddedince, ortaklarımızdan MSP'li olmayanları çıkarmamızı istedi. Şükrü Tüzün'e çaresizlik içinde 'Peki bütün ortaklarımızı MSP'ye kaydettireceğiz' dedik. Hatta MSP'li olmayan, kontrol mimarı Mehmet Alkan'ın da işten atılmasını kabul ettik. Hatta, bununla ilgili bir protokol da imzaladık.

Fakat Bakanlık Hukuk Müşaviri, mimarı işten almamıza imkan olmadığını söyledi. 1975'in kredisini güçlüğüle 1976 yılının Haziran-Temmuz'unda alabildik. Ancak, ne mimarı işten çıkarabildiğimiz, ne tüm ortaklarımızı MSP'ye kaydettiremediğimiz için Şükrü Tuzun 10 ay süresince üç ekibe sitemizi denetletti. Teknik elemanlardan, gerçekten yana olanlar Tüzün'ün hışmına uğradı. Bize de bugüne kadar teftişle ilgili yazılı bilgi verilmedi. Sonunda, 1976 yılı Eylül ayında, durumu yazı ile Başbakanlık'a ve Sanayi Bakanlığı'na bildirdik. Cevap gelmedi. 5 Ekim'de, 10 kişilik bir heyetle Ankara'ya geldik. Sanayi Bakanı Abdülkerim Doğru'nun soruları üzerine Şükrü Tuzun, Bakan'ın önünde 'Teftiş raporları henüz gelmedi. Ben müfettişlere talimat vereyim. Olumlu ve çabuk bir rapor versinler, kredilerini çıkaralım' dedi. Sonra Tüzün'ün odasına gittik, bize bir protokol imzalatmak istedi.

Ancak yanımızdaki hukuk müşavirimiz uyararak hataya düşmemizi önleyince Şükrü Tuzun çok sinirlenip hem avukatı hem bizi kovdu. Durumu, Müsteşar Yahya Oğuz'a bildirdik. Yahya Oğuz'un emriyle Şükrü Tuzun bizi tekrar kabul etti. Odasında,

72

iki haftaya kadar yeni bir müfettiş heyetinin İzmir'e gönderileceğini, krediyi de ondan sonra vereceğini söyledi.

Bakanlık müfettişlerinden Haldun Karadeniz bizimle İzmir'e geldi. Müfettiş, Şükrü Tüzün'den emir aldığını, bu sebeple olumlu rapor veremeyeceğini daha yolda söyledi.

Nitekim, heyet İzmir'e geldiği zaman da siteyi teknik yönde denetleyeceğine ortaklarımızın siyasal eğilimlerini tesbite başladı. Sonunda da, ortaklıktan atılan birinin yazıhanesinde aslı astarı olmayan bir rapor tanzim edildi. *

Yine Ankara'ya gittik. İşten atılan aynı ortak Şükrü Tüzün'ün odasındaydı. Tuzun bize 'Sizi mahkemeye veririm' diyerek odasından çıkardı. Yahya Oğuz'a gittik. Oğuz da bize 'Sizler şaibeli insanlarsınız, siz evvela kendinizi temizleyin ondan sonra bize gelin' dedi. Böylece mahkemeye tehdit edilerek geri gönderildik.

Sonuç olarak belirtiriz ki, tek kuruşu usulsüz harcamadık. Tek kuruşu zimmetimize geçirmedik. Bazı siyasi çevre ve kişilere alet olmadığımız için 22 milyon lira açığımız bulunmakla suçlanıyoruz. 40 milyon vatandaşımızdan her isteyen gelip hesaplarımızı inceleyebilir. Biz her an herkese hesap vermeye hazırız."

Ya, işte böyle...

-12 Ocak 1977: Milli Selamet Partili Devlet Bakanı Hasan Aksay, Sabah gazetesine verdiği özel demeçte, TCK'nun 163. maddesinin tümüyle kaldırılmasını istedi. Aksay, şunları söylüyordu:

"Hiçbir fikrin Türkiye'de suç sayılmasına taraftar değiliz. Fikir suçu olamaz. Zorla, tahakkümle fikrini kabul ettirme yollarını tıkmak lazımdır. 163. madde bir defa sarih ve kesin değildir. İstismar kelimesi neyi ifade etmektedir? Bu keyfi bir takdir konusudur. Bilhassa din gibi samimiyet isteyen bir konuda istismar katiiyen mevzuubahis olamaz. Hâl böyle iken, bu istismar kelimesinin tam bir istismarı yapılarak ve fevkalade yanlış tatbikatlar yapıldığını milletimiz yakinen bilmektedir. Kanaatimizce 163. maddenin tamamen kaldırılması gerekmektedir."

-13 Şubat 1977: Hak-İş Konfederasyonu'nun Genel Kurulu yapıldı. Genel Kurul'dakiler TRT kameralarını bekliyorlardı. Kamera akşama kadar gelmeyince, üç otobüse doluşan MSP'liler, saat 17.30'da TRT'nin Kavaklıdere'deki Genel Müdürlük binasına gelerek siyah çelenk bıraktılar. MSP'liler, yaklaşık 10 dakika boyunca "Tek Yol İslam", "Karataş İstifa", "Allah Herşeydir", "Allahsızlara Ölüm" diye slogan atıp gösteri yaptıktan sonra geldikleri otobüslere binerek gittiler.

-Nisan 1977: Ülke, 5 Haziran seçimleri ortamına giderken AP yanlısı Son Havadis gazetesinde Yalçın Uraz şunları yazıyor:

"Vallahi hâlâ kulaklarımda çınlıyor gençlerin Erbakan'a bağırışları: 'Erbakan, Erbakan; Başbakan' deyişleri. Sayın Erbakan'ın memnuniyetten ağzı bir karış açık, tebessümler yağdırmaya başladığı sırada, aynı gençlerin şöyle devam etmeleri aklımdan çıkmıyor: 'Şaka yaptık...Şaka yaptık.'"

Yine aynı günlerde, Milli Gazete'de Zübeyir Yetik, siyasal partiler ve Nurcular arasındaki ilişkilere ışık tutuyor:

"...AP, 1965 seçimlerinde Hacı Ali Demirel eliyle oyuna getirdiği nurcuların bir daha sefere oyuna gelmeyeceği endişesine düşmekte gecikmedi. Bu kanaldan olan münasebetleri hep iyi noktada tutmağa gayret etmekle

birlikte, bunu temin için Hacı Ali Demirel ağzıyla gayriresmi ve kati birtakım vaadlerde bulunmaktan geri kalmamakla beraber, öte yandan bu korkulu rüyadan kurtulmak için birtakım hesaplar yapmağa başladı süratle.

...Ve 1967'nin sonlarına veya 1968'in başlarına doğru, ortaya bir kanun teklifi çıktı, bu hesaplar sonunda: Anayasa Nizamını Koruma Kanunu Tasarısı.

...(Nurcular) Oyuna gelmenin sonucu olarak, 1969 seçimlerinde kayıtsız şartsız AP'yi desteklediler. Bağımsız aday olan dindar kimselere savaş açtılar, oyun tezgahladılar. (...) 1969 seçimleri, işte böylece geçip gitti. Az sonra da, Milli Nizam Partisi'nin kuruluş çalışmaları başladı. Ve partinin kurulmasıyla birlikte, AP'ye kayıtsız şartsız bağlanmış olan Risale-i Nur talebelerinin gerçeği görüp AP'den kopmasına mani olmak üzere, onları AP'ye bağlayanlar yeni bir taktik kullandılar: Nefsaniyetleri tahrik... Ve o gün bugün...Bediüzzaman'ı gerçekten anlayanlar, süratle AP'ye bağlı ekipten ve AP'den koparken; nefislerinin emrinden kurtulamayan bir ekip AP'ye sadakatini her gün biraz daha arttırdı. Ve bir miktar olarak da kala kala Yeni Asya etrafında bir avuç insan kaldı. Şimdi ortada görünen şudur: MSP saflarında hizmete devam eden, gerçek Risale-i Nur talebeleri ve kendilerini Bediüzza-man'a nisbet etmeğe uğraşan, MSP düşmanı Yeni Asya ekibi."

- 28 Mayıs 1977: MSP'li Devlet Bakanı Hasan Aksay, partisinin yayın organı Milli Gazete'nin birinci sayfasında, Başbakan Süleyman Demirel'e telgraf yayınladı. Telgrafın metni şöyle:

"Sayın Süleyman Demirel. Başbakan. Ankara.

Şehidlerin taleplerini dile getiriyorum.

İstanbul'umuzun fethinin sembolü olan, Ayasofya'nın eskiden olduğu gibi ibadete açılmasını temin bakımından, ilgili Devlet Bakanı olarak yaptığım müracaatı daha fazla geciktirmeden, kanunları uygulamanızı ve camiin ibadete açılmasına mani olmamanızı, son bir defa daha talep ediyorum.

Gereğine tevessül edeceğinizi umarım. Saygılarımla.

Hasan Aksay (Devlet Bakanı)"

-29 Mayıs 1977: İstanbul'un Fethi'nin yıldönümü nedeniyle Ayasofya önünde toplanan kalabalık, "İslamın uğrunda kan akıtılacak günlerin yakın olduğunu" ve bu uğurda ölenlerin şehit sayılacağını konuşmalarda belirttiler. Taşınan pankartlar ve atılan sloganlarda "Devrim yok, diriliş var", "Okullarda Arapça Okutulsun", "Kurtuluş ancak şeriat düzeni ile mümkündür" sözleri yer aldı.

Ayasofya, her zaman şeriatçıların bir bahanesi ve kavga nedeni oldu. Neydi Ayasofya'nın önemi? Bu kavga daha ne kadar sürecekti? Bu soruların yanıtını biraz daha net alabilmek için tarihe bakmak gerekiyor.

Ayasofya, 24 Ekim 1934'te, Atatürk'ün emri ve Bakanlar Kurulu Kararıyla müzeye çevrildi. Aradan geçen 60 yıl boyunca, şeriatçı güçler Ayasofya'da namaz kılmayı kendilerine bayrak yaptılar. Hemen karşısında Sultanahmet Camii gibi bir şaheser ve hemen yakınında üç-dört cami daha

dururken Ayasofya'nın ibadete açılmasının istenmesi, amacın, ibadethane gereksinimini karşılamak olmadığının elbette ki, en büyük kanıtı. Peki, amaç ne?

Amaç, şeriatçıların bir zafer göstergesiyle taçlandırılması...

Bunu nereden mi çıkartıyoruz? Tarihten.

Fatih Sultan Mehmet, İstanbul'u fethettiği zaman 21 yaşındaydı. Zafer tacının en önemli göstergesi, Bizans'ın en büyük kilisesinde namaz kılmaktı. Yoksa Ayasofya'nın, bir Müslüman ibadethanesi olması Fatih'in pek umurunda görünmüyor.

Ayasofya'nın tarihi bunun kanıtı. Tarihçi Sokrates'in de içinde bulunduğu bir grup, Ayasofya'nın Constans tarafından yapıldığını ve 15 Ekim 360 tarihinde açıldığını yazıyorlar. İlk haliyle, kagir duvarlı ve ahşap damlı bir kilisedir. Kentin diğer kiliselerinden daha büyük olduğu için "**Büyük Kilise**" anlamında, "**Megali Ekklesia**" deniliyordu. Tanrı'nın oğlunun bir sıfatı anlamına gelen Thea Sofia adı, sonraları Ayasofya'ya dönüştü. Bina, 20 Haziran 404'te çıkan bir ayaklanmada halk tarafından yakıldı. İkinci kez, İmparator II. Teodosios tarafından mimar Ruffinos'a yaptırıldı. 10 Ekim 416'da, ikinci kez ibadete açıldı. Bu tarihten 13-14 Ocak 532'ye kadar, kentin en büyük kilisesi olarak kaldı. Bu tarihte çıkan bir halk ayaklanmasında, diğer birçok binayla birlikte yerle bir edildi. Tahtını kurtaran İmparator Jüstinyen, 23 Şubat 532'de kiliseyi yeniden yaptırmaya başladı. Binanın yapımı, bu kez mimar Miletli İzidoros ve büyük matematikçi Aydınli Anthemius'a verildi.

Daha önce iki kez yandığı için, bu defa olabildiğince ahşap malzemenen kaçınıldı. İmparatorun emriyle Efes, Kizikos, Belkıs harabeleri, Baalbek gibi kentlerdeki harabelerde bulunan en güzel sütunlar, heykeller, binada kullanılmak üzere Ayasofya'ya gönderildi. Kilisenin açılış töreni, 27 Ocak 537'de yapıldı. Dördüncü Haçlı ordusu İstanbul'a girdiği zaman, kilise insafsızca yağma edildi. Mabetteki altın-gümüş bütün süsler yağmalandı. Tamir edilmesine karşın, 14 Mart 1346'da doğu yarım kubbesi yıkıldı ve yanında bulunan büyük kubbenin yarısına yakını da çöktü. Tamire para bulunamadığından, bina 1354'e kadar bu halde kaldı. 1354'te, halka yeni bir vergi konularak bina tamir edildi; ama 1402'de İstanbul'a gelen Kastilya Krallığı elçisi Cilajivo, binayı harap, kapıları düşmüş, yerde yatar vaziyette bulmuştu.

29 Mayıs 1453'te İstanbul Türkler tarafından alındığında kilise camiye çevrildi. Binanın doğu tarafındaki mihrap Kabe'ye yönlendirilerek Cuma namazı burada kılındı. Büyük kubbenin batı tarafındaki küçük kubbeciklerden birinin üstü delinerek buraya, tahta bir minare yapıldı. Fatih, buranın adını Cami-i Ayasofya-i Kebir olarak korudu ve insan resimleri yasağına karşın mozaiklerin üzerine ince bir badana çektirdi, birçoğunu ise açık bıraktı. Sultan Mehmet, Ayasofya'da ilk namazı, 3 Haziran 1453'te kıldı. Daha sonra, güneybatıdaki minare inşaa edildi ve Yıldırım Beyazıt zamanında, kuzeydoğudaki minare yapıldı. II.Selim, Ayasofya'ya iki minare daha ilave edilerek kendisi için de bir türbe yapılmasını istemiş; bu isteği, ancak ölümünden sonra III.Murad tarafından gerçekleştirilebilmiştir.

Sultan Selim, Mimar Sinan'la yaptığı inceleme sonunda, neredeyse binaya bitişik inşaa edilmiş bütün binaları yıktırarak Ayasofya'yı yeniden ortaya çıkardı. Büyük bir restorasyona girişildi. Daha sonra, defalarca tamiratlar yapıldı. Ancak en büyük tamirat, 10 Mayıs 1884 tarihinde meydana gelen ve bir dakika süren depremden sonra gerçekleştirildi. Deprem sırasında, daha önce harap olan mozaiklerin bir bölümü de dökülmüştü.

Son büyük tamirat ise 1926 yılında yapıldı. Yüksek Mühendis Mektebi profesörleri tarafından yürütülen çalışma sonunda, kubbe bir çemberle bağlandı ve bazı bölümlerine destekler yapıldı.

Bina, Atatürk'ün emriyle 24 Ekim 1934 tarihinde, Bakanlar Kurulu Kararına dayanılarak müzeye çevrildi. Binayı çevreleyen yapılar istimlak edilerek çevresi tümüyle temizlendi. İlginç bir uygulamayla, Ayasofya imamlığı kaldırılmadı, bugüne kadar oraya tayin edilen imamlar, başka camilerde vaiz olarak görev yaptılar. Bina, 1 Şubat 1935 tarihinde resmen müze olarak açıldı. Aynı ay içinde Atatürk, Müzeyi ziyaret etti. Ayasofya mozaiklerinin temizlenmesi için Amerikan Bizans Enstitüsü, 1931 yılında çalışmalara başladı.

1950'lerden bu yana, şeriatçılar durup durup Ayasofya mozaiklerine takılırlar ve bunların sökülmesi ya da üstünün kapatılması gereği üzerinde dururlar. Oysa, Şeyhülislam fetvalarıyla yönetilen Osmanlı döneminde; Ayasofya'yı gezen Slazenberg (1848), Lord Sandwich (1738-1739), Evliya Çelebi gibi gezginler, mozaiklerin açık olduğunu görmüşler ve birçoğu bunların resimlerini yaparak albümlerinde yayınlamışlardır.

Evliya Çelebi, 17. yüzyılda bu mozaikleri **"...kubbelerin hepsinin içlerinde altınla mineden resimlerle... ve başka insan resimleri yapılmıştır ki dikkat gözüyle seyredenlerin hayretlerinden, parmakları ağızlarında kalır..."** diye anlatır.

Şeriatçılar, kendilerini yeterince güçlü hissetmedikleri zaman Ayasofya'ya yaklaşmıyorlar. Ancak, Erbakan, meclise girdiği 1969'dan itibaren konuyu gündeme getirip duruyor. Konuyla ilgili yasa teklifleri üst üste veriliyor.

1970'lerde Milli Selamet Partisi güçlenip 1974'te hükümet ortağı olduğunda, Ayasofya yeniden hedef haline geldi. Milli Selamet Partisi içindeki bir grup diğer nedenlerle birlikte, Ayasofya'nın ibadete açılmasının gecikmesini, parti içi bölünmeye kadar götürdü. 16 milletvekili Erbakan'a bir muhtıra verdi. Ayasofya'da namaz, bir yandan MSP içindeki dengelerin, bir yandan da büküme! içindeki çekişmelerin temel noktalarından biri haline geldi.

Yasal olarak yapılamayan iş, 14 Mayıs 1976 günü de facto uygulama oldu. MSP Meclis Başkan Vekili Rasim Hancıoğlu başkanlığında bir grup MSP'li, akşam üzeri Ayasofya'ya geldiler. Kısa bir süre, müze içinde dolaştılar ve saat 17.35'te namaza durdular. Kendilerine uyarıda bulunan görevliler, **"Ben milletvekiliyim, ona göre ha!"** tehdidiyle karşılaştılar.

Ayasofya, şeriatçıların kendilerini güçlü hissettikleri her an gündeme geldi. 1980 yılının ortalarında. Adalet Partisi hükümeti, Ayasofya'yı kısmen ibadete açtı. Açılan bölüm, Osmanlı sultanlarının namaz kıldığı Hünkar Mahfili'dir. O

günlerde, Ayasofya minarelerinden ezan okunuyordu. Uygulama, 12 Eylül tarafından durduruldu.

Bundan sonraki ilk ciddi girişim, Nurculuğun Işıklar kanadından olan Enver Ören'in Türkiye Gazetesi tarafından, 1989 sonlarında açılan kampanya oldu. Gazete, kampanya sonucu bir milyon imza toplayarak "**Ayasofya Cami Olsun**" dilekçesini, 3 Ocak 1990 günü TBMM Dilekçe Komisyonu'na veriyordu. Bu kez durum ciddiydi. Kültür Bakanı Namık Kemal Zeybek, 5 Ocak 1990 tarihiyle gazetelere gönderdiği açıklamada, bu konuda TBMM'ye verilen bir yasa önerisi bulunduğunu açıklıyordu. Demirci, "**Ayasofya'yı ibadete açmak isteyenleri irticacı olarak suçlamak laiklikle bağdaşmaz**", görüşünü bildiriyordu.

Hani o, meclise sunulan yasa önerisi var ya. Hazırlayan, DYP İsparta Milletvekili Ertekin Durutürk... Aynı yasa önerisini 1994 Nisan'ında da verecektir. İşi .gücü, Ayasofya için öneri sunmak her halde. Sonunda, Namık Kemal Zeybek'in üstün gayretleri ve Demirel-Özal ikilisinin destekleri ile Hünkar Mahfili yeniden ibadete açıldı.

Yetti mi? Hayır.

Kültür Bakanlığı, 1991 yılının Yunus Emre Sevgi Yılı olmasını önerdi ve UNESCO bu öneriyi kabul etti. Yunus Emre Sevgi Yılı, 15 Ocak 1991 akşamı Yunus Emre Oratoryosu'nun Ayasofya Müzesi'nde seslendirilmesiyle başladı. Oratoryonun seslendirilmesinden önce konuşan Kültür Bakanı Namık Kemal Zeybek, "**İnsanların bizi, Yunus yoluyla tanımasını istedik. Yunus Emre'yi tanıyan bizi de tanır. Yunus Emre; üstün sanatın, inanç dünyasının ve Türk'ün sesidir. Yunus Emre'ye bu üstün anlayışı veren onun inancıdır. Yani Yunus Emre Müslümandır. Müslüman olmanın gereği budur**", diyordu ama, şirin görünmek için Ayasofya'da namaz kıldırmasına ve bu sözleri söylemesine karşın şeriatçıların gazabına uğramaktan kurtulamıyordu. Ertesi gün, oratoryonun kilise müziği olduğunu öne süren bir grup şeriatçı, konseri protesto için Ayasofya önünde toplanıyordu. Doğru Yol Partisi'nin Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Dülger, olaya bakış açısını, daha 13 Ocak 1991 günü Yeni Nesil gazetesine verdiği bir demeçte şöyle açıklamıştı:

"Bizim için Türk kültürü, İslam kültürü esastır. Tanıtılacaksa, bu tanıtılsın. Ayasofya'yı daima cami olarak gördük ve görmek istiyoruz. Oratoryo, Ayasofya konusundaki hassasiyetin üzerine kezzap dökmektir...

...Camide ses vardır, alet yoktur. Alet tekkede vardır. Biz, Ayasofya'yı cami olarak görüyoruz. Kilise olmasını düşünüyorsa, o ayrı mesele. Oratoryo çok lazımsa, Aya İrini'de yapsınlar."

Hünkar Mahfili'nde namaz yetti mi? Hayır. Şeriatçıları tatmin etmedi. Ayasofya'nın tümü ibadete açılrsa da talinin etmeyecek. Çünkü sorun, Ayasofya'da namaz değil. O, bir ara hedef. Bu ara hedefin, bir yan hedefi de var. Hıristiyan dünyasının en önemli yapıtlarından biri olan Ayasofya'ya saldırarak Hıristiyanlığa saldırmak... Peki, nihai hedef ne? Nihai hedefleri ,şeriat...

-1 Temmuz 1977: Dünya İslam Talebe Federasyonu Konferansı, İstanbul'da toplandı. Konferansta, "**İslami hayat düsturuna sarılma ve bağlanma yollarının aranması için her türlü faaliyette bulunacak bir enstitünün kurulması**", kararı alındı. Mısır'da Nasır'ın idam ettirdiği ve kitapları Türkiye'de yasaklanan Seyyid Kutub'un kardeşi Muhammed Kutub yaptığı konuşmada şunları söyledi: "**Bir ülkede silahın nizamı hakim değilse oraya dar-ül harp denir. Bu durumda, Müslümanların mücadelesi ferdi planda değilse gayesini müdrük bir cemaatle olmalıdır.**"

-19 Nisan 1978: Malatya Belediye Başkanı Hamit Fendoğlu (Hamido), gelini ve torunu, postayla gönderilen bir bombanın patlaması sonucu öldü. Patlamanın duyulmasıyla kentte büyük olaylar çıktı. Yüz dolayında iş yeri tahrip edildi, bir kişi öldü. Üç kişinin ölüsü tren yolunda bulundu.

-17 Temmuz 1978: Adıyaman'da 21-25 Temmuz tarihleri arasında yapılacak olan Nemrut Festivali; Milli Selamet Partisi, Akıncılar, Akıncı Memurlar ve Mefkûreci Öğretmenler Derneklerinin Adıyaman şubelerinin hışmına uğradı. Dernekler, ortaklaşa yayınladıkları bildiride, "**Nemrut'un çirkin zihniyetinin yeniden hortlatılmak istendiğini**", söylerken, MSP Genel Sekreter Yardımcısı Şevket Kazan, "**Peygamber diyarı olan bu vatan topraklarında, bunca şehit can vermiş, kan dökmüşse, bunları Nemrut Festivalleri yapılıns diye mi yapmıştır ? MSP olarak, bu festivali protesto ediyor ve yetkililerden, milletin inançlarına saygı göstermelerini bekliyoruz**", diyordu.

-18 Ekim 1978: Milli Selamet Partisi'nin 16 Ekim'de Ankara Atatürk Spor Salonu'nda yapılan genel kurul toplantısı sırasında, Atatürk tablosuna yönelik saldırı ve duvarlara yazılan sloganlara ilişkin soruşturma açıldı. Ankara Cumhuriyet Savcı Yardımcıları Yurdal Bekman ve Kemal Kadioğlu, salonda şu sloganları belirlediler:

"**Şeriat İslamdır**", "**Şeriat Haktır**", "**Çağımız buhranda, Kurtuluş İslamda**", "**Ya İslam Ya Ölüm**", "**Dünya Müslümanları Birleşin**", "**Putları Yıkalım, Kör Kemal'in Putunu Devirelim**".

Savcı yardımcıları, bu sloganların altında Ak-Genç, Ak-Lis, İKO-İslam Kurtuluş Ordusu, MTTB gibi kuruluş ve örgütlerin adlarının yer aldığını; ayrıca tuvalet girişi altına bir yön gösterme oku çizilerek "**Anıt-Kabir**" yazıldığını ve Atatürk tablosunun gözlerinin bıçakla oyulduğunu da belirlediler.

Elbette ki, 20 Ekim'de savcılığa bir yazı yazan Şevket Kazan, bu yazılan yazanlarla partisinin ilgisi olmadığını, kendilerinin de bu kişilerden şikayetçi olduklarını bildirecekti. Başka ne olabilirdi ki!..

"EROİNLERİ ERBAKAN TEMİN ETTİ"

-18 Ekim 1978: MSP eski milletvekili Halit Kahraman, Almanya'nın Duisburg kentinde 3 kilo 399 gram eroinle yakalandı. Kahraman, Alman polisine verdiği ifadede şunları söylüyordu:

"Diyarbakır'da çiftçilik yapıyordum.1973 yılında, Erbakan tarafından kurulan MSP'ne girdim. Tanıdıklarımla birlikte MSP'nin Diyarbakır örgütünü kurdum. 1973 seçimlerinde milletvekili seçilerek, 1977 seçimlerine kadar parlamentoda kaldım. 1977 seçimlerinde seçilemedim. Mali durumum bozuldu. 1978 Ağustos ayında Erbakan'a gittim. Durumumu anlattım. Bunun üzerine, Erbakan çok dikkatli bir şekilde konuyu eroin satışına getirdi. Bana, eroin satışıyla çok iyi para kazanabilirsin, dedi. Ancak dil bilmediğim için işimin zor olduğunu söyledi ve bir taşıyıcı bulmamı istedi. Diyarbakır'da Nusrettin Gündüzhan'ı buldum. Gündüzhan işi kabul etti. Tekrar Erbakan'a gittim. Genel Merkez binasına gittiğimde, Erbakan'ın yanında Fehim Adak da vardı. Fehim Adak'ın yanında konuşmak istemedim. Ancak Erbakan açık bir şekilde Fehim Adak'ın huzurunda mali durumumun bozuk olduğunu, yardım edilmesi gerektiğini ve eroin temin edilmesinin lazım geldiğini söyledi. Eroinin nerede, ne zaman teslim edileceğini Fehim Adak'ın telefonla bildireceğini de söyledi. Bu konuşmadan sonra, Ankara'daki evime gittim. O günün akşamı Fehim Adak telefon etti. Malların hazır olduğunu söyledi. Eroini Oran'dan alacağımı bildirdi. Fehim Adak buraya taksiyle geldi; şoför taksiden inip bana bir plastik torba verdi. Torbanın içinde, 6-7 tane daha plastik torba vardı. Adak, geldiği taksiyle gitti. Torbayı çalıkların arasına sakladım. Evime döndüm. Daha sonra, Nusrettin Gündüzhan'ın otomobiliyle gidip torbayı aldık. Gündüzhan torbayı arabanın bagajına koydu. Daha sonra, Gündüzhan ile kararlaştırdığımız günde Almanya'ya hareket ettik."

Halit Kahraman ve Nusrettin Gündüzhan Almanya'da mahkum oldular. Erbakan ve Adak haklarında ise Türkiye'de dava açıldı. Mahkeme, Erbakan ve Adak'ı delil yetersizliğinden berat ettirdi. Biz, mahkum olan şeriatçı milletvekili Halit Kahraman örneğinden yola çıkalım.

"Temiz insan, temiz politika, manevi kalkınma" sloganlarını her dönemde kullanan şeriat politikacıları, nasıl oluyor da uyuşturucu gibi kirli bir işe böylesine bulaşabiliyorlar. Bir bölümünün adı bulaşıyor, bir bölümü bulaşmakla kalmayıp mahkum oluyorlar. Bunu, kişiliğe indirgemek biraz saflık olur. Bir siyasi hareketin, yürürlükteki sistemin pisliklerine karışması demek, düzene karışması demek oluyor. Yürürlükteki sistemin pislikleri kavramını da açalım. Örneğin, Türkiye'de yürürlükte bulunan sistemin pislikleri, Türkiye gibi yönetilen ülkeler bütünündeki pisliklerle üç aşağı beş yukarı ortak özellikler taşır. Rüşvet gibi, fuhuş gibi, güce tapınma gibi, uyuşturucu gibi...

Nitekim buyurun, İslam adına laik-demokratik Afgan hükümeti ve Sovyet askerlerine cihat açan Afgan İslam Mücahitleri, uyuşturucu ticareti yaptıklarını inkar etmiyorlar.

1986-1987 yıllarında Afganistan'ın güneyinde bin millik bir alanda çarpışan mücahitler, üç ayrı bölgede, doğrudan haşhaş işine karıştıklarını saklama gereğini bile duymuyorlar. Onlara göre savaş, kendine özgü ekonomik ve ahlaki zorunlulukları da beraberinde getirmiş. Haşhaş ekimi,

yürüttükleri savaşında ayakta durabilmeleri anlamında yaşamsal bir öneme sahip olduğundan, kendilerini bu amaca yönelik olarak yaptıkları hiçbir şeyden sorumlu tutmuyor ve yöntemlerinin sorgulanmasına karşı çıkıyorlar. Haşhaş ekiminin çarpışmaların başlamasından sonra sadece mücahitlerin elindeki bölgelerde gerçekleştirildiğini Amerikalı görevliler de ifade ediyorlar.

Pakistan'da bölgesel yayın yapan Khyber Mail gazetesi, bölgede dev boyutta işleyen uluslararası bir mafyanın olduğunu ve onun önderliğinde ABD ye İngiltere'de tüketilen eroinin yüzde 80'inin Pakistan-Afganistan sınırından geldiğini belirtiyor. Pakistan, şeriatle yönetilen bir başka ülke. Birader Ziya ül Hak'ın ülkesi.

Buralardan gelen uyuşturuculardan kazanılan para yalnız Afgan mücahitlerine değil, CIA aracılığıyla tüm dünyadaki karşı devrimcilere örneğin o dönemde aktif olan Eden Pastora, 'Komutan Sıfır'ın Küba kontralarına ve bunun dışında da batılı gizli istihbarat örgütlerinin illegal operasyonlarının finansmanına harcanıyor.

1986 sonunda, Musa Quala kentinde öğretmenlik yapan ve Helman bölgesinin önde gelen asillerinden Nazım Akınzade'nin ağabeyi olan Muhammed Resul, haşhaş ekiminin isyancılar için taşıdığı önemi şöyle vurguluyor:

"Başka nasıl yapabiliriz ki? Allahsız Afganlılar ve Ruslara karşı savaşımızı afyon üretip satarak ve karşılığında silah alarak sürdürüyoruz."

Diğer birçok isyancı lider tarafından da dilegetirilen bu gerçeği, Müslüman halka empoze etmek için bir kılıf bulmakta da gecikmemişler. Bilindiği gibi Afganlılar, hele isyancıların etkili olduğu bölgelerde yaşayan halklar dinlerine fazlasıyla bağlı olup, Müslümanlığın reddettiği herhangi bir konuda oldukça duyarlıdırlar. Aynı sorunun keyif verici ve uyuşturucu maddeler konusunda tepki yaratmaması amacıyla, isyancıların halkı ikna etmek için buldukları çözümü Resul şöyle dilegetiriyor:

"Müslümanlığa göre afyon kullanımı yasak. Ancak yetiştirilmesi ve satılması serbesttir. Bizim de yaptığımız bundan başka bir şey olmadığına göre, günah filan işlemiyoruz demektir." (YÜCEL, Zeki: Yarın Dergisi. S f. 28-29. Ocak 1987)

Afganistan, Pakistan, İran, Suudi Arabistan gibi şeriatçı ülkelerin reddettikleri, muhalifi olduğunu söyledikleri ve cihad ilan ettikleri batılı sistemle bağlan bu denli güçlü olunca, sonuçları da güçlü ve etkili oluyor. Batıdan kapitalist, emperyalist sistemin tüm yanlışlıklarını ve pisliklerini alıp, kelimelerine bir kılıf ısmarlıyorlar.

-2 Aralık 1978: Sivas'ta "Müslüman Gençlik" başlıklı bir bildiri dağıtıldı. Bildiride, "Müslüman durma! Hiç durmadan ilerle. Ölüm seni şehit olarak bulsun", deniliyor ve altında, MHP imzası yer alıyordu.

-23-25 Aralık 1978: 'Kahramanmaraş katliamı' meydana geldi 23 Aralık, Cumartesi günü sabah, erken saatlerde kent içinde gruplar oluşturan gericiler, "Müslüman Türkiye", "Ordu Millet el ele", sloganlarıyla yürüdüler. Av tüfeği satan dükkanların kapılarını kırdılar ve silahlandılar. İki

günün bilançosu; 105 ölü, 176 yaralıyla kapandı. 210 ev ve 70 işyeri yakılıp yıkıldı. Bunun üzerine, 26 Aralık'ta 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi.

- **1 Ocak 1979:** Kahramanmaraş olayları sırasında Kadir Köse, Muharrem Ekici, Recep Duman ve Veli Duman tarafından yakılan Ali Tıraş adlı çocuğun annesi Döne Tıraş, Sıkıyönetim Komutanlığı'na bir dilekçe verdi. Döne Tıraş'ın dilekçesine bir göz atalım:

"24 Aralık 1978 günü sabahleyin saat 07.00'de, yukarıda isimleri yazılı kişiler evimizi ateşe verdiler. Ben ve oğlum kaçarken ben geride kaldım, oğlum yukarıdaki evlerde oturan kişiler tarafından tutuldu ve oğlumu götürdüler, ben onu kaybettim, oğlumu göremedim, bu evlerde oturan kişiler bir gün önce gelip kırma av tüfeğimizi ve mermileri alıp gittiler, aynı gün iki kızımı Aramaraş semtindeki akrabamız Ali Duyar'ın evine göndermiştim.

27 Aralık 1978 günü eşyalarımı almaya eve gittiğimde, yukarıdaki kişilere: çocuğumun ya ölüsünü, ya dirisini verin, diye söyledim. Onlar bana, Kürtçe: Bu orusbuya bir kurşun atalım yoksa bizi yakar, dediler.

28 Aralık 1978 günü eşyalarımı toplarken çocuğumun yanmış cesedini gördüm, askerlere haber verdim, alıp cesedi götürdüler.

Yukarıda adları yazılı olan kişiler haklarında, yüksek makamınıza 28 Aralık 1978 tarihinde şikayet dilekçesi vermiştim.

Hâlâ suçlular, elini kolunu sallaya sallaya gezmektedirler. Bunlar hâlâ bana, biz öldürdükse ne yaptın, elinden geleni yap, diye ileri geri konuşmaktadırlar; bu bakımdan bu ikinci müracaatta bulunmak mecburiyetinde kaldım.

Suçluların bir an önce yakalanması ve cezalandırılması bakımından gereğinin ifasını saygılarımla arz ve şikayet ederim. 1/1/1979. Mehmet kızı Mehmet eşi Döne Tıraş."

-**21 Mayıs 1979:** Kurs ve Okullara Yardım Dernekleri Federasyonu'nun Genel Kurulu, İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda beşbin kişinin katılımıyla yapıldı. Genel Kurul'da 'Süleymancılar'ın lideri Kemal Kaçar şu konuşmayı yaptı:

"Bu salonda, Türkiye'de çeşitli kent ve kasabalarda, binin üstünde özel binada kurs gören, en az yüzbin genci; yurt dışında da tüm Avrupa'yı ağ gibi saran 215 İslam Kültür Merkezi'ni sinesinde barındıran bir örgütün genel kurulu yapılmakta."

İşte 1979 yılı Mayıs ayında Süleymancıların gücü...

-**1 Şubat 1979:** Ruhullah Musevi ya da bilinen adıyla Ayetullah Humeyni, sürgünde bulunduğu Fransa'dan İran'a döndü. Şah Rıza Pehlevi, 16 Ocak'ta ülkesinden kaçmıştı. İran İslam Devrimi gerçekleşmiş oldu.

-**13 Şubat 1979:** Milli Selamet Partisi Genel Başkan Yardımcısı Recai Kutun, hükümetin, İran İslam Cumhuriyeti'ni tanımasını ve yakın ilişkiler kurmasını istedi. Kutun'ın sözleri şöyle:

"Uzun bir süreden beri Türk kamuoyunun büyük bir dikkat ve hassasiyetle takip ettiği, komşu İran'daki

hadiseler sonuçlanmış, İran milletinin arzu ve temayüllerini temsil eden Ayetullah Humeyni, Şah rejimini yıkıp yerine İran İslam Cumhuriyeti'ni kuracak noktaya gelmiştir.

Bu hadise namütenahi maddi imkanlara, dış güçlerin çok büyük desteklerine sahip olsalar bile milletin arzu ve tercihlerini hiçe sayan diktatörlerin akıbetlerinin ne olacağını göstermektedir.

Bu hadise, inancın çok büyük maddi imkan ve desteklere galebesini, dünyada her şeyin maddeden ve menfaatten ibaret olduğunu iddia eden Marksizmin, kapitalizm ve her çeşit materyalizmin iflasını isbat etmektedir.

Milli Selamet Partisi olarak, kurulduğu günden bu yana 'Şahsiyetli dış politika' görüşünü savunduk ve kardeş Cezayir devletini en son, İsrail'i ise ilk tanıyan, uydu dış politikanın karşısında olduk. Bu anlayış ve görüş içerisinde hükümeti ikaz ediyoruz. Acaba Amerika ve Rusya ne diyecek, nasıl bir tavır takınacak, diye beklemeden İran İslam Cumhuriyeti'ni derhal tanımalı ve bu kardeş ve komşu ülke ile en yakın ilişkileri kurmalıyız."

-23 Şubat 1979: İslamcı gençliğin liderlerinden Metin Yüksel, İstanbul Fatih Camii avlusunda, ülkücü komandolar tarafından öldürüldü.

AYNI ANDA DÜNYADA...

Şili'de Unidad Popular (Halkın Birliği) adayı Salvador Allende 4 Eylül 1970'te seçimi kazanarak dünyada seçimle iktidara gelen ilk sosyalist lider oluyor; 1971 Nobel Edebiyat Ödülü'nü Şilili ozan Pablo Neruda alıyor; İspanya General Franco'nun ölümüyle 1975'te demokrasiye dönüyordu. 1970-1980 dönemi, Roger Moore'un James Bond'luğu devralıp daha da doruklara taşıdığı, Watergate skandalınının tartışmalarının hiç bitmediği, Delon'un baş döndürdüğü, Che posterlerinin gençlerin odalarından inmediği yıllar oluyordu.

-12 Haziran 1979: Erbakan, MSP İzmir İl Başkanlığı tarafından düzenlenen bir toplantıda, "MSP, hafta tatili cuma gününe gelsin diyor; AP ve CHP hayır diyor. Mübarek mukaddes cuma tatilini bırakmış, elin gavurunun pazarını kendine tatil yapmış. Nikahı müftüler kıysın diyoruz. Mekteplere Kuran dersi koyalım diyoruz. Bu milletin mektep kitapları niye Allah adıyla başlamıyor?" diye konuştu.

-26 Kasım 1979: Milliyet gazetesine telefon eden, kimliği belirsiz bir kişi, Abdi İpekçi'nin katili olarak yargılanırken askeri cezaevinden kaçırılan Mehmet Ali Ağca'nın, gazetenin yakınındaki eczanenin önündeki çöp kutusuna bir mektup bıraktığını söyledi. İhbar doğru çıktı. Ağca'nın Milliyet gazetesine gönderdiği mektup aynen şöyleydi:

"Türkiye'nin kardeş İslam ülkeleri ile Ortadoğu'da yeni bir siyasi, askeri ve ekonomik güç oluşturmasından korkan batılı emperyalistler, hassas bir dönemde, dini lider maskeli haçlı kumandanı olan Jean Paul'ü, acele Türkiye'ye gönderiyorlar. Bu, zamansız ve anlamsız ziyaret iptal edilmezse Papa'yı kesinlikle vuracağım. Cezaevinden kaçmamın tek sebebi budur. Ayrıca, ABD ve İsrail kaynaklı Mekke baskınının hesabı sorulacaktır. Ayrıca, kansız, sessiz ve basit bir kaçış olayını rica ederim, büyütmeyin, saygılarımla. M. Ali Ağca."

Ve vurdu...

12 EYLÜL LAİKLİĞİ EZİP GEÇİYOR

-4 Temmuz 1980: Çorum'da, camide namaz Talan bir grup, "Komünistler camileri yakıp yıkıyor", "Camilere bomba atıyorlar", kışkırtmalarıyla sokaklara döküldü. Gericiler, evlere ve dükkanlara saldırdılar. Ölü sayısı, 10 Temmuz'da 26'yı buldu. Yüzlerce yaralı vardı. Bu tablo karşısında Çorum'un Mecitözü ve Alaca ilçelerinde yaşayan 600 aile, başka illere göç etmek zorunda kaldılar.

-6 Eylül 1980: Milli Selamet Partisi'nin 12 Eylül darbecilerinin dillerine doladıkları son siyasi eylemi, Konya Mitingi yapıldı. İstasyon bölgesinde toplanmaları gerekirken, miting öncesinde, "Mevlana'nın türbesini ziyaret edeceğiz" gerekçesiyle Mevlana Meydanı'nda toplanan binlerce kişi, içki satan dükkanları taşladılar; turistlerin kaldığı Berga otelini taşıyıp bazı müşterileri dövdüler. Daha sonra, başta Necmettin Erbakan olmak üzere kalabalık yürüyüşe geçerek İtfaiye Meydanı'na gitti. Şeriatçılıklarını göstermek için takkeler, sarıklar, yeşil cübbeler giyen ve kocaman teşbih taşıyan kişiler, şu sloganları atıyorlardı:

"Şeriat İslam, Anayasa Kur'an", "Vur de vuralım, Öl de ölelim", "Şeriat hakkımız, Söke söke alırız", "Dinsiz devlet, Yıkılacak elbet", "Şeriat gelecek, Dertler bitecek."

Taşınan pankartlarda ise, "Tek Halife, Tek Devlet" sloganıyla İslam enternasyonalizmini benimsediklerini, "Ya Şeriat Ya Ölüm" sloganıyla şeriat düzenini getirebilmek için ölümü, dolayısıyla öldürmeyi göze aldıklarını, "Cihadımız devletimizi kuruncaya dek" sloganıyla nihai hedeflerinin şeriat devleti olduğunu anlatıyorlardı.

-12 Eylül 1980: Orgeneral Kenan Evren darbe yaptı. Zaman geçtikçe, "Cumhuriyeti koruma ve kollama" adına yapılan hareketin, ne kadar cumhuriyeti, ne kadar şeriatçıları kolladığı konusundaki kuşkular, kanıtla dönüştü. Küçük bir örnek verelim: Darbeciler tarafından çıkarılan 2549 sayılı Devlet Mezarlığı Yasası'nda, Sakallı Nurettin Paşa'nın rütbesi korgenerallikten orgeneralliğe yükseltildi ve İsmet İnönü ve Fevzi Çakmak'tan sonra üçüncü sırada Atatürk Araştırma Merkezi'nin şeref üyesi sayıldı. Bu nedenle, Devlet Mezarlığı'na gömülmesi kararlaştırıldı. Genelkurmay Başkanlığı, oluşan tepkiler yüzünden Nurettin Paşa'nın Devlet Mezarlığı'na gömülmesinden vazgeçti. Kimdi Sakallı Nurettin Paşa?

Türk İstiklal Harbi'ne Katılan Tümen ve Daha Üst Kademelerdeki Komutanların Biyografileri adlı Genelkurmay yayınına göre; Sakallı Nurettin Paşa diye bilinen Korgeneral İbrahim Nurettin, 1873 yılında Bursa'da doğdu. 1893 yılında Harbiye'yi bitirdikten sonra, 1897'de Türk-Yunan savaşında, 1902'de Makedonya'da Bulgar çetelerine karşı savaştı. Balkan Savaşı'na katıldı. Basra, Bağdat, Aydın ve İzmir valilikleri yaptı. 1919'da, Urla ayaklanmasının bastırılmasında görev aldı. 1920'de, Anadolu'ya geçti ve merkez komutanlığına atandı. 1922'de, 1. Ordu komutanı oldu. 1.Ordu'nun 1922 yılında kaldırılması üzerine izinli sayıldı. 1924 yılında, Yüksek Askeri Şura üyeliğine atandı. 1925 yılında, Bursa milletvekilliğine seçildi. 1925 yılında, kendi isteği ile emekli oldu. 1932 yılında öldü.

Cumhuriyet gazetesinin 2 Aralık 1925 tarihli sayısında Sakallı Nurettin Paşa'ya ilişkin şu satırlar yer alıyor:

"Millet Meclisi'nde irtica paşasının işi ne? Şapkayı değil fesi, yeniliği değil bağınazlığı, devrimi değil gericiliği savunan Nurettin Paşa'nın Türk Devrim Meclisi'nde işi yoktur."

Söylev'in 408. sayfasında Atatürk, Sakallı Nurettin Paşa için, **"utkunun şerefine katılmaya en az hakkı olanlardan biri"** diyor. Atatürkçüyüm diye, darbe yapan generaller ise onu baş tacı yapıyorlar.

-14 Ekim 1980: Devlet Başkanı Kenan Evren, Diyarbakır'da konuşuyor: **"Biz aynı dinin evlatlarıyız. Bizim dinimizde kindarlık yoktur. Bizim dinimiz affedicidir. Şeriatın kestiği parmak acımaz derler."**

-13 Kasım 1980: Nakşibendi Şeyhi ve İskenderpaşa Cemaati lideri Zaid Kotku, öldü. Cenazesi bir gün sonra büyük bir kalabalığın katılımıyla, bir başka Nakşi Şeyhi, Mahmut Ustaosmanoğlu tarafından kıldırılan namazın ardından Süleymaniye Camii'nden kaldırıldı. Caminin avlusundaki Kanuni Sultan Süleyman Türbesi'nin arkasında, tüm Gümüşhaneli Dergahı şeyhlerinin mezarlarının bulunduğu yere gömüldü. Kotku'nün söz konusu yere gömülebilmesi için, 12 Eylül 1980'de yönetime el koyan Milli Güvenlik Konseyi, özel izin vermişti.

-15 Ocak 1981: Devlet Başkanı Kenan Evren Konya'da konuşuyor: **"Dinsiz bir millet düşünülemez. Dinimize sınıksız sarılmalyız."**

-17 Ocak 1981: Devlet Başkanı Kenan Evren, bu kez Hatay'da şunları söylüyor: **"Tanrısı bir, Kuranı bir, peygamberi bir, aynı sesleniş ve yakarışla namaz kılanları birbirinden kopartmaya imkan yoktur."**

-19 Şubat 1981: Genelkurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanlığı'nın 7130-82.81 sayılı açıklaması ile önemli bir duyuru yapıldı:

"...Son günlerde bir kısım basınımızda ezanın Türkçe okutulması, Kur'an'ın Türkçeleştirilmesi konusunda tartışmaların yer aldığı üzüntü ile görülmektedir. Milli Güvenlik Konseyi'nde bu hususta hiçbir çalışma yapılmadığı halde, halkımızın çok hassas olduğu bu konunun ortaya atılışının asıl sebebinin, Türk milletini

tekrar bölme ve Milli Güvenlik Konseyi'ne karşı beslenen büyük itimadı sarsma çabaları olduğu anlaşılmaktadır.

Bu gibi asılsız haberlere dayatılan ve bilimsellikten hiçbir ilişkisi olmayan lüzumsuz münakaşaların zararlı sonuçlar vereceği, vatandaşlarımızın arasında yanlış anlamalara neden olabileceği değerlendirilmektedir. Bölücülere ve yurt içinde kargaşalık yaratmaktan fayda bekleyenlere, yeni bir istismar konusu olarak uydurulmuş bir habere dayandırılan bu münakaşalara son verilecek ve sıkıyönetim komutanlıkları da bu konuda gerekli tedbirleri alacaklardır. Sıkıyönetim bölgelerinde, anılan bildiri doğrultusunda gerekli önlemler alınacaktır."

Evet. Generallerin açıklaması böyle. Atatürkçülük adına, 1961 Anayasası'nı tağyir, tebdil ve ilga edenler, Atatürk'ün yarım asır önce gerçekleştirdiği önemli uygulamalardan birini yeniden devreye sokacaklarına ilişkin haberlerden üzüntü duyuyorlar.

İşin bir başka yönü daha var. Bu açıklama da diğer birçok uygulama gibi asker değil politikacı tavrı olarak ortaya çıkıyor. Sanki, onlar darbeci askerler değil, bir süre sonra politikaya atılacak ve belirli kesimlerin oylarını yitirmekten korkan acemi siyasetçiler.

-28 Nisan 1981: Bakanlar Kurulu, 28.4.1981 tarih ve 8/2838 sayılı kararnameyle "**Türk imamlarına Türk devleti yerine Suudi Arabistan'ın Rabıtat-ül Alem-ül İslam (Rabıta) örgütünün aylık bağlamasını**", onayladı. Kararname, Resmi Gazete'de yayımlanmayarak kamuoyundan gizlendi. Kararnamenin altında, tüm bakanlarla birlikte Devlet Başkanı Kenan Evren'in, Başbakan Bülend Ulusu'nun, Başbakan Yardımcısı Turgut Özal'ın ve o tarihte hastanede yattığını ileri süren Devlet Bakanı Mehmet Özgüneş'in imzaları vardı. Olay, 1987 yılının Mart ayında Cumhuriyet Gazetesi yazarı Uğur Mumcu tarafından ortaya çıkarıldı.

-23 Temmuz 1981: Atatürk devrimlerinin en önemli ayaklarından biri olan Tevhid-i Tedrisat Kanunu hükümleri yerle bir edildi. Darbenin başı General Kenan Evren, Erzurum'da yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Artık, yeni aldığımız bir kararla ilk ve ortaokullarda, liselerde mecburi din dersi konacaktır."

Bu buyruk, 1982 Anayasasının 24. maddesinde yerini aldı.

-24 Nisan 1982: İslam Kalkınma Bankası'nın İstanbul'da yapılan toplantısının açılışında konuşan Devlet Başkanı Orgeneral Evren, "**İslam aleminin ayrılmaz bir parçası**" olduğumuzu söyledi.

-9 Haziran 1982: Devlet Planlama Teşkilatı'nın topladığı V. Beş Yıllık Kalkınma Planı Milli Kültür Özel İhtisas Komisyonu , büyük ölçüde Türk-İslam sentezcisi Aydınlar Ocağı üyelerinin egemenliğine geçti. 1983 yılında yayınlanan Milli Kültür Raporu, Aydınlar Ocağı'nın bir belgesi gibiydi. Raporun çeşitli sayfalarından yaptığımız şu alıntılar, Aydınlar Ocağı ve 12 Eylül'ün laikliği hakkında ipucu verebilir:

"Sayın Cumhurbaşkanımızın Ramazan Bayramı mesajında ifade ettikleri gibi, milletimizin ahlaki anlayışının kaynağı İslami İnançlardır."

"Bu kadar canlı olarak yaşanan bir dinin ve ahlakın, milli kültür planlamasında ihmal edilmemesi gerekir." (S. 141)

"Türk servesine uygun olan İslam'ın... sosyal ve ekonomik kalkınmada rol oynadığına şahit olmaktayız." (S. 144)

-11 Haziran 1982: Kuleli Askeri Lisesi öğrencileri arasında örgütlenmeye çalışan İstanbul'daki Nurcuların, önde gelen 9 militanı Sıkıyönetim Adli Müşavirliği tarafından gözaltına alındı.

-17 Haziran 1982: Süleyman Hilmi Tunahan'ın ölümünden sonra Süleymancılardan liderliğini üstlenen Kemal Kaçar ve arkadaşları hakkında, Antalya Cumhuriyet Savcılığı tarafından ceza davası açıldı. Antalya Savcılığı'nın iddianamesindeki dava gerekçesi şöyle:

"Tüm sanıkların, Süleyman Hilmi Tunahan tarafından kurulan Süleymancılık tabir edilen tarikatın mensubu buldukları, bazılarının tarikatın üst kademelerinde yer alarak sevk ve idaresine karışıp idare ettikleri, bazılarının ise sadece mensubu bulunup faaliyet gösterdikleri, Süleymancılardan gayesinin halifelik ile idare edilen ve bütün Müslümanları bir bayrak altında toplayan şer'i bir hükümetin kurulması olduğunu, bunun için de altyapı olarak izinsiz Kur'an kursları ve öğrenci yurtları açtıkları, bu kurslarda tedrisat yaptırarak, her Süleymancının beş Süleymancı yetiştirmek zorunda olduğu, iktidara gelmek için zaman geldiğinde eyleme geçeceklerini belirttikleri..."

"...Süleyman Hilmi Tunahan'ın ölümünden sonra idareleri sanıklardan Kemal Kaçar'ın devraldığı, elde edilen deliller, elde edilen kitap, teyp ve onların incelemesini yapan bilirkişi heyetinin mütalaasına göre, Süleymancılardan Atatürk düşmanı olup, Atatürk için kafir tabiri kullandıkları, cennetini toprak kabul etmediği için kemiklerinin dahi bulunmadığı, cehenneme gittiği fikrinde oldukları, ele geçen Arapça kitap, teyp ve notlar, vesaikten anlaşılmalıdır.

Kendi inanç ve felsefelerinin propagandasını, izinsiz olarak açtıkları Kur'an kursu ve pavyonlarda çocuk denebilecek yaştaki gençleri kendi doğrultularında eğittikleri, fikirlerini aşıladıkları, bu kursta Arapça tedrisat yaptıkları, sanıkların siyasi hayata atıldıkları anlaşılan Kemal Kaçar, Şerafettin Peker, Ali Ak, Mehmet Özgen ve Kadir Balcı'nın Süleymancılık tarikatını koz olarak kullanıp 6187 sayılı kanuna muhalefetten nüfuz ve çıkar sağladıkları..."

-24 Haziran 1982: Orgeneral Evren, Devlet Başkanı sıfatıyla Zonguldak'a gitti. Kalabalığa hitaben konuşma yaparken kürsüdeki bardaktan su içen Evren, kalabalığa dönerek, "Ramazan'da su içiyor diye sakın beni ayıplamayın, ben seferiyim" diye mazeret belirtiyordu.

-1982: Süleymancılardan, 1982 anayasasına evet oyu vermek için darbe yönetimiyle pazarlık yürütüyor. Kenan Evren'in cumhurbaşkanlığı ile birlikte halkoyuna sunulan 1982 Anayasası'nın 24. maddesi Şöyle:

"...Din ve Ahlak eğitim ve öğretimi devletin gözetim ve denetimi altında yapılır. Din Kültürü ve Ahlak öğretimi ilk ve orta öğretim kurumlarında okutulan zorunlu dersler arasında yer alır. Bunun dışındaki din eğitimi ancak kişilerin kendi isteğine, küçüklerin de kanuni temsilcisinin talebine bağlıdır."

-1 Eylül 1982: Atatürkçü (!) 12 Eylül'ün seçtiği, Atatürkçü (!) Danışma Meclisi 1982 Anayasası'nı yapıyor. Danışma Meclisi'nin 1 Eylül oturumunda, Anayasa tasarısının maddeleri üzerindeki görüşmeler sürüyor. Tasarıda, isteğe bağlı olarak yer verilen din eğitimi ve öğretimi, Anayasa Komisyonu tarafından, yeniden Genel Kurul'a getirilen bir madde ile ilk ve orta öğretim kurumlarında zorunlu kınıyor. Anayasa Komisyonu Sözcüsü Şenel Akyol, Anayasa'nın başlangıç bölümünde Allah'ın adına yer verileceğini belirtiyor ve bunun laikliğe aykırı bir yanı bulunmadığını söylüyor.

-20 Aralık 1982: Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK), üniversitelerde kılık kıyafete ilişkin bir genelge yayınladı. Genelgede, kız öğrencilerin üniversitelere başları açık gelmeleri isteniyordu.

-10 Ocak 1983: YÖK'ün başörtüsü genelgesi, uygulanmaya başlandı. Başörtülülerin başını açtıkları veya okula perukla gelmeye başladıkları gözlemleniyordu. 1968 yılında gündeme gelen başörtüsü, daha doğrusu tesettür sorunu, yıllar sonra bu kararnameyle şeriatçıların bayrağı oluyordu. Tartışmalar, eylemler yıllar sürecektir, İslamcı kesim bulduğu fırsatı çok iyi değerlendirip **"zulme karşı savaş"** açacaklar ve önlerinde buldukları yolu genişleterek yürüyeceklerdi.

Başörtüsü sorunu üniversitelerde, ilk defa 1968 yılında gündeme geldi. Bu yıla kadar, İlahiyat Fakültelerinde bile başörtüsü takan öğrenci yoktu. Başörtüsü takan ilk öğrenci, Neslihan Bulaycı oldu. Bulaycı, başını inançlarından ötürü örtmüştü. İlahiyat'taki erkek öğrenciler, Bulaycı'yı bayrak haline getirdiler. Bulaycı, buna karşı çıktı. **"Ben inancım olduğu için örtünmüştüm ama bunların inancı İslamı bölmektir"** deyip başını açtı.

Başörtüsü tartışması, daha sonra Ankara Üniversitesi Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'ne sıçradı. Yıl, yine 1968 idi. Sol öğrenci hareketinin Türkiye'nin gündemini belirlediği o günlerde, başörtüsü sorunu da gazetelerin birinci sayfasına sıçramayı başardı.

Başını açmak istemeyen Hatice Babacan adlı öğrenci derslere sokulmayınca, erkek öğrencilerle birlikte eyleme gitti. Günlerce boykot yapıldı. Bu öğrenci daha sonra, fakülte yönetim kurulunun 11 Nisan 1968 günlü kararıyla okuldan uzaklaştırıldı. Fakülte dekanı Prof.Dr.Hüseyin Yurdaydın, **"baş örtme yüzünden değil, öğretmenlerine hakaret ettiği için uzaklaştırdık"** diyordu. (AYGÜN, Hakan: Şeriatın Ayak Sesleri, Sf. 70. 1992, Ankara)

-Nisan 1983: Başbakanlık'ın bastığı **"Terör ve Terörle Mücadelede Durum Değerlendirmesi"** adlı 12 Eylül darbesinin ünlü kitabı, **'İrticai Faaliyetler'** başlığı altında şeriatçı unsurlar ve eylemlerini şöyle değerlendiriyordu:

"...Nitekim irticai unsurlar silahlı eylemlere girişmedikleri ve faaliyetlerini ustalıkla dini görüş altında

gösterebildikleri için 12 Eylül'den sonra aşırı bir güç kaybına uğramamışlardır."

"...Tabanlarını korumanın yanısıra finansman temini amacıyla ve devletin ekonomik politikası gereği Ortadoğu ülkeleri ile yoğunlaştırılan ekonomik ilişkilerden yararlanarak, çeşitli adlar altında dış alım ve dış satım şirketlerini faaliyete geçirmeleri, Milli Eğitim Bakanlığı'nca 1981 yılında çıkartılan kıyafet yönetmeliğinde kız öğrencilerin başörtüleri ile derse girmemeleri yönündeki maddeye karşı, İmam Hatip Liselerinde, Yüksek İslam Enstitülerinde ve münferit de olsa bazı hadiselere sebep olabilmeleri, Milli Görüş yanlılarının mütedeyyin kişilerden oluşan taban üzerinde etkili olmaya devam edecekleri izlenimini ortaya çıkarmaktadır."

"...İrticai gruplar içinde, tarikat faaliyeti gösteren ve geniş bir taraftar kitlesine sahip olan, Nurcu, Süleymancı, Nakşibendi unsurlardan; Nurculuk ve Nakşibendilik tarikatlarının, 12 Eylül hareketından sonra idari ve adli her türlü önlem alınmasına karşın özellikle Nurcu kesimin fırsat kolladıkları ve olanak bulduklarında faaliyetlerini sürdürmeye ve taraftar toplamaya çalışacakları değerlendirilmektedir."

İslam tarihindeki en eski ve büyük tarikatlardan biri olan ve ülkemizde dört büyük şeyh etrafında toplanan Nakşibendi tarikatı mensuplarının, 12 Eylül hareketi ile örgütsel yapıları bozulan bazı siyasi parti taraftarlarının da katılması ile gün geçtikçe sayıları artmaktadır. Sözkonusu kesim mensuplarının zaman zaman uğratıldıkları yasal koğuşturmalara rağmen ev toplantılarını sürdürdükleri, boş düşünceleri olan kişileri kazanabildikleri gözlenmektedir.

Tarikat faaliyeti göstermelerine rağmen değişik bir görünüm arzeden ve bu değişik görünümü ile uzun seneler illegal faaliyetlerini devlet yönetiminden saklamayı başarabilen Süleymancı unsurların, 12 Eylül hareketından sonra temkinli davrandıkları gözlenmektedir. Özellikle, sahip oldukları pansiyonlar, izinli ve izinsiz Kur'an kurslarında, 'Amaca ulaşmak için her şey mubahtır, gerektiğinde yalandan ve iftiradan çekinmeyin' ilkelerinden hareketle, Atatürk ve rejim aleyhtarı bir kitlenin yetişmesi için çabalayan, küçük yaştaki çocuklara hurafe bilgiler aşıl原因 bu kesimin, 12 Eylül hareketi ile yukarıda konu edilen ilkelerine uyan bir tutum değişikliği yapmaları, pansiyon ve derneklerinde Atatürk köşeleri düzenleyerek kamu yararına çalışan kuruluşlar izlenimini vermeye çalışmaları, bu yöndeki propagandalarını en etkili merciler nezdinde sürdürmeleri, en önemli faaliyetleri olarak nitelendirilebilecektir."

Güzel... Bu bilgiler, 12 Eylül'ün en ciddi enformasyon belgesinde yer alıyor. Şimdi en sondan, Süleymancıların pansiyon ve kuran kurslarından başlayalım:

"Okul ve Kurs Talebelerine Yardım Dernekleri Federasyonu. Resmi adı böyleydi. Kendileri de böyle kullanıyorlardı. İstihbarat raporlarında ve basında ise,

Süleymanlılar Tarikatı diye adlandırılıyordu. Sanırım, 1981 yılı sonlarına doğru bu kuruluş ile ilgili bazı bilgiler, Sayın Evren'e ulaşmış olmalı ki, beni çağırıp bu konu ile ilgilenmemi istiyordu. Bu derneğin durumu hakkında Ege Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'ndan, Antalya'da bazı gerici çalışmalar yapıldığını bildiren bir yazı da alıyorduk. Başkanları Kemal Kaçar ve kimi üyeleri mahkemeye veriliyorlardı. Kısa bir incelemeden sonra bu derneğe ait öğrenci yerlerinin kapatılması emrini yayınlıyorduk.

Yapılan işlemleri anlatmak üzere Sayın Evren'e çıktığımda, Diyanet İşleri Başkanlığı'ndaki Nurcuların çalışmalarına ait aldığımız ihbarları da anlatıyordum. Dinledikten sonra şu yanıtı verdi: Sen hele önce Süleymanlıları hallet, sonra da Nurculara bakarsın...

Derneğin kapatılması ile ilgili emir yayımlandıktan bir süre sonra, eskiden de tanıdığım ve bir süre önce emekliye ayrılmış olan Tümğ. rahmetli Muzaffer Torgay ziyaretime geldi. Şunları anlattı bize: Ben bu derneğin fahri başkanıyım. Bütün şubelerini gezdim. Hepsi düzenli. Okuyan köylü çocukları pırıl pırıl. Bu dernek, halktan gördüğü çok büyük yardımlarla bugün 60.000'e yakın fakir çocuğu okutmaktadır. Genellikle, köyleri okullara uzak olan köylü çocukları barınıyor. Üniversitelerde okuyan, dernek sayesinde mimar, mühendis, v.b. olan gençler bulunuyor. Bu dernek, tamamen bir hayır kuruluşudur; irtica ile hiç bir ilgisi yoktur...

Berberet getirdiği dernek temsilcileri de bazı belgeler üzerinden açıklamalar yapıyorlardı. Özetle şunları söylüyorlardı:

...Bizim tarikatçılıkla bir ilgimiz yok. Derneği Süleyman Tuna-han kurduğu için onlar böyle isim takmışlar. İlgisi yok. Asıl önemli konu şu. Şimdi siz derneği kapattınız. Ancak burada barınan ve okuyan 60.000 çocuk ne olacak? Sokağa mı atalım? Biz her türlü kovuşturmayla, yasal işleme ve cezaya razıyız. Tabii bir suç bulunursa... (...)

Konuyu sayın Öztörün'a anlatıp, çocukları sokağa atmadan bir önlem alınmasını kararlaştırıyor ve sıkıyönetim komutanlıklarına bir emir yayınlıyorduk. Emir özetle şöyleydi: ...Tüm sıkıyönetim komutanlıkları bölgelerindeki bu kuruluş ile ilgili her türlü incelemeyi ve kovuşturmayı yapacaklar, sakıncalı görülenleri kapatacaklar ve bunlara ait bilgi ve belgeleri, Federasyonun İstanbul'da olması nedeniyle, 1. Ordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'na göndereceklerdir. Komutanlık, bu bilgi ve belgelere göre yasal işlem yapılacaktır. Mahkeme sonuçlanıncaya kadar bu derneğin okuttuğu çocukların sokakta kalmaması için, bunların barındıkları yerler açık kalacak, ancak bunlar tümüyle sıkıyönetim komutanlıklarının denetiminde bulunacaktır..." (BÖLÜĞİRAY, Nevzat: Sokaktaki Askerin Dönüşü, Sf. 203-205. 1991, İstanbul)

Bu sözler, dönemin Genelkurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı Korgeneral Nevzat Bölüğü'ün sözleri.

Özetle şunu diyor: Süleymanlıların şeriatçı çabalarını gördük, yasakladık, araya emekli bir general girdi, kafamız karıştı, (ya da başka etkenler belirdi), onları devlet güvencesinde serbest bıraktık.

Serbest bırakılma tarihi 21 Ocak 1982'dir. Süleymanlılardan şikayet eden Terör ve Terörle Mücadele Durum Değerlendirmesi adlı kitabın yayını ise Nisan 1983. Yani, 12 Eylül yönetimi Atatürk ve laiklik karşıtlarını saptıyor, yasaklıyor, serbest bırakıyor, sonra da şikayet ediyor. Ne dersiniz?..

Şimdi aynı kitapta, yakınılan Nakşibendi tarikatına geelim. Yine, dönemin Genelkurmay Sıkıyönetim Koordinasyon Başkanı Korgeneral Bölügiray'ın kitabına başvuralım. Çünkü Bölügiray hem olayın içinde, hem de 12 Eylül'ü yapanların önde gelenlerinden bin. Bakın neler diyor?

"Bizim hayret ettiğimiz konu şuydu; bu tür bilgiler (Nakşibendi tarikatı ile ilgili istihbarat raporlarından söz ediyor. HN), istihbarat raporları ve sayısız brifingler ile tüm komutanlara ileildiğine göre MGK'nin de bunları bilmemesi olanaksızdı. Böyle olduğuna göre, MGK. nasıl oluyor da kimileri bu tarikatın üyesi olan kişileri Ulusu Hükümetine alabiliyor ve daha kötüsü 1983'den sonra ülkeyi, kimi üyeleri bu tarikattan olan bir yönetime teslim edebiliyordu? Bu sorunun doyurucu bir yanıtını bir türlü öğrenemedik. Hele, Nakşî Şeyhi Mehmet Zait Kotku'nun, Süleymaniye Camisi Bahçesi'ne gömülmesi için MCK'nin özel kararname çıkartmasını ise Atatürkçülük ile hiç bağdaştıramıyorduk..." (a.g.e. SI. 206 207)

Sayın Bölügiray, Turgut Özal'ın ve diğer Nakşibendilcrin Ulusu hükümetinde ne yaptığını; 12 Eylül'ün, hükümeti Özal'a nasıl teslim ettiğini bir türlü anlayamıyor. Acaba, birçok kişide olduğu gibi onun kafasında da **"asli görevleri buydu"** gibisinden bir soru oluştu mu?

Gelelim Nurculara. Bölügiray, Evren'c çıktığında Diyanet İşleri Başkanlığı'ndaki Nurcuların faaliyetlerini anlattığı zaman Evren ne diyordu: **"Sen hele önce Süleymanlıları hallet, Nurculara sonra bakarız..."** Nurculara bakmak için adı **"sonra"** olarak konulan zaman kesiti hiç gelmedi, 12 Eylül döneminde. Ama **Nurcular, yavaş yavaş** gündeme geldi ve şimdi, gündemden gitmiyorlar...

"ŞU MANTIĞA BAKIN!" DAN PASAJLAR

'El Şehet' (Şehit), Humeyni İran'ında her ay iki kez yayınlanan, Arapça bir dergi. Yayın organı Arap ülkelerine de propaganda amacıyla ya açık ya da gizlice gönderilmekte. Bu bağınaz dergi bir süredir Atatürk'ü diline dolamış. Atatürk'e olmadık saldırılarda bulunuyor. En hafifinden bazılarına şöyle gözatalım:

"Milliyetçilik ve laiklik için savaşan Atatürk devrinin başlamasıyla birlikte Türkiye'de alçaklık ve zulüm daha da fazlalaştı. Bundan amaç ise, Türkiye'yi

İslam dininden ve dünyasından uzaklaştırmaktı. Osmanlı İmparatorluğu'nun tutarsızlığının bu nedenden ileri geldiği unutulur, söz konusu durum devam ettirildi. Böylece Atatürk'ün devrinin üzerinden yıllar geçti. Tek amaç Türkiye'yi Batılılaştırmak ve İslam dininden uzak tutarak geliştirmektir..."

Bir başka sayıda yine Atatürk konusu ele alınıyor ve şöyle deniyor:

"İşte Türkiye.

İslam dünyası ve hür Müslümanlar için birçok ders ve ibret verici olmaktadır. Atatürk yüzünden iki kuşak Doğulu mu yoksa Batılı mı olduklarını bilmediler. Yollarını şaşırıldılar. Buna neden, Atatürk'tür. İslam Dünyası içinde Türkiye, şimdi laiklik kısırlığına başlıca örnek oluyor."

(...)

"Atatürk yüzünden iki kuşak Doğulu mu Batılı mı olduklarını bilemediler, yollarını şaşırıldılar" diyen şaşkın, artık Batıcılık-Doğuculuk tartışmasının geride kaldığının, sorunun çağdaşlaşma sorunu olduğunun farkında değil. Atatürk devrimleri oluşurken Batı, çağdaşlaşmanın tek mümkünü olarak görülüyordu. Çünkü o zaman başarıya erişmiş olan tek örneği Batı'da. Bugün ise sorun o boyutları aşmıştır. Artık değişik sosyal ve politik sistemlerden ülkelerin de, bir zamanlar batı içinde sayılmayan ülkelerin de çağdaşlaşma yolunda çok büyük aşamalar yaptıkları kanıtlanmıştır. Hiç kuşkusuz, düşünen kafalar çağdaşlaşma ile batıyı ille birbirine karıştırmamaktadır artık. Ne demek, Batılı mı yoksa Doğulu mu olduğunu bilmemek? Japonya'nın böyle bir sorunu mu var? Japonya "Ben Batılı mıyım? Yoksa Doğulu mu" diye düşünüyor mu?

Japonya, Japonya olarak varlığını ve benliğini sürdürürken, ekonomide hızla en gelişmişleri bile geride bırakıyor, bazı alanlarda çağdaş teknolojinin öncülüğünü yapıyor. Ama kimse bu olayı Batılılaşmak ya da Doğulaşmak diye yorumlamıyor. Yalnız herkes Japonya'nın ekonomisi, teknolojisi, parlamenter sistemi, özgür partileri ve seçim yasalarıyla, düşünce özgürlüğü ve insan haklarına saygısıyla çağdaş bir ülke olduğunu söylüyor.

(...)

(SİRMEN, Ali: Şu Mantiğa Bakın! Cumhuriyet. 22 Ocak 1983)

-26 Mayıs 1983: Gelmiş geçmiş en önemli şeriatçılardan şair, yazar, mütefekkir Necip Fazıl Kısakürek'in cenaze namazı Fatih Cami-i'nde kılındı. "Şeriat gelmiş ve gelecek nizamların üstünde tek yoldur! diye haykırmanın hürriyetine malik miyiz?" diye soran ilk şeriatçılardan biri olan Kısakürek'in cenaze namazında en ön safta, altı gün önce Anavatan Partisi'ni kuran Turgut Özal yer alıyordu.

Kısakürek, 1905 yılında İstanbul'da doğdu. Deniz Lisesi'nde okudu. Türkiye ve Fransa'da felsefe eğitimi gördü. 1943 yılında, Büyük Doğu dergisini yayınlamaya başladı. O tarihten sonra yazarlıkla uğraştı. Türk şiirinin önemli adları arasına girdi. Gençliğinde bohem bir yaşam sürdü. 1934 yılında, Nakşibendi Şeyhi Seyyid Abdülhakim Arvasi ile tanıştı. Bu kişinin etkisi ile İslamcı ideolojiyi benimsedi. Türkiye'de bu kesimin önde giden entellektüellerinden ve örgütçülerinden biri oldu. İlim Yayma Cemiyeti ve Aydınlar Ocağı'nda rolü oldu. Cumhuriyet devrimine eleştirileri nedeniyle gerek tek parti döneminde, gerekse Demokrat Parti döneminde hapse girdi. Kısakürek, günümüzde İBDA-C'nin bayraklaştırdığı bir kişilik olarak göze çarpıyor.

-19 Temmuz 1983: Refah Partisi'nin kuruluş dilekçesi, İçişleri Bakanlığı'na verildi. Ambblemin, hilal içinde başak, genel başkanın Ali Türkmen adlı bir avukat olarak bildirildiği Refah Partisi'nin programı Milli Nizam Partisi ve Milli Selamet Partisi'ne çok benziyordu. Partinin 33 kişilik kuruluş listesi şöyleydi:

Zeki Büyükozer (Mali Müşavir), M. Reşit Emre (Avukat), M. Nuri Kahraman (Tüccar), İ. Sinan Kılıç (Tüccar), Ali Türkmen (Avukat), Ahmet Topaloğlu (Emekli), Numan Kılıç (İşçi), Adil Seyrek (Avukat), Ahmet Küçükdere (Sanayici), Abdülkerim Şebik (Avukat), Ah-jnet Tekdal (Avukat), Ahmet Ertok (Makina Mühendisi), Rıza Ulucak (Avukat), Mustafa Koç (Emekli), Mehmet Polat (Makina Mühendisi), Abidin Çetin (Harita Mühendisi), A. Rıza Ener (Avukat), Kemal Yılmaz (Çiftçi), Nuri Aksoy (Çiftçi), Halil Meyvalı (İşçi), Mehmet Özde-mir (Esnaf), Osman Aslan (İşçi), Oktay Yel (İşçi), Osman Çolak (Esnaf), Muharrem Kuru (Esnaf), Ö. Lütfi Uzunözmen (Emekli), Ali Vural (Mühendis), Abdurrahman Serdar (Serbest), Mehmet Özyol (?), Abdullah Aşağıpınar (Esnaf), Numan Çoban (Çiftçi), Hasan Yıldız (Nakliyeci)

Milli Güvenlik Konseyi, kuruculardan 29'unu veto etti. İlk listeden geriye Ahmet Tekdal, Ahmet Topaloğlu, Mehmet Özdemir ve Abdurrahman Serdar kalmıştı.

RP, derhal 29 yeni isim bildirdi. Yeni kurucular listesi şöyleydi: Mustafa Kadri Öztürk, Recep Gürcan, Bekir Erdircan, Zeki Tokat, Mahmut Adil, İlyas Özgün, Ahmet Yılmaz, Abdülgazi Konsuk, Nazır Özdemir, Mehmet Güler, Mehmet Karabekir, İbrahim Ethem Gülbay, Mehmet Erdoğan, İlyas Türkuş, Mükremin Karakoç, Yaşar Poyraz, Bakır Erköseoğlu, Mevlüt Badel, Bilal Kayaalp, Ahmet Yavuz, Kazım Dökmen, Ali İlhan, Abdullah Erken, M. Nebil Atahan, İbrahim Erdaş, Hasan Gürel, Muammer Boyran, Coşkun Sungur, Numan Uçar. Milli Güvenlik Konseyi, listeyi 20 günde incelemesi gerekirken 21. gün yeni listeden 25 kişiyi daha veto etti. Partiler seçime katılabilmek için 24 Ağustos gününe kadar kurucularını tamamlamak zorundaydılar. Derhal, yeni bir liste daha verdiler. 29 Ağustos günü yeni vetolar çıktı ve RP, 7 Kasım 1983 seçimlerine katılamadı.

-11 Ağustos 1983: Milli Güvenlik Konseyi, Orgeneral Tahsin Şahinkaya'nın önerisiyle 2876 sayılı yasayı çıkararak Atatürk zamanında dernek olarak kurulmuş olan Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumu'nu Atatürk Kültür Dil ve Tarih

Yüksek Kurumu adıyla devletleştirdi. Böylece, Atatürk'ün vasiyeti yasa ve anayasayla ortadan kaldırılarak bu kurumların gelirlerine de el konuluyordu. Atatürk Kültür Dil ve Tarih Yüksek Kurumu'nun başına, 14 Ekim 1983 günü emekli Korgeneral Suat İlhan getirildi.

-13 Ağustos 1983: Federal Almanya'nın Köln kentindeki Barbo-ros Camii'nde "**Devlete gidiş yolu parti mi, değil mi?**" başlıklı bildiriye dağıtmak isteyen Cemaleddin Kaplan yandaşlarıyla Milli Görüş yandaşları arasında kavga çıktı. Daha sonraları '**Barboros Hareketi**' olarak adlandırılacak olay, Kaplan'a göre, "**şeriatın ruhuna uygun bir çığırın açılması, parlak bir devrin başlaması**" noktasıdır.

- 6 Mayıs 1984: Yugoslavya'nın Eurovision Şarkı Yarışması için hazırladığı tanıtım filminde genç bir çiftin üstsüz görünmeleri, TRT'yi tedirgin etti. TRT Genel Müdürlüğü, tanıtım filmini yayınlamayacağını bildirdi. Aynı günlerde Turizm Bakanı Mükerrrem Taşçıoğlu, Türkiye'ye gelen turist kadınların top-less güneşlenmelerine karşı çıkıp, sutyensiz denize girmek isteyen turistlerin Türkiye'ye gelmemesini istemişti.

HİTİT ANITI'NA CAMIZ DİYENLER...

-19 Mayıs 1984: Gençlik ve Spor Bayramı törenleri, Özal hükümetinin "**tesettür**" anlayışı nedeniyle paçalı donla kutlandı. Aynı günlerde, Ankara'da, Lozan alanında bulunan Hitit Anıtı için "**Bu camızları kaldıracağız**" denerek Ankara Belediyesi Meclisi tarafından imha kararı alındı. Karar, tepkilere neden oldu:

Vedat Dalokay: "**Her zaman böyle kültür yobazları olmuştur.**"

Ali Dinçer: "**Etibank'ın, Sümerbank'ın adlarını ne zaman değiştirecekler?**"

Süleyman Önder: "**Yeni meydanlar yapıp yeni adlar koysunlar. Yeni anıtları da eskilerin yerine değil başka alanlara diksınler. Hitit Güneşi, Ankara Belediyesi ile Ankara Üniversitesi'nin de amblemidir.**"

-14 Haziran 1984: Bira savaşlarını ANAP'lı muhafazakarlar kazandı. ANAP'luların verdiği önerge, alkolizmi körüklediği, ahlâkı kemirdiği gibi gerekçelerle bira reklamlarının yayınlanmamasını ve biranın kahvehanelerde yasaklanmasını öngörüyordu. Bira firmaları ise gazetelere verdikleri tam sayfa ilanlarda, sorunun alkol tüketiminde değil, Atatürk ilkelerini kemirmekte olduğunu ima eden sözler kullandılar. Sonunda ANAP'luların dediği oldu.

-5 Ağustos 1984: Merkezi İstanbul'da bulunan, 5 milyar lira sermayeli Al Baraka Türk özel finans kurumunun kurulmasına olanak tanıyan Bakanlar Kurulu Kararı, Cumhurbaşkanı Kenan Evren ve Başbakan Turgut Özal'ın imzalarıyla Resmi Gazete'de yayımlandı. Aynı Resmi Gazete'de Faisal Finans Kurumu'nun kurulmasına ilişkin ayrıntılı bir kararname daha yayımlandı. Bunların anlamı şudur: Ortadoğu ülkelerinde laikliğe yönelen ülkelere sermayesiyle girerek laik gelişimleri önlemeye çalışan ve son 30 yıldır Türkiye'yi de

hedef alan Suudi Arabistan, ABD ile ortak olduğu Aramco adlı Şirketi aracılığıyla sermayesini Tũrkiye'ye sokmaktadır. Tũrkiye'ye sermaye getiren dŔrt Suudi kuruluşu var.

Birincisi, tercihli kuruluŐlara mali yardım getiren '**Rabitat-ũl Alem-ũl İŐlam**', ya da kısa adıyla **Rabita**. Rabita, yurt dışındaki Tũrk imamların maaŐlarını ũdũyor, cami yaptırma derneklerine yardımda bulunuyor, Doğu Tũrkistan GŔçmenleri Derneği ve Milliyetçi Tũrk Őđrenciler Derneği ile İstanbul ũniversitesi İŐlam Araştırma Enstitũsũ'ne mali destek sağlıyor. Rabita'nın Şeriatçı bir kuruluş olduğu ve Şeriatın ihracı için çalıştığı konusunda kimsenin kuŐkusu yok. Yatırım sermayesi ise Faisal Finans Kurumu, Al Baraka Tũrk Özel Finans Kurumu, İŐlam Kalkınma Bankası aracılığı ile Tũrkiye'ye giriyor. Faisal Finans Kurumu'nun kurucu Tũrk ũyeleri Salih Őzcan ve Ahmet Tevfik Paksu. Salih Őzcan, Ahmet Gũrkan'la birlikte aynı zamanda Şeriatçı Suudi kurumu Rabitat al-Alam İŐlami'nin de 41 kişilik kurucu meclisinde yer alıyor. Al Baraka Tũrk Özel Finans Kurumu, Aramco'nun Al Baraka Inc. grubunda yer alan Şirketlerden biri olarak değerlendirmek yanlış olmaz. Bu grubun içinde Al Baraka Inc. (S. Arabistan), Al Baraka Inc. Co. (Londra), Al Baraka Inter Ltd. (Londra), Al Baraka Islamic Insurance Bank (S. Arabistan), ũrdũn İŐlam Yatırım ve Finans Kurumu ve International Islamic Investment (Danimarka) gibi Őirketler yer alıyor. Doğrudan Suudi-ABD ortaklığı olan Aramco'nun yan kuruluşu gibi kabul edilebilecek olan Al Baraka Tũrk'ũn kurucu ortakları Korkut Özal, Eymen Topbaş ve Talat İŔz gibi isimlerden oluşuyor. Aramco'nun KŔrfez ũlkeleri ve Suudi Finans Grubu içinde yer alan İŐlam Kalkınma Bankası, Dubai İŐlam Bankası, Katar İŐlam Bankası, Bahreyn İŐlam Bankası ve ũrdũn İŐlam Bankası'yla birlikte anılan İŐlam Kalkınma Bankası'nın danıŐmanlıđını da Korkut Özal ũstlenmiŐtir. Suudi sermayesi bir yandan orta çaplı kredilerle İŐlamcıları palazlandırırken, diğer yandan vakıflara ve İŐlamcı demeklere destek olarak Őeriatılıđın yayılmasına en bũyũk mali olanakları sağlıyor. Bunu onaylayan da Atatũrkũlũk adına darbe yapan generaller yŔnetimi ve onların gŔreve getirdiği Turgut Özal.

-8 Eylũl 1984: Turgut Özal Tũrkiye Cumhuriyeti Başbakanı olarak Almanya'ya yaptığı gezide, bayram namazını İŐlam Kũltũr Merkezleri'nin denetimindeki Hamburg'daki Ulu Camii'de kıldı. Turgut Özal cumhuriyet tarihinin en çok haccave umreye giden Başbakanı olarak tarihe geçti. Cenaze tŔreninde Şeriatçılar tekbir sesleriyle askeri bandoyu susturmaya çalıŐıp "Mũslũman Özal" diye bağırırken Özal'ın bu ũzelliklerinden yola çıkıyorlardı.

-30 Eylũl 1984: İstanbul'da '**3. İŐlam Tıp Konferansı**' toplandı. Konferans, Başbakan Turgut Özal'ın besmelesiyle açıldı. BirleŐik Arap Emirlikleri delegeŐi Dr. Selim Ahmet Ali-Al Yafai, İngiltere'de yayımlanan bir tıp kitabının girişinde, İŐlam tıbbını kŔtũleyen sŔzler bulunduğunu belirterek, getirilen kitabı bir tepsi içinde yaktı. Yafai, kitabı yakarken Şunları sŔylũyordu:

"Bir tıp kitabının ũnsŔzũnde, gũnũmũzde Batı medeniyeti zirveye eriŐmiŐtir, dendiğini gŔrdũm. Gerçekte Batı medeniyetleri, İŐlam alemine baktıkları zaman gerçek

kudretlerini İslam'da bulmuşlardır. Geçen 400 yıl içinde İslam tababetinin ansiklopedisi, ruhu ve metotlarını, İslamiyetin temellerini yoketmeye çalışmışlardır. Oysa bizim bütün kuvvetimiz Kur'andan çıkmaktadır. Bizim dinden kopuşumuz, zayıf noktamızı teşkil etmiştir. Batı aleminde İbni Sina'nın bile kitaplarını yakmışlardır. Batı medeniyeti daha başlangıcında İslam medeniyetine saldırmıştır. Ben de sizin önünüzde bu kitabı yakıyorum."

Dr.Selim Ahmet Ali-Al Yafai, 1 Ekim 1984 günü Cumhuriyet'te yayınlanan röportajında eylemini şöyle savunuyordu:

"Son iki yıldan beri ben ve arkadaşlarım, bu kitabı İslam kongrelerinde yakmayı kararlaştırmıştık. İlk defa, burada yakılıyor bu kitap. Arkadaşlarım bunu, benim niye Avrupa'da, Mekke'de, Kahire'de yakmadığımı sordular. Kitabı İstanbul'da yakmamın üç nedeni var. En önemlisi, İstanbul; halifelğin, Fatih Sultan Mehmed'in başşehri. Avrupa medeniyeti, halifelği ortadan kaldırarak İslamın bölünmesini buradan başlatmıştır. İkinci neden, 1527'de Avrupalı doktor Paracelsus, İsviçre'nin Basel kentinde İbn-i Sina'nın Tıbbın Kanunları adlı ve öteki kitaplarını toplayarak yaktı. O sırada, İbn-i Sina'nın kitapları ve doktrinleri bütün Avrupa aleminin tıbbı öğrendiği, çıkış noktası yaptığı kitaplardır. Paracelsus, İbn-i Sina'nın kitabını yakarken, 'İslamın bilim ve tıbbıyla ilişkilerimizi kesiyoruz, bu tarihten itibaren biz kendi bilgilerimizle konuşacağız', demiştir. Bunu yakmakla İbn-i Sina'nın intikamını burada almış oluyorum. Bu kitabı 400 yıl önce yakmışlardı. 400 yıl sonra intikamını aldım. Şunun için: Batıyla, Batının tıp alemiyle hiç bir ilişkimiz kalmasın. Sembolik olarak yaktım. Üçüncü neden, Batı alemi, Türkiye'nin Batı ülkesi olduğunu ve İslam Birliği içinde yeri olmadığını düşünüyor. Ben, bu kitabı İstanbul'da yakarak meşaleyi başlattım. Türkiye, İslam aleminin lideri olacak kudrette bir ülkedir. Bu kitabı büyük bir mutlulukla ve seveerek yaktım."

Dr. Yafai, açıkça, bir provakatör olduğunu ve laik cumhuriyetle Batı ülkeleri arasındaki ilişkileri bozmaya çalıştığını söylüyor. Laik cumhuriyetin bir kenti olan İstanbul'un Fatih Sultan Mehmed'in başşehri olduğunu anlatıyor. 400 yıl öncenin intikamını aldığını açıklıyor. Kimse kendisinden bunların hesabını sormuyor. O da, eylemini övünerek üstleniyor. Yıl 1984. Kenan Evren Cumhurbaşkanı, Turgut Özal Başbakan'dır.

-3 Ekim 1984: Cumhuriyet gazetesinde Tan Oral'ın karikatürü yayınlandı: '**Elhamdülillah Laikiz...**'

-25 Kasım 1984: Eski Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı ve emekli Adana Müftüsü Cemalettin Kaplan (Hocaoğlu) kendisini Genel Emir, Ahmet Polat ve Selahattin Yazıcı'yı Emir Yardımcıları yaparak İslam Cemiyet ve Cemaatler Birliği (İCCB)'ni Almanya'nın Köln kentinde resmen kurdu. Cemalettin Kaplan kuruluşun hemen ardından kendi deymiyle 35 tane kitap okuyup "**İslam Anayasası**"nı hazırladı. Kaplan'ın İslam Anayasası'nın bazı maddeleri şöyle:

"1- Devletin ismi İslam Devleti'dir.

2- Devletin idare şekli İslam'dır.

3- Devletin siyasi, içtimai, harsi, hukuki, iktisadi ve saire gibi temel yapılarında ve bütün müesseselerinde İslam dinini esas alır.

4- Hakimiyet kayıtsız şartsız Allah'ındır. Devlet Reisi, bu hakimiyeti İslam Kanunlarına göre ve Allah adına icra ve murakebe eder.

13- Şer'i hükümler için asıl kaynak; kitap, sünnet, icma ve kıyastır. Bunlardan başkası şer'i hükümlere kaynak olamaz.

38- İslam devletinin başlangıç tarihi, İslam'ın Peygamberi Hz. Muhammed'in (S.A.V.) hicretidir. Hicri kameri de hicri şemsi de takvimde muteberdir. Ancak devlet dairelerinin çalışması şemsi takvime göredir.

47- Mal ve mülk yalnız Allah'ındır. Allah, insanı yerine göre vekil bırakmış ve bu surette insanın mülkiyet hakkı olmuştur. Bu itibarla, mal ve mülk edinme izni veren de Allah'tır. Ve bu özel izinle mülkiyet hakkı meydana gelmiştir.

90- Ülkede İslam kültürü tam manasıyla tahakkuk edinceye kadar özel okullara müsaade edilmez.

110- Devletin başında devlet reisi bulunur. Devlet reisine "imam, halife ve emir-ul numunin" gibi unvanlar da verilebilir."

-Mart 1985: Milli Eğitim Bakanı Vehbi Dinçerler Darwin'e savaş açtı. Dinçerler, okullara kendi yazısının da yer aldığı bir rapor göndererek, ünlü İngiliz bilim adamı Charles Darwin'in "**evrim kuramı**"na karşı çıktı ve ders kitaplarında konuya "**bir kanun gibi yer verilmemesini**" istedi. Dinçerler, rapordaki yazısında, "**Evrime teorisi, ilim ile dini görüşlerin çatışması fikrini ima edici sonuçlar doğurmuştur**" görüşünü savundu.

"BACILARIMIZ ÖRTÜNEMEYECEKSE METRESLERİNİZ DE SÜSLENEMEYECEK."

-15 Şubat 1985: İstanbul'da ölen Cerrahi Tarikatı Şeyhi Muzaffer Özak'ın cenazesi, binlerce tarikat mensubunun katıldığı bir törenle, Karagümrük'teki Nureddin Bey Tekkesi'nde toprağa verildi. Defin izni, 14 Şubat 1985 tarihinde alelacele toplanan Bakanlar Kurulu'nun 985/9916 sayılı kararıyla verildi.

Cenaze törenine Nakşibendi Tarikatı Şeyhi "**Sultan Mahmut Efendi**" ve ölen Cerrahi Şeyhinin halefi olduğu belirtilen Alman asıllı Haydar (Heiner) Frederic de katıldılar. Cerrahi tarikatının kurucusu Nureddin Mehmed, 1678-79'da İstanbul Cerrahpaşa'da doğdu. 1696-1697'de Ramazaniye tarikatı şeyhi Ali Köstendili'nin öğrencisi oldu ve 1703'te buradan icazet aldı. Şeyh Ali Köstendili, Nureddin Mehmed'e Cerrahi adını verdi. Padişah III. Ahmed'e başvuran Cerrahi Nureddin, padişahın desteğiyle Karagümrük'te bir mescid satın alarak tekkeye dönüştürdü.

İlk Cerrahi tekkesi, 5 Aralık 1703'te açıldı. İlk Cerrahi Şeyhi Nureddin, 1 Ekim 1721'de öldü. Nureddin'in ölümünden sonraki iki yüzyıl boyunca, İstanbul'da Cerrahi tekkeleri çok yayıldı. Nureddin'in halifelerinden Yahya Moravi kanalıyla devlet yönetiminde rol alan Cerrahiler'in son şeyhi Muzaffer Özak, gömüldüğü tekkenin şeyhliğini Fahreddin Efendi'den aldı. Şeyh Muzaffer Özak, 1981 yılında Türk Tasavvuf Musikisi ve Folklorunu Araştırma ve Yaşatma Vakfı'nı kurdu. Muzaffer Efendi'nin sahaflardaki sahaf dükkanı, tarikatın önemli bir parçasıydı. Karagümrük'teki tekke, Şeyh Nureddin'den bu yana, bütün Cerrahi şeyhlerinin gömüldüğü yer olduğu için kutsal sayılır.

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE YEŞİL KUŞAK PROJESİ

-1 Nisan 1985: Bülent Ecevit'in Hamburg Denizlerası Kulübü'nde yaptığı konuşma, ABD'nin Yeni Dünya Düzeni adına ortaya koyduğu "**Yeşil Kuşak Projesini**" ve bunun Türkiye'deki yansımaları demek olan ılımlı İslama kayış, ya da Türk-İslam Sentezi politikalarını önemli ölçüde çözümlüyordu. Önce Ecevit'in bu konuşmasını izleyelim:

"1980 yılında, Türkiye'de demokrasinin askıya alınmasından ve askı süresinin giderek uzamasından sonra Türkiye'nin Batı ile olan ilişkileri ve organik bağı, kaçınılmaz olarak sarsılınca Türkiye dış ilişkileri açısından dört seçenek ile karşı karşıya kaldı.

1- Tarafsız bir tavır takınmak.

2- Batı ile ilişkilerini asgariye çekerek ya da kopararak Sovyetler Birliği'ne yaklaşmak.

3- Ortadoğu'daki İslam ülkeleri ile bütünleşmek.

4- Giderek daha fazla Amerika'nın yörüngesine sürüklenmek. Eğer ikinci dünya savaşından sonra Stalin'in saldırgan politikası olmasaydı, Türkiye tarafsız bir yol seçebilirdi. Fakat o şartlarda Türkiye bağlantısız, tarafsız bir politikayı riskli buldu.

Sovyetler Birliği'ne yaklaşmak seçeneğinin ise birinci seçenektan bile daha az şansı vardı, çünkü bunu sadece tarihten aldığı derslerden dolayı bağımsızlığı ve güvenliğini tehlikeye atmamak için yapamazdı. Zaten bu, Sovyetler Birliği'ni de rahatsız ederdi.

Sovyetler Birliği; elbette, güneyinde Batı'dan soyutlanmış ve Sovyet desteğiyle ayakta duran anlayışlı bir Türkiye görmekten mutluluk duyar. Fakat dünya barışının hassas bir denge ile ayakta durduğu bir bölgede olduğumuz gözönüne alınırsa, Türkiye'nin uluslararası ilişkilerinde keskin bir rol değişikliğine gitmesinin bölgedeki hassas güçler dengesini değiştireceğini Sovyetler Birliği de bilir.

Doğu Avrupa'daki, küçük sosyalist ülkeler bile böyle bir ihtimal karşısında endişeye kapılırlar. Çünkü eğer Türkiye saf değiştirerek Sovyet etkisine girerse bu Sovyetlerin kendileri üzerindeki baskısını arttırmakla sonuçlanır.

Nitekim gerek başbakanlığım döneminde, gerekse muhalefet lideri olarak Sovyetler Birliği ve Doğu

Avrupa'daki sosyalist ülkelerin liderleri ile görüşmelerimde, hiçbir zaman bu ülkelerin, Türkiye'nin NATO'dan ayrılması yolunda bir arzuya sahip oldukları izlenimini edinmedim.

Ancak, Sovyetler Birliği Türkiye'nin NATO ya da ABD ile ikili savunma işbirliği çerçevesinde oynayabileceği bazı rollerden rahatsız olabileceğini hissettirdi. Türkiye'deki bazı askeri ve elektronik tesislerden rahatsız olduklarını hissettirmekten geri kalmadı. Fakat bu rahatsızlık Türkiye'nin NATO dışı kalması yolunda bir istek belirtmelerine hiçbir zaman uzamadı.

Bu yüzden, yukarıdaki dört maddeden geriye son ikisi kalıyor. Ortadoğu'daki İslam ülkeleri ile yakınlaşmak ve giderek daha fazla ABD'nin yörüngesine girmek. Bu iki seçenek birbirine o kadar zıt değil, birarada yaşayabilir ve nitekim bugünkü şartlarda da öyle oluyor." (GÜLDEMİR, **Ufuk: Çevik Kuvvet'in Gölgesinde Türkiye. 1980-1984. Sf. 20-21. Eylül 1986**)

Ecevit'in çizdiği panorama ve uygulanan siyaseti bir yana koyalım ve Reagan yönetimine yakınlığıyla bilinen bir askeri stratejisi olan Barry Rubin'in yeni stratejiyi doktrine ettiği sözlerine bir göz atalım:

"1- Ortadoğu'da, bloklararası bir çatışma vardır.

2- Amerikan askeri zihniyeti, bölgeye Amerikan askeri sevk edilmesi fikrine kendini alıştırmalıdır.

3- İslamın yükselen sesinin bölgede, komünizme karşı yürütülecek strateji içinde kullanılmasının yolları araştırılmalıdır." (a.g.e: Sf. 20)

Bu fikrin, yani SSCB'nin güneyini çevreleyen Pakistan, Afganistan, İran, Türkiye ve körfezde Suudi Arabistan'da denetlenebilir, **"kanun dairesindeki İslam"** ile ABD çıkarları arasındaki doğal kesişmenin son tahlilde SSCB'ye karşı bir **'İslam Kartı'** olarak kullanılabilmesi fikrinin Carter yönetimi içindeki şampiyonu, Başkanın Ulusal Güvenlik İşleri Danışmanı Zbigniew Brezezinski'ydi.

"Brezezinski, 1977 yılından beri, irticanın komünizme karşı bir kalkan olduğu görüşünü savunuyordu. İran devrimi sonrasında New York Times'a verdiği demeçte, Washington'un İran devrimini memnuniyetle karşılaması gerektiğini; çünkü son tahlilde İslam'ın bölgedeki Sovyet yanlısı fikirlerle ideolojik çatışma halinde olduğunu söylemişti." (a.g.e: Sf. 23)

Aralık 1979'da Brezezinski planı, SSCB'nin güneyindeki Müslüman bölgelerine radyo yayınlarını arttırarak yürürlüğe sokuldu. Plan; bölgede Pakistan, Suudi Arabistan, Türkiye arasında anlayış birliği kurulmasını öngörüyordu. Middle East Treaty Organization (METO) planının meyveleri, Türkiye'de hızla olgunlaşıyor artık.

-9 Temmuz 1985: Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı, 1739 sayılı ile Milli Eğitim Temel Kanunu'nun 55. maddesi gereğince incelediği İslam Mecmuasını lise ve dengi okul öğrencilerine eğitim ve öğretim açısından tavsiye etti. İslam Mecmuası, Nakşibendi Tarikatı'nın en büyük kolu olan İskenderpaşa Dergahı tarafından yayınlanıyor. Derginin sahibi

olarak, 13 Kasım 1980'de ölen Şeyh Mehmet Zait Kotku'nun damadı ve dergahın yeni şeyhi olan Prof. Esat Coşan görülüyor. Derginin MEB tarafından tavsiye edilen 38. sayısındaki yazılardan bazı pasajları aktarırsak, 1985 yılında ulusal eğitimin durumu hakkında bir fikir edinebiliriz:

"Şarkı söyleyen veya seyredenleri tahrik edecek durumda olan bir kadının videoya alınması ve seyredilmesi de elbette ki haram olacaktır."

"Müzik aleti, İslamın kabul ettiği bir alet ise, örneğin kaval ve def yani kudüm dediğimiz aletlerle müzik yapılmışsa, bunun sakıncası yoktur. Veya ney diyelim. Bu aletlere bazı alimler fetva verdiği için, açıkça caizdir. Ama diğer çalgı aletlerini kullanmak hem Şafii'ye, hem Hanefi'ye hem de Maliki'ye göre haramdır."

'Bir kafirin, örneğin Firavun'un, Karun'un veya Ebu Cehil'in rolüne girerek küfre düşüren sözler rol gereği söylenirse, bu durumda bu rollerdeki oyuncular küfre düşmüş olurlar. Çünkü küfrün şakası da küfürdür.'

-11 Temmuz 1985: Uşak'ın Banaz İlçesi, Kızılcasöğüt İlköğretim Ortaokulu öğretmeni Ramazan Koca, derste Darwinist felsefe propagandası yaparak öğrencilerin zihinlerini bulandırdığı gerekçesiyle Banaz Kaymakamı Bekir Kaya tarafından maaşının onda birinin kesilmesi cezasına çarptırıldı.

-24 Temmuz 1985: Ürdün Büyükelçiliği birinci katibi Ziad Sati, evinden işyerine giderken kimliği belirlenemeyen silahlı bir saldırgan tarafından Çankaya'da öldürüldü. Olaydan sonra Associated Press'in Ankara bürosuna telefon eden ve düzgün bir Türkçeyle konuşan biri tarafından **'İslami Cihad'** örgütü adına üstlenildi. Telefondaki kişi, **"Sati'yi emperyalizmin uşağı olduğu için öldürdük. Bundan sonra da bu tür kişilere saldırılarımız sürecektir"** dedi. Olay, Şii terörünün Ürdün'ün Ortadoğu'da barış planına bir saldırısı olarak yorumlandı.

-27 Ağustos 1985: İsrail Havayolları El-Al'ın Elmadağ'daki bürosu bombalandı. Olayı 29 Ağustos günü İslami Cihad adlı örgüt üstlendi.

-15 Eylül 1985: Milli Eğitim Gençlik ve Spor Bakamı Metin Emiroğlu, Ankara'da yaptığı açıklamada, **"Türkiye Cumhuriyeti'ndeki laiklik, Osmanlılardaki laikliğin tekamül etmiş şeklidir"** dedi.

-18 Eylül 1985: İzmir Belediye Başkanı Burhan Özfatura, **"Tarikat olayı Atatürk düşmanlığı değildir"** dedi.

-21 Eylül 1985: 1.Ordu ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tarafından yapılan açıklamada, İstanbul'daki operasyonlarda Hizb-üt Tahrir örgütüne mensup 10 kişinin yakalandığı belirtildi.

İSTANBUL'DAKİ HİZB-ÜT TAHRİR

İstanbul Emniyet Müdürlüğü arşivlerindeki bilgilerle hazırlanan bir brifing dosyasında, Hizb-üt Tahririn İstanbul'daki örgütlenmesi, örgüte yönelik operasyonlar

ve örgütle bağlantılı olduğu kanısıyla yakalanan kişilere ilişkin şu bilgiler veriliyor:

"Kökü yurt dışında bulunan bu örgütün kurucusu Takuyiddin Nebhani'dir. Takuyiddin Nebhani 1953 yılında Ürdün'de yasal olarak bu partiyi kurmuştur. 1957 yılında, Ürdün hükümeti tarafından partinin kapatılması ile parti illegaliteye düşmüş, Lübnan şubesi başta olmak üzere Ürdün, Suriye, Irak, Mısır, Tunus ve Sudan'da faaliyet göstermeye başlamıştır. 1957 yılında, Takuyiddin Nebhani'nin ölümü üzerine Abdülkadir Zellum geçmiş ve halen başkan olarak, partiyi bu şahıs yönetmektedir. 1967 yılından sonra yurdumuzda da faaliyet gösteren bu örgütün amacı, merkezi Türkiye olmak üzere bütün Müslüman devletlerin dahil olduğu şer'i bir İslam devleti kurmaktır. İstanbul'un yapısı itibarıyla, Türkiye'deki örgütlenme bu şehirde başlamıştır. Örgütün silahlı eylemleri bulunmaktadır. Örgüt eylemlerini hükümet ve devlete karşı kışkırtmayı hedef alan bildiriler dağıtmak suretiyle halka şeklinde faaliyet göstermektedir. 1967 yılından beri, zaman zaman örgüt hakkında takibata girilmiş, en son olarak da 1985 yılında örgütün tüm elemanları ve arşivleri ele geçirilerek örgüt çökertilmiştir.

Halen ilimizde bu örgütün herhangi bir faaliyeti bulunmamaktadır. 1967 senesinde yapılan operasyonda ilimizde bu örgüte adı karışan şahıslar şunlardır:

1- Ali Nihat Eskioğlu, 2- Turhan Özyılmaz, 3- Bekir Yıldız, 4- Ali Yıldız, 5- Mehmet Şevket Eygi, 6- Erdoğan Tınaztepe, 7- Mehmet

Sıralar.

24.9.1980 yılında yakalanarak haklarında düzenlenen tahkikat evrakı ile 1.10.1980 tarihinde I. Ordu ve Sk.Ynt. Komutanlığınca gözaltına alınan şahıslar:

1- Muhammed Gasem Hüseyin, 2- Bedreddin Hüseyin, 3- Haşim Ebubekir, 4- Muhammed Ebuergup, 5- Muhammed El Kürdi.

12 Eylül 1980 tarihinden sonra Hizb-üt Tahrir örgütü muhtelif yerlerde Türkiye Vilayeti' başlıklı bildiriler dağıtmak suretiyle varlığını ortaya koymuştur. İlimizde 17 Eylül 1985 gününden itibaren devlet düzenimize yönelik yıkıcı ve bölücü mahiyetteki bildirilerin atılması olayından sonra yapılan sıkı bir çalışma neticesinde, 20-21 Eylül 1985 gecesi devam eden seri operasyonlarla örgüt üyesi 17 şahıs, örgütün arşivi, örgüte ait teksir makinesi, üç adet daktilo ve 4341 dolarla birlikte yakalanmışlardır."

22 Eylül 1985: Hizb-üt Tahrir üyesi 10 kişiyi de Ankara Emniyet Müdürlüğü ekipleri yakaladılar.

-27 Eylül 1985: Nakşibendi tarikatının etkin kişilerinden Şeyh İsmet'in Siirt'le yapılan cenaze törenine 20 bin kişi katıldı.

-26 Ekim 1985: Denizli'nin Çivril ilçesinde Belediye Başkanı, belediye hoparlöründen dini yayın yaptırdı. Konuyla ilgili olarak, DGM Savcılığı'na ifade veren Belediye Başkanı Servet Özel, duanın sekiz aydır, her perşembe günü yayınlandığını söyledi. Açılan dava beraatle sonuçlandı.

-28 Kasım 1985: Ankara Keçiören Belediyesi, genel tuvaletlerin kapısına astığı talimatnamede, tuvaletlere girerken ve çıkarken okunacak duaları ve dini kurallara göre uyulması gereken diğer kuralları belirtti.

-18 Mayıs 1986: Devlet Bakanı Kazım Oskay, "**Amaçlarının her üniversiteye bir ibadet yeri açmak**" olduğunu söyledi.

-6 Eylül 1986: İstanbul Kuledibi'ndeki Neve Şalom Sinagog'una silahlı dört kişi tarafından yapılan saldırıda, ayinde bulunan Musevi vatandaşlardan 23'ü öldü. Sabah 09.15 sıralarında sinagoga giren saldırganlar, önce kapıdaki görevliyi, sonra da iç kapıdaki bir başka kişiyi öldürdüler; ardından kapıları kapatıp katliama başladılar.

Kanlı saldırıdan sonra Beyrut, Lefkoşe Rum Kesimi ve İstanbul'daki haber ajanslarını arayan kimliği belirsiz kişiler, saldırıyı İslami Direniş, Filistin İntikam Örgütü ve Kuzey Arap Birliği Teşkilatı adlı örgütler adına üstlendiklerini söylediler. İçişleri Bakanı ve hükümet yetkilileri ile İstanbul polisi, saldırganların iki kişi olduğunu ve gerçekleştirdikleri intihar eylemi sırasında parçalanarak öldüklerini belirtirken; görgü tanıkları teröristlerin dört kişi olduğunu ve ikisinin eylemden sonra kaçtığını öne sürdüler. İstanbul, Ortadoğu kökenli örgütlerin şiddete dayalı siyaset ve katliam alanı olmuştur.

-Kasım 1986: Kasım ayında aylık ve haftalık İslamcı yayınların tiraj toplamı 500 bini aştı. Nurcuların '**Zafer**'i 10 bin, yine Nurcuların '**Köprü**'sü 5 bin, Nurcuların '**Sur**'u 20 bin, Nakşibendilerin kadın dergisi '**Mektup**' 30 bin, Nakşibendilerin '**Altınoluk**'u 25 bin, yine Nakşibendilerin '**İslam**'ı 100 bin, Nakşibendilerin kadın dergisi '**Aile ve Kadın**' 60 bin, Nakşibendilerin '**İlim ve İnsan**'ı 5 bin, Kadirilerin Trabzon'da yayınladığı '**Öğüt**' dergisi 30 bin, yine Kadiriler tarafından çıkartılan '**İcmal**' 70 bin, Konya'da yayınlanan '**Ribad**' 20 bin, Nakşibendilerin radikallerinin çıkardığı '**Mektep**' 5 bin, belli ölçüde radikal ve bağımsız '**Girişim**' 7 bin, MHP'nin islamcı kanadının yayınladığı '**Yazı**' dergisi 2 bin, '**Kitap**' 10 bin, '**İktibas**' 7 bin, İran yanlısı '**İstiklal**' 3 bin tiraja ulaştılar.

- 1 Aralık 1986: Cumhurbaşkanı Kenan Evren, tarikat yurtlarının Milli Eğitim'e devredilmesini istedi. Evren, Denizli'de yaptığı konuşmada şunları söyledi:

"Türk milletini geri kalmışlık seviyesine tekrar götürmek, kalkınmamızı geciktirmek için bazı güçler seferberlik ilan ettiler. Eğer çağdaş ülkeler seviyesine gelmek istiyorsak, kendimizi geçmişin hurafelerinden kurtarmak gerekiyor. Yeter ki çocuklarımızın beyinlerini

yıkamayalım. Onları kötü ellere teslim etmeyelim. Bugün Türkiye'de birçok hayırsever yurt, okul, hastane yapıyor. Ama Türkiye çapında görüyorum ki bazı dernekler hayır yapıyoruz diye gençlerin beyinlerini yıkıyorlar. Şimdi, buradan anne babalara seslenmek istiyorum. Belki geniş imkanlar var, bedavaya yatak, bedavaya yemek veriyorlar diye çocuklarınızı bu tür yurtlara verebilirsiniz. Ama bu yurtlarda neler aşılandığını bilmezseniz, çocuklarınıza kötülük etmiş olursunuz.

Ben derim ki, eğer okullar Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlıysa, memlekette Tevhid-i Tedrisat Kanunu varsa, yurtların yani burada okuyan çocuklarımızın kalacağı yurtların idaresi Milli Eğitim Bakanlığı'na ait olmalıdır. Eğer lalettayin kişilere veya birtakım derneklere çocuklarımızı teslim etmeye kalkarsak, işte o zaman kötü bir örnek teşkil eder ve çeşit çeşit dernekler oluşur. Bu dernekler vasıtasıyla çocuklarımızın arasına sağ-sol ve anarşi tohumları ekilebilir. Eğer o yurtları yaptıran dernekler, bunu bir hayır maksadıyla yapıyorsa, kendi okulunu kendin yap kampanyası gibi yurdu yapanlar bunu Milli Eğitim'e teslim ederler, siz bunu yönetin derler. Bunun bir yolunu bulmak lazım. Eğer bunun için bir kanun lazımsa kanun çıkarmak gerekir. Eğer çocuklarımızı yanlış yollara sürüklemek istemiyorsak, yurtların idaresini devletin yönetimine vermek gerekir.

Çocuklar yaş ağaçtır; nasıl eğilirse o biçimi alırlar. Bunu bildikleri için onlara el atmaktadırlar. Çünkü bazı konular vardır, kısa vadeli, bazıları uzun vadeli. Uzun vadeli çalışanlar ileriye görerek bazı tedbirler alırlar. O halde bunları bilerek, o tehlikeleri sezerek gerekli tedbirleri tümünden almak gerekir."

Evet. Evren'in söyledikleri doğru. Yurt dediği Kuran kurslarını yaptıranların amacı, hayrat değil şeriat. Bu da tamam. Bu çalışma şeriatçıların uzun vadeli bir planıdır. Evet. Tevhid-i Tedrisat Yasası varsa Kur'an kurslarının olmaması, buraları Milli Eğitim'in yönetmesi esastır. Evet Bunların hepsi, doğru saptamalar. Tamam da. Eski general, yeni Cumhurbaşkanı Kenan Evren, 12 Eylül 1980'de, bu ülkede darbe yaptı. Darbeden sonra yaklaşık dört yıl, ülkenin mutlak hakimiydi. İsteddiği her şeyi yapabiliyordu. Elli küsur kişiyi beslemeyip asma kararı kendilerinden çıkıyordu. O zaman, Kur'an kurslarının durumundan, Tevhid-i Tedrisat Yasası'ndan, uzun vadeli planlardan, diğer bir dolu şeriatçı çalışmadan haberi yok muydu? Eski bir MSP adayını kendisi yönetimin en önüne getirmedi mi? Halkın her karşısına çıktığında nasihatlerini ayetlerle, surelerle inandırıcı kılmaya çalışmadı mı? Tüm siyasileri Zincirbozan'a, cezaevlerine tıkarken, Adıyaman'ın Menzil köyündeki Şeyh Raşit Erol'a gücü yetmeyen kendisi değil miydi? Türk imamların maaşlarının şeriatçı Suudi örgütü Rabita tarafından ödenmesine ilişkin kararnameyi imzalayan kimdi? Doğanın ve toplumun boşluğu affetmediğini ve bir yolla doldurduğunu, sosyalist, sosyal demokrat, demokrat, devrimci, laik, çağdaş, ilerici kim var kim yoksa ülkenin mutlak hakimi olduğu dönemde nasıl ezdiğini,

şeriatçıların da bu boşluğu doldurarak hızla geliştiğini anlayamadı mı?

Neyse. Biz şeriatçıları da, Evren'i de tanırız.

-8 Aralık 1986: Resmi Gazete'de '**Bereket Vakfı'nın** kuruluşu ilan ediliyor. Kurucuları: Ahmet Hamdi Topbaş, Osman Nuri Topbaş, Mustafa Latif Topbaş, Al Baraka Özel Finans Kurumu, Ahmet Yahya Kiğılı, Mehmet Demirtaş, Adnan Büyükdeniz, Yalçın Öner, Mehmet Cahit Sürmeli, Kemal Unakıtan, Abdullah Tıvmıklı, Abdullah Sert, Muammer Dolmacı, İlhan Kımık'tan oluşan vakfın amacı; dinsel eğitim bursları vermek, konferanslar düzenlemek, dinsel amaçlı yayınlara mali destek sağlamak. Vakfın kurucularından Topbaş'lar, Nakşibendi tarikatının iki büyük kolundan biri olan Erenköy dergahının şeyhleridir. Erenköy Nakşibendilerinin büyüklerinden Eymen Topbaş ise Anavatan Partisi'nin İstanbul İl Başkanlığı'nı da yapan önemli bir kurucusudur. Vakfın, Topbaşlar dışındaki diğer kurucularından Kemal Unakıtan, Eymen Topbaş ve Korkut Özal'ın Suudilerle birlikte kurduğu Hak Yatırım ve Ticaret A.Ş.'nin Yönetim Kurulu Üyesi, Yalçın Öner aynı şirketin Genel Müdürü.

-8 Ocak 1987: Erzurum Atatürk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyesi Doç. Dr. Hüseyin Varol, YÖK Başkanı İhsan Doğramacı'yı türban yasağı nedeniyle sert bir dille eleştirdi ve "**Doğramacı kafirdir, adamın esas dini nedir, bilinmiyor**", dedi.

-26 Aralık 1986: Kara Kuvvetleri Komutanlığı Okullar ve Eğitim Merk. Daire Başkanlığı'nın 3950-38-86/ Ortaöğrt. Ş.2687 sayılı yazısı:

"Son günlerde kamuoyunda güncelliğini koruyan irticai faaliyetler ile ilgili haberler arasında, askeri liselerdeki Nurculuk faaliyetlerine de geniş yer verilmiş ve askeri liselerdeki uygulamalara ait doğruya yakın bilgilerin basında yer aldığı görülmüştür.

Özellikle Nokta dergisininin 51. sayısında askeri liselerle ilgili açıklamaların, içimizden birisi tarafından sızdırıldığı intibamı vermektedir.

Okul komutanlıklarınca bu veya buna benzer her türlü konuda, basınla, sivil veya askeri dernekler ile muhatap olunmayacak ve bu tür müracaatların Genelkurmay Başkanlığı'na yapılması gerektiği münasip bir dille belirtilecektir.

Öğrencilerin irticai ve diğer yıkıcı-bölücü akımlara katılmamaları için Atatürkçülük ve T.C. İnkılap Tarihi dersinde; Atatürk ilkeleri ve milli değerlerimizin öğretilmesine ağırlık verilecektir.

Ayrıca, okul komutanlıklarınca tespit edilecek öğretmenler tarafından, özellikle sosyal derslerde, ders başlangıcında veya bitiminde 5-10'ar dakikalık faaliyet içerisinde, işlenen konu ile bağlantılı olarak ve özellikle milli günlerimiz vesile edilerek Atatürk'ün görüş ve düşünceleri ile milli değerler konularında konuşmalar yapılacaktır."

-16 Ocak 1987: Cuma namazı kıldıktan sonra yürüyüşe geçen 4 bin kişilik bir kalabalık, Eminönü'nden Cağaloğlu'ndaki vilayete kadar yürüyüşe geçti. "**Müslüman**

Türkiye'' diye slogan atan grup, başörtüsü yasağını protesto etti.

-17 Ocak 1987: İslamcı Kurtuluş Örgütü, Ankara Bahçelievler'deki bir parfümeri mağazasına saldırdı. Mağazaya molotofkokteyli atan saldırganlar, olay yerine **"Bacılarımız örtünemeyecekse, metresleriniz de süslenemeyecek"** yazılı bir pankart bıraktılar.

-1 Şubat 1987: İslami anlayışa aykırı hareket ettiği ileri sürülen taksi şoförü Zafer Toplu, ciğerleri sökülerek öldürüldü. Toplu'nun cesedi Yalova'dan denize atıldı.

-9 Şubat 1987: 'Muzır Müzikal' adlı oyunun sahneye konulduğu Şan Tiyatrosu kundaklandı. Sanatçı Ferhan Şensoy, oyun boyunca tehdit edilmiş hatta olaydan kısa bir süre önce şeriatçı gençler oyun sırasında tiyatroyu basmışlardı.

-26 Mart 1987: Cumhuriyet gazetesindeki küçük bir haber, **"İstanbul Üniversitesi'nin de desteklediği kitaptan: Atatürk, İslama en zarar veren saldırıların öncüsü"** başlığını taşıyor. Habere göre, Mevlana Seyid Ebul Ala Mevdudi'nin anısına biraraya getirilen 22 makaleden oluşan kitap, 1979 ve 1980 yıllarında iki kez basıldı. Basımı İngiltere'deki İslam Vakfı ve Cidde'deki Suudi Yayınevi tarafından ortaklaşa üstlenildi. Kitabın girişinde **"Hamiler Komitesi'nin** listesi yayınlandı. Listeye göre, kitap dönemin Suudi Arabistan Yüksek Eğitim Bakanı Şeyh Hasan İbn Abdullah El Şeyh, Endonezya eski Başbakanı Muhammed Nasır, Pakistan Adalet Bakanı A.K.Brohi ve İstanbul Üniversitesi İslam Araştırmaları Enstitüsü Direktör Yardımcısı Salih Tuğ'un himayelerinde, Hurşid Ahmet ile Zafer İshak Ensari tarafından yayına hazırlandı. İslam Perspektifleri adını taşıyan kitabın 313. sayfasında, Hamid Algar tarafından kaleme alınan **"Said Nursi ve Risale-i Nur: Günümüz Türkiye'sinde İslama Bakış"** adlı makaleye yer verildi. Algar, 22 sayfalık makalesinin girişinde şu görüşleri dile getiriyor: **"Mustafa Kemal Paşa'nın modern dünyada İslama en erken ve zarar verici saldırıların öncüsü olduğu çok iyi bilinir. Halifeliğin kaldırılması, aşırı bir milliyetçiliğin desteklenmesi, şeriat hükümleri yerine ithal Avrupa yasalarının getirilmesi, medrese sisteminin kaldırılması, tarikatların yasaklanması sonucunda Türkiye'de geleneksel İslam yaşamı darmadağın edildi. Türkiye'de İslamdan uzaklaşma, diğer Müslüman ülkelerden çok daha hızlı gerçekleşti."**

Bu satırların hamisi olan komitedeki İ.Ü.İslam Araştırmaları Enstitüsü'nün Rabıtat-ül Alem-ül İslam (Rabıta) ile işbirliği yaptığı Uğur Mumcu tarafından kanıtlanmıştı.

KARA SES'İN MEDRESESİNDE TECAVÜZ EDİLEN KIZIN ÖYKÜSÜ

-28 Mart-5 Nisan 1987: Çankaya Müftüsü Nuri Yılmaz, Çorum Alaca Müftüsü İsmail Dere, Van Müftüsü Mehmet Erpolat ve Kula Müftüsü Ahmet Erdoğan'dan oluşan irşat ekibi; Van ilindeki askeri birliklerde, 100. Yıl Üniversitesi'nde, Erciş ve Atatürk liselerinde ve camilerde vaaz verdi.

-**Mayıs 1987:** TC HV.K.K. 2.Taktik Hava Kuvvet Komutanlığı tarafından "**İrticai Faaliyetler**" konulu, İSTH:3590-87İKK.Ş. numaralı yazılı emirde şöyle deniyor:

"1.İlgili emir ile lojmanlar bölgesinde bazı personel ve ailelerinin, sosyal seviyemize uygun olmayan, belirli tarikatların simgesi haline gelmiş kıyafetler ile dolaştığı, Atatürk ilke ve inkılaplarına aykırı tutum ve davranışlar içerisinde olduğu belirtilmiştir.

2. Durum yakından takip edilmektedir. Tutum ve davranışlarını değiştirmemekte ısrar eden personel, her kademedeki amir ve komutanlar tarafından ikaz edilecektir. İkaza rağmen düzelme olmadığı takdirde, o personel hakkında yasal işlem yapılacaktır.

3. Dış ve İç Nizamiye'de çarşaflı, sıkma başlı, tarikat kıyafeti şeklinde uzun ve kapalı giyimli kişiler ismen tespit edilecek, varsa lojman giriş kartları alınacak ve lojman bölgesine sokulmayacaklardır.

4. Bu emir, tüm personele tebliğ edilecek ve toplu olarak okunacaktır. Rica ederim. Siyami Taştan, Hava Korgeneral. Komutan."

- **3 Mayıs 1987:** Şirin Tekin 17 yaşındaydı. Öğrencilerin demokratik haklarını savunuyordu. Oruç tutmuyordu. O, ramazan günü Van 100. Yıl Üniversitesi'nin karşısındaki kahvede oturuyordu. Elli kadar bıçaklı, sopalı şeriatçı geldiler. Kendilerine "**İslamın Bekçileri**" diyorlardı. Kendilerine mukalete (öldürüşme) emrolunduğuna inanıyorlardı. Şirin Tekin, oruç tutmadığı için öldürülmüştü.

- **17 Haziran 1987:** Türkiye'ye resmi bir ziyaret yapan İran Başbakanı Mir Hüseyin Müsavi, programında Anıt-Kabir ziyareti varken, ani bir değişiklikle Konya'ya giderek Anıt-Kabir yerine Mevlana türbesini ziyaret etti. Ana muhalefet konumundaki SHP'nin Genel Başkanı Erdal İnönü, "**Türkiye Cumhuriyeti ve onun kurucusuna saygı göstermelidirler. Biliniyorlarsa öğretmek gerekirdi. Saygı göstermeyenlere bu saygıyı öğretiriz. Göstermeyenleri buraya almayız. Türkiye tarihinde böyle bir olay olmadı**", diyerek, Başbakanlık binasına siyah çelenk bıraktı. Başbakan Turgut Özal ise Müsavi'ye tepki göstereceğine, İnönü'ye bu hareketi yakıştıramayacağını söylüyordu. Mir Hüseyin Müsavi, bu tavrın nedenini soran bir gazeteciye, "**Türkiye'nin kurucusu Atatürk ile temeldeki görüşlerimiz tamamen farklı, biz ondan çok ayrı düşünüyoruz. Bu görüş ayrılıkları varken, Anıt Kabir'i ziyarete gitseydik, münafık olurduk. İki yüzlü davranmış olurduk**", yanıtını veriyordu.

6 EYLÜL REFERANDUMU- ESKİLER DÖNÜYOR

- **6 Eylül 1987:** 12 Eylül darbecilerinin eski politikacılara koyduğu 10 yıllık siyaset yasağının kaldırılması tartışmaları, öyle boyutlara ulaştı ki, Başbakan Turgut Özal, konunun bir referandumla çözülmesini önerdi. Öneri kabul edildi.

Referandum, 6 Eylül 1987 günü yapıldı. Seçmenlerin yüzde 50.25'i, yani 11 milyon 654 bin 696 seçmen yasakların kalkmasını, yüzde 49.77'si, yani 11 milyon 548 bin 016 seçmen

ise yasakların devam etmesini istiyordu. Süleyman Demirel, Bülent Ecevit, Alpaslan Türkeş, Necmettin Erbakan ve yasak kapsamına giren diğer eski politikacılara, politikaya dönüş yolu açılmıştı.

-25 Eylül 1987: Siyaset yasağı kaldırılan Necmettin Erbakan ve 17 eski MSP'li, düzenlenen bir törenle Refah Partisi'ne üye oldular.

-11 Ekim 1987: Refah Partisi 2. Olağan Genel Kurulu yapıldı. Genel Başkanlığa tek aday olan Necmettin Erbakan getirildi.

-22 Ekim 1987: Tercüman gazetesinde Tahir Hacıkadiroğlu imzasıyla çıkan "**Kaplan, İran'ın hizmetine girdi**" başlıklı habere göre, Kaplan grubu 1987 yılında Ahmet Polat grubunun ayrılmasıyla çatladı. Ahmet Polat, Selahattin Yazıcı, İbrahim Kaba, İzzet Özdemir, Mustafa Özçelik, Mahmut Çolak ve Alaattin Özdemir bir bildiri yayınlayarak; Cemalettin Kaplan'ın Sünnilikten ayrılıp Şii olduğunu ve yolsuzluk yaptığını belirttiler. Ahmet Polat ve arkadaşlarının bildirisinde, Kaplan'ın, 60 bin Mark ile ortak oldukları Kar-Bir şirketinin iflas fetvasını nedensiz verdiğini ileri sürüyorlar; Köln Ulu Cami-i'de 44 bin Mark yolsuzluk yapan bir kişiyi sadece taraftarı olduğu için koruduğunu belirtiyorlardı. Polat ve arkadaşlarının bildirisinde Kaplan'ın, toplanan paralarla oğluna son model bir otomobil aldığı öne sürülürken, Kaplan'ın yönetimindeki bir medresede bir kızın tecavüze uğradığı da açıklanıyordu.

İslamcı siyaset akımı incelendiğinde, şeriatçı kadroların en büyük özelliklerinden biri olarak "**hedonizm**" kavramıyla karşı karşıya kalıyoruz.

Demirel'in "**kendim için bir şey istiyorsam nağmerdim**" sözünü, şeriatçılarda "**her şeyi Allah adına istiyorum**" biçiminde görebiliyoruz. Her şeyi Tanrı adına istiyor görünmenin cilası kazındığında ise, karşımıza, "**her şeyin şeriatçı kişi veya örgütlenmenin kendi adına**" istenmesi gerçeği çıkıyor. Her şeyi kendi adına veya şeriatçı örgütlenme adına isteme keyfiyeti, "**bu dünyada**" daha iyi ekonomik ve siyasal egemenlik ilişkileriyle, "**öbür dünyada**" ise sınırsız zevk ortamı sunan cennetin elde edilmesi oluyor.

Bu verileri "**hedonizm**" olarak yargılayabilir miyiz? Evet yargılayabiliriz ve formülasyonu, "**Aslında her şeyi kendim için istiyorum**" halinde görebiliriz. Yıllardır, kamuoyunda "**Kara Ses**" olarak bilinen Cemalettin Kaplan (Daha sonra beğenmeyerek Hocaoğlu yaptı) ile ilgili bu olayı da hedonizmin bir yansıması olarak değerlendirebiliriz.

Ne yapmış Kaplan?

Kaplan'ın ne yaptığını kamuoyu ilk olarak 1987 yılında Kaplan grubundan ayrılan ekibin 1987 Ekim'inde yazıp yayınladıkları mektuptan öğreniyoruz. Yıllarca Milli Görüş adlı şeriatçı örgütte, daha sonra da ayrılarak kurdukları İslami Cemiyet ve Cemaatler Birliği'nde Kaplan'ın en yakın çalışma arkadaşları olan İbrahim Kaba, İzzet Özdemir, Ahmet Polat, Selahattin Yazıcı, Mustafa Özçelik, Mahmut Çolak, Alaattin Özdemir adlı hocalar tarafından Cemalettin Kaplan'a hitaben yazılan mektubun 15. maddesinde şöyle deniliyor:

"Cemaatin parasından 60 bin DM'lık bir meblağ ayırarak ortak olduğunuz Kar-Bir'in iflasını hangi fetvaya göre verdiniz? Bu firmaya alın terini silerek kazancından 65 bin DM koyan Ahmet Çiftçi'nin bu alın terini haşa İslamda olmadığı halde neye göre hatırdınız?

Yine Kar-Bir firmasını çalıştırmak için gerek birtakım şahıslardan alınan paraları ve gerekse bankadan faizle alınan parayı neye göre aldınız ve nasıl hallettiniz? Köln Ulu Cami'deki 44 bin DM, takriben 25 milyon TL. yapıyor; (1987 hesabına göre 25 milyon, 1994 kuruna göre 880 milyon lira eder. HN) yolsuzluğu yapan kişiyi sadece taraftarınız olduğu için İslami hangi kaideye göre himaye ettiniz? Sekiz nüfustuk bir aile, ki şu anda iki dairede oturmaktadır, bütün masraflarıyla ayda 6 bin 500 DM'lık (1994/ Ağustos kuana göre 130 milyon TL) bir harcama yapıldığı halde kendinizi halka 'sahabe hayatı yaşıyorum' demek suretiyle acındırmaya çalıştınız. Bizim hiç birimizin altında değil son model, eski bir araba bulunmadığı halde oğlunuza son model Renault taksiyi, nereden ve kimin parasıyla aldınız?

Stuttgart'ın Ebersbach kentinde bulunan Yağmur Yağmur isimli bir müslümanın cemiyete verdiği para ki, bu cemiyet kendi idarendedir, parasını alması hususunda yazdığı mektuplar cevapsız kalınca bizatihi size 'Hocam, sen İslam devleti kursan böyle mi idare edeceksin? İslam dininde başkalarının hakkını yemek var mıdır? Yoksa İslam devletinde, güçlü olan zayıf hakkını vermeyecek midir?' diyerek sizi sıkıştırdığı anda 'Ben emir veririm, parayı ödesinler, fazla uzatma' dediğin halde şu ana kadar bu adamın parasını neden ödettirmediniz?"

Mektuptaki, Cemalettin Kaplan'a yönelik suçlamalar yenilir yutulur gibi değil. Bir defa, açıktan açığa Kaplan'ın 109 bin Alman Markını çevresindekilerle birlikte amiyane tabirle "iç ettiği" iddiası hangi ideolojiye, hangi örgütlenme modeline, hangi liderlik anlayışına sığar; anlamak mümkün değil. Satır aralarına dikkat edildiğinde İslamcı ekonominin temel yasaklarından biri olan faizin, Kaplan tarafından alındığı ve zimmete geçirildiği iddiası da cabası. Vaazlarında, nutuklarında, konferanslarında "faiz haramdır" diyen bir örgüt liderinin faiz alması nasıl açıklanabilir?

İslamcı örgüt için şeriat mücadelesi yolunda kullanılmak üzere toplanan paralarla Hocaefendi Hazretlerinin oğluna otomobil aldığı, ayrıca geçimini ayda 130 milyon civarında bir paraya el koyarak sağladığı iddiaları da müthiş. Bu açıdan bakıldığında şeriatçılık, iyi bir "meslek" olarak görünmüyor mu?

Kaplan'ın radikalizminin sebebi hikmetinin altında mesleğini sürdürebilme çabasını arama hakkımız doğuyor mu, doğmuyor mu? Bu bildiri/mektup üzerine, gazeteci Tahir Hacıkadiroğlu Kaplan'la bir görüşme yapıyor. Yolsuzluklar konusu sorulduğunda Kaplan sadece ve sadece dört tümcelik bir yanıt veriyor:

"Bu iftiralar yalan üzerine bina edilmiş. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Bizden ayrılanlar yalanla, iftirayla benim işimi bitirecekleri düşüncesindeydi. Yüzümüz açık, kimseden çekindiğimiz yok."

Yanıt bu kadar. 100 bin Alman Markının ne olduğuna ilişkin hiç bir açıklama yok. Hepsi de yuvarlak laflara dayanan dört tümceyle bu kadar hesap veriliyor.

Öyle ya, o hesabını öbür dünyada, '**Mahkeme-i Kübra'da** vermeyi düşünüyor. Mahkeme-i Kübra dedik de... Orada verilecek bir hesap daha var galiba. Tahir Hacıkadiroğlu imzasıyla yayınlanan habere dönersek, medresede okuyan bir kızın imam nikahı ile, zorla evlendirilmesi olayı var. Bu konuyu biraz açmakta yarar var. Olayın aslı faslı şu: Cemalettin Kaplan'ın, Köln'de, "**savaşçı kadrolarımızı yetiştiriyoruz**" dediği bir "**medresesi**"; yani yatılı şeriat okulu var. Burada, 16-22 yaş grubundan 90 kadar Türk kıızı ve 100'den fazla erkek bulunuyor. Yurttan öğrenim gören kızlardan 18 yaşındaki Hatice Kıroğlu, Emir-ül Umum Cemalettin Kaplan'ın Baş Polis (Emniyet Genel Müdürü) ilan ettiği Hasan Basri Kökbulut ile zorla ve imam nikahıyla evlendiriliyor. Hatice, bu evliliği evlilik olarak kabul etmiyor. Namusuna bir saldırı olarak değerlendiriyor ve intihara kalkışıyor. Genç kız olayı şöyle anlatıyor:

"Nikah 24.7.1987 Cuma günü kıyıldı. Vaize gidiyoruz diye medreseden çıktık. Sabah dokuz sıraları idi. Metin Kaplan'ın evine vardık. Aşağı kattan şahit getirdiler, ya nikahı kıydırırısın, ya elimizden kurtulamazsın dediler. Ashında nikaha asla razı olmadım. Bana ilk teklif ettiklerinde, 'hayır' söyledim.

Sonradan nasıl oldu ise kendimden haberim yoktu, sanki uyuşturucu madde almış gibi iki dünya arasında yaşıyordum. Bizi ilk görüştükleri vakit 'Cemalettin Hoca'nın her şeyden haberi var' dediler. Hocan, senin için hiç kötü düşünür mü, dediler."

Tehdit var. Nitekim uygulanıyor da. Hatice'nin babası bu ara izinli olarak Türkiye'ye gideceğinden henüz nikah kıyılmadan kızını da götürmek istiyor. Kaplan, kızın derslerini bahane ederek Hatice'yi alıkoyuyor. Hatice anlatıyor:

"Babamlar Türkiye'ye izine gitmişlerdi. Sonradan Türkiye'ye gittim uçakla...

Babamlara hiçbir şey söyleyemedim. Bunalım içinde yaşıyordum, intiharı bile gözönüne aldım."

Ailenin tepkisi üzerine Cemalettin Kaplan, Hatice'nin babası Dursun Kıroğlu'na bir mektup yazıyor:

"Mektubu size yazmaktaki kastım: Bu işten son derece üzgün olduğumu ve bu işte, benim asla haberim olmadığını ve benim böyle bir işe evet dememe, ne şahsımın ne de bulunduğum mevkiin müsaade etmediğini ve böyle işlerin medreseye zarar vereceğini bildiğimi size bildirmektir...

...Hatta akdin yapıldığını da bugünlerde duydum. Böyle bir noktaya gelindiğini henüz tahkik de etmiş değilim ve Metin ve çocuklarının o tarafa gelip hanımının Tübingen'de ileri geri konuştuğunu bu akşam duydum. Canım iyice sıkıldı. Ve şu andaki kanaatim odur ki, bu işte suçlu Metin'in karısı ile Hatice'dir. Kur'an da öyle demiyor mu: Kadınların hilesi büyüktür."

Hocaefendi olayı çözüyor!.. Hem de nasıl... Kızcağızın isteği dışında imam nikahı ile evlendirildiğini inkar etmiyor. Şimdi bırakalım bu kavramları ve olayın adını koyalım.

Cemalettin Kaplan, oğlu Metin Kaplan'ın evinde, kendi Emniyet Genel Müdürü Hasan Basri Kökbulut'un genç kıza tecavüz ettiğini kabul ediyor ve buna canının çok sıkıldığını söylüyor. Sonra da suçluyu buluyor: Metin'in karısı ile genç kız...

Bunu da Kur'an'a dayandırıyor: Kadınların hilesi büyüktür...

Nasıl mantık ama? Hem tecavüze uğruyorsunuz, hem suçlu çıkıyorsunuz. Başta söylediğimizi tekrarlayabiliriz. Bütün bunlar İslamcılık giysisi giydirilmiş bir kandırmacanın apaçık göstergeleridir.

-10 Kasım 1987: Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Atatürk'ün ölüm yıldönümünde Gaziantep'te şunları söyledi:

"İktidara gelmemiz halinde başörtüsünü milli kıyafet yapacağız. Her ilçeye bir İmam Hatip Okulu açacağız. Kuran kurslarının sayısını arttıracacağız. Lise ve dengi okullarda din derslerinin yanısıra tefsir ve hadis derslerini de okutarak manevi kalkınmayı sağlayacağız."

-29 Kasım 1987: Erken genel seçimlerin arifesinde RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Adıyaman'ın Menzil (Durak) köyünde Şeyh Raşit Erol'u ziyaret etti. Aynı günlerde, ANAP'lı Hasan Celal Güzel de Şeyda Hazretleri'nin ziyaretindeydi.

-10 Ocak 1988: "Ordu, birliklerini uyardı", "Fetullahçılara Dikkat" başlığıyla 2000'e Doğru dergisinde yayınlanan haberin ekinde, 3. Kolordu Komutanlığı'nın 25 Kasım 1987 tarihli raporuna yer veriliyor. Fetullahçıların çalışma yöntemlerini anlatan rapor şöyle:

"Fetullah Gülen yanlısı Nurcu kesimin tasarısı ve metodları.

1. Yaygın ve yapılmaya bağlı olarak geniş bir taraftar kitlesine sahip oldukları yurt içinde ve yurt dışında toplam 4 milyon civarında mensupları bulunduğu bizzat Gülen'ci çevreler tarafından ifade edilmektedir.

2. Nihai amaçları, diğer irticai unsurlarda da olduğu gibi Türkiye'de şeriat düzenini hakim kılmaktır. Ancak bu amaç oluşturmaya yönelik çalışmalarda "İslamiyetin Yaşanması" olarak belirtilmektedir.

3. Fetullah Gülen yanlısı grubun başlıca özelliği; propaganda, eğitim ve kadrolaşma sürecini takip eden dönemde İslami bir devrim ile amaca ulaşmaktır.

4. Muhtemel devrim için iki temel unsurun gerçekleşmesine bağlı olduğu kanaatindedirler.

a. Yurt içinde oluşturulacak zemin.

b. Yurt dışından temin edilecek imkanlar.

5. Yurt içinde propaganda ile Türk halkının bilinçlendirilmesi, bu kitlenin kayıtsız şartsız desteğinin sağlanması için eğitim ve finansman teminine yönelik faaliyetlere hız verilmiştir.

6. Yurt dışından temini planlanan imkanlar ise Suudi Arabistan ve Mısır gibi bazı ülkelerin desteklerinin sağlanmasıdır.

7. Devrime hazırlık süresince:

a. Siyasi ve idari kadrolarda görev alan Nurcu kişilerin, hükümetleri şeriat ilkeleri paralelinde yönlendirmeye çalışacakları

b. Nur şakirtlerinden (öğrenciler) 3000 kişilik intihar komandosu grubu yetiştirilerek devrime hazır hale getirileceği.

c. Orduya sızılarak subay, astsubay ve askeri öğrenciler arasında taraftar kazanılacağı.

d. Diğer irticai unsurlarla işbirliği imkanının aranacağı ve ülkücü kesimle Türk-İslam sentezinde diyalog kurulduğuna dair haberler intikal etmiştir.

8. Bilinçlendirilen gençliğin, davaya sağlayacağı faydalar nedeniyle kadrolaşma çalışmalarında faaliyet alanı olarak; a. Askeri okullar b. Polis kolejleri c. Öğretmen okulları ve bazı fakülteler hedef olarak seçilmiştir.

9. Öğretim kurumlarının sıralamasında askeri okulların ilk sırayı alması, anılan kesimin orduya sızma konusundaki kararlılığını göstermektedir.

10. irticai faaliyetleri nedeniyle ilişkileri kesilen askeri öğrencilere rağmen, hala askeri öğrencilerin mevcut olduğu, hatta pek çok sayıda Nurcu subayın orduda faaliyet gösterdiği anılan kesim yanlılarınca ifade edilmektedir.

11. Nurcu kesime ait olduğu belirlenen bazı okullardaki öğrencilerin askeri okullara girebilmelerini temin maksadıyla devlet okullarına kaydırılmaları ve buradan mezun olmalarının sağlanmasına çalışılmaktadır.

Aslı Gibidir. İbrahim Çuhadar. Top.Aİb. İKK ve Emn.Sb. Ashın Aynısıdır. Türkyaşar Yanık. Top.Kur.Öyzb.İsth. ve İKK Ş.Md.V.

Aslı Gibidir.A.Nazmi Solmaz. Top.Kur.Kd.Alb.İsth. ve İKK Ş.Md."

Dördüncü Bölüm

SİVAS'A DOĞRU BUGÜN TÜRBAN, YARIN FES

-18 Nisan 1988: 2000'e Doğru dergisinde, Şah'a karşı sol muhalefetin önderlerinden Bahman Nirumand'la yapılan bir röportaj yer alıyor. 1987'de "İran Soluyor Çiçekler Parmaklıklar Ardında" adlı kitabı Türkçe'de basılan Nirumand'la yapılan röportajın son bölümü, Türkiye ve İranlaşma üzerine yazarın öngörülerine ayrılmış. Şöyle deniyor:

- **Soru:** Bahman, İran'daki devrim Türkiye'ye sıçrayabilir mi? Türkçe propaganda yayınları, mollaların bu yönlü niyetleri olduğunu gösteriyor. Türkiye'deki genel görüş, İran usulü bir İslam devriminin Türkiye'de olamayacağı yönünde. Çeşitli nedenler sayılıyor: 1. Türkiye'de çoğunluk Sünni, Ehli Beyt ve hilafet yüzünden Sünnilerle Şiiiler arasında, geleneksel anlaşmazlıklar var. Türkiye'deki geleneksel İslamcılar, İran'ı

kendilerine model olarak görmüyor. 2. Türkiye'de ne Humeyni gibi halkı peşinde sürükleyebilecek bir önder, ne de Şah gibi bir ortak düşman var. Çok partili düzen, iktidar yolunu İslamcılara da açık tutuyor. 3. Türkiye'de din adamları devlet tarafından eğitilip devlet memuru olarak çalışıyorlar. İran'daki gibi zekat toplayıp özerk medrese açamıyorlar. 4. Türkiye'de İran'daki mücahitler gibi İslamcı ve toplumcu görüşlerin sentezini yapan örgütler yok. 5. Atatürk'ün reformlarının ve laiklik ilkesinin Türk toplumunda köklü bir yeri vardır. Bu konudaki görüşleriniz nelerdir?

- **Yanıt:** "İslam gelenekçiliği, çoktan beri İran'a ve Şii'lere özgü bir sorun olmaktan çıkmıştır. Diğer İslam ülkelerine bir göz atalım. Fas, Sudan, Mısır, Pakistan ve hatta Filipinler'de bile -ki bunların hiçbirinde Şii'ler çoğunlukta değil- İslamcılar nüfuz kazanmaktadırlar. Bu, Humeyni'nin marifeti değil, tarihsel bir olgu. Bu gelişmeleri, tarihsel konumu kapsamında görmezsek önemini küçümsemiş oluruz. Az gelişmiş veya az geliştirilmiş ülkeler için şimdiye dek iki ana model vardı: Batının önerdiği monetarist model ve Doğunun önerdiği sosyalist model. Benim kanımca her iki yol da bu ülkeleri çıkmaza sokmuştur. Her iki model de yalnızca iktisadi sorunları çözmeye kalkıp çok önemli bir etkeni, halkın kültürel benliğini önemsememiştir. İran'daki devrim bir sınıf kavgası değildi. İlk baş kaldıranlar lümpenler, yalınayaklar değildi; orta sınıftı. Orta sınıfın durumu iktisadi yönden çok iyiydi ve iktisadi durumu iyi olduğu için kendine bir kimlik aradı; siyasal haklar istedi. Yirmibeş yıllık bir baskıdan sonra bir patlama oldu; bir, kişilik arama kaygısı çıktı ortaya. Bir kültür devrimine dönüştü İran'daki devrim; İslam, kimlik sorusuna bir yanıtı.

Bana kalırsa yanlış bir yanıt, ama bir yanıt, Batılılaşma süreci, Batıdan doğru-yanlış her şeyin alınması, uyduruk bir kültürün doğması, toplumu bir kimlik buhranına sokmuştu. Çok eski bir geleneği olan, halkın geniş kesimlerinde, özellikle de alt tabakalarda kök salmış olan İslam, yepyeni bir kişilik vaadediyordu kitlelere. Bana kalırsa aynı kimlik buhranı Türkiye'de de var. Görünüşe aldanmamak gerekir. On yıl önce bana, İran'da İslam Devrimi olur mu, diye sorsaydınız, basardım kahkahayı. Türkiye'de çoğunluğun Sünni olmasının hiç önemi yok. İslam gelenekçiliği Sünniler arasında da yaygın. Laiklik ilkesine gelince, kitleler ideoloji uğruna gözünü bile kırpmadan bu ilkedden vazgeçerler. Şu anda Humeyni gibi bir önder olmaması da hiç sorun değil. Zamanı gelince, kitleler hazır olunca bir gecede bulunur böyle biri. İran'da olaylar patlak verdiğinde, kimse Humeyni'nin adını bile bilmiyordu. 15 yıldır sürgündeydi, adını anan yoktu. Birdenbire ortaya çıkıverdi. Solcularla İslamcılar arasında, daha önce İran'da da işbirliği yoktu. Akla gelecek şey değildi, böyle bir işbirliği. Mücahitlerin batı toplumcu yanları vardı; ama aslında İslamcı görüştendiler, solcu değildiler. Bana kalırsa Türkiye'de bu sorunlarla yakından ilgilenmek, halkı aydınlatmak gerekir."

-10 Mayıs 1988: Başbakan Turgut Özal'ın 82 yaşındaki annesi Hafize Özal, 17 gündür tedavi gördüğü Haydarpaşa Numune Hastanesi'nde öldü. Cenaze töreni 12 Mayıs günü yapıldı. Hafize Özal, Süleymaniye Camii'ne getirildi. Tabutunun üstüne, milletvekili Leyla Yeniay Köseoğlu'nun eşi, Mustafa Köseoğlu'na Suudi Arabistanlı bir şeyh tarafından hediye edilen Kabe'nin el örgüsü örtüldü.

İstanbul Valisi Cahit Bayar ve dönemin 1. Ordu Komutanı Doğan Güreş, törene gelenleri cami kapısında karşıladılar. Cenaze namazının kılınmasının ardından tabut, eller üzerinde Kanuni Sultan Süleyman Türbesi'nin yanındaki Osmanlı hanedanının mezarlığının bulunduğu avluya götürüldü. Hafize Özal burada, daha önce gömülen Nakşibendi Tarikatı İskenderpaşa Cemaati Lideri Şeyh Mehmet Zait Kotku'nun mezarının yanına gömüldü. Tören sırasında tabutun yanında bir başka ünlü Nakşibendi Şeyhi, Gönenli Mehmet Efendi ile DGM'de laikliğe aykırı propaganda yapmak suçundan defalarca yargılanan Mahmut Hoca (Mahmut Ustaosmanoğlu) bulundular.

-13 Kasım 1988: İzmir'deki Ocak gazetesinin sahibi Acar Tuncer, 2000'e Doğru dergisine yaptığı açıklamada, İzmir Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın Işıkçı tarikatından olduğunu ve makam arabasıyla, Balçova'daki Erzurumlu Sabahattin Hoca'yı ziyarete gittiğini söyledi.

-26 Aralık 1988: Turgut Özal'ın yol göstericiliği sonunda, 60 ANAP'lı milletvekilinin önergesiyle yasalaşan 3511 sayılı Yüksek Öğretim Yasası'nda değişiklikler yapan yasa yürürlüğe girdi. Önerge tartışılırken SHP Tunceli Milletvekili Kamer Genç, tepkisini, "**Bugün türban, yarım fes ve çarşaf. Atatürk ilkeleri elden gidiyor**", sözleriyle dile getiriyordu. Yasa değişikliğiyle "**Yüksek öğretim kurumlarında dersane, laboratuvar, klinik, poliklinik ve koridorlarda çağdaş kıyafet ve görünümde bulunmak zorunludur. Dini inanç sebebiyle, boyun ve saçların örtülü veya türbanla kapatılması serbesttir**" hükmü getiriliyordu.

"**Yani, üç tane kız, beş tane kız başını şöyle sardı, böyle sardı diye Türkiye'ye irtica mı gelir?**" diye demeçler veren Özal ve partisine de ancak, böyle "**hem çağdaş hem tesettürlü!**" görüntüler yaratan yasalar yakışırdı.

-26 Şubat 1989: Yayıncı İsmail Nacar, Hürriyet gazetesi yazarı Emin Çölaşan'la yaptığı pazar sohbetinde Turgut Özal ve Eymen Topbaş'ın Nakşibendi tarikatıyla ilişkilerini açıkladı. Nacar, "**Özal'lar Nakşibendi Şeyhi Mehmet Zaid Kotku'nun müridleridir. ANAP İstanbul İl Başkanı Eymen Topbaş, Nakşibendi Şeyhidir**", dedi.

NAKŞİBENDİ AYİNİ NASIL YAPILIR?

"Müritler, bir halka teşkil edecek şekilde yanyana oturuyorlar. Ayini idare edecek olan şeyh veya hoca efendi, okunacak surenin adını söylüyor. 'Hatm-ı Hace' denilen ayin sırasında, müritler bu surenin kaç

kere okunacağını biliyorlar ve karanlıkta, sessizce okuyarak zikirlerini yapıyorlar.

Zikirden önce müritlerle ayini yönetecek kimse arasında dini sohbet yapılıyor. Halkanın tamam olmasına kadar süren bu sohbette, çeşitli dini meseleler ortaya atılıyor; sorular soruluyor. Ayine gelenler, o güne kadar toplantılara gelmemiş herhangi bir yabancıyı da beraberlerinde getirebiliyorlar. Kimse, yeni gelenin kimliğini, dini konulardaki tutumunu merak etmiyor, sormuyor.

Ayin bittikten sonra (sağdan sola doğru) ayine katılanlar birbirlerinin ellerini sıkarak 'musafaha' yapıyorlar. El sıkma, Şeyh Efendi'de sona eriyor.

Daha sonra hep birlikte yemek yeniliyor, yine sohbet yapılıyor ve çay içiliyor. Nakşibendi toplantı ve ayinlerinin önemli unsurlardan biri çay..." (GÜVEN, Ahmet: Tarikatlar. Sf. 59. 1984, İstanbul)

- 14 Şubat 1989: Ve dönüm noktalarından, kilometre taşlarından biri daha. Hint asıllı Müslüman İngiliz yazar Salman Rushdi'nin '**Satanic Verses**' adlı kitabında İslamiyetin peygamberi Muhammed'e hakaret edildiği gerekçesiyle İran İslam Devrimi'nin dini lideri Ayetullah Humeyni "**ölüm fetvası**" veriyor. "**Şeytan Ayetleri**", fetvadın sonra dünyanın en önemli nesnesi haline gelirken; Salman Rushdi fetva anından Kasım ayı başına kadar geçen 9 ay süresince, 56 kez ev değiştirerek Guinness Rekorlar Kitabı'na geçebilecek bir rekor kırarak zorunda kalıyor. Rushdi'nin sorunu, 12 Şubat 1989 günü Hindistan'ın karmaşık iç politik ortamında Müslümanların kitabı bir iç politika malzemesi yaparak gösteri konusu etmeleriyle başladı.

Hemen ertesi gün, Bangladeş'te ve Türkiye'de yapılan gösteriler, Rushdi'nin ölüm emrinin Humeyni tarafından verilmesi ve ölüm korkusu dönemine yol açtı. Humeyni'nin fetvasında şu sözler yer alıyordu:

"Tüm dünya Müslümanlarından bu kişileri (yazar ve yayıncıları) dünyanın neresinde bulurlarsa derhal idam etmelerini istiyorum, ki bir daha dünyada hiç kimse Müslümanların mukaddesatına iftirada bulunma cesaretini göstermesin. Bu fetvanın yerine getirilmesi yolunda ölen herkes inşallah şehit olacaktır."

Bu kadarla kalmadı.

Humeyni'nin fetvasından bir gün sonra, Molla'mn temsilcisi Hüccetülislam Hasan Senaye, Rushdi'yi öldürecek İranlının 200 milyon Riyal (2.6 milyon dolar)'lık bir ödülü "**bu satılmış küstahın cezalandırılması karşılığı olarak alacağım**", söyledi. Rushdi'yi öldüren İranlı değilse, ödül bir milyon dolar olacaktı. Tahran'ın bu kararının hemen ardından, 16 Şubat günü İngiltere, İran'la ilişkilerini dondurdu. 17 Şubat'ta İran Devlet Başkanı Ali Hamaney, Rushdi'nin özür dilemesi halinde, affedileceğini açıkladı. Rushdi, bu çağrıya uyarak 19 Şubat'ta özür diledi; ama Humeyni, yazarın hiçbir koşulda affedilmeyeceğini bildirdi.

-8 Mart 1989: Dünya Kadınlar Günü. Anayasa Mahkemesi, 27 Aralık 1988 tarih ve 3511 sayılı teasettörü serbest bırakan yasayı iptal etti. Karar, bire karşı 10 oyla alındı. Karşı oy, 1950-1980 yıllarında çıkan, İslamcı dergi Hisar'ın kurucusu Mehmet Çınarlı'ya aitti.

-9 Mart 1989: Anayasa Mahkemesi'nin kararı, İstanbul Üniversitesi'nin önüne, üstünde "**İnancımız her şeyimizdir, inanç hürriyetimiz çiğnenmiştir, nefretle kınıyoruz**" yazılı siyah çelenk bırakan bir grup tarafından kınandı.

-10 Mart 1989: Anayasa Mahkemesi kararı aleyhindeki şeriatçı eylemler; Ankara, İstanbul, İzmir ve Adana gibi kentlerde Cuma namazından sonra yinelendi. Kadınlı-erkekli gruplar, "**Evren-Rushdi el ele**", "**Başörtüsüne uzanan eller kırılın**", "**Evren İstifa**" sloganları atıyorlar; polis gözaltına aldığı kişileri kısa bir süre sonra bırakıyordu. Herhangi bir sol gösteride kafa-göz yaran polisin şeriatçılara karşı takındığı bu müşfik tutum herkesin dikkatini çekmişti.

-Mart 1989: Hint asıllı İngiliz yazar Salman Rushdi hakkında Humeyni'nin çıkardığı ölüm fetvasına özenen Cemalettin Kaplan, "**Şeriat ve Kadın**" kitabının yazarı Prof. İlhan Arsel için ölüm fetvası verdi.

Ölüm fetvası vermek ne demek? Hukuk dilinde bunun adına, "**Adam öldürmeye azmettirmek**" deniyor. Yani, bir veya birkaç kişinin öldürülmesi için bir veya birden fazla kişiyi özendirmek, zorlamak. Dünyanın her ülkesinde, bu suçun yasal cezaları bulunuyor. Cemalettin Kaplan'ın yaşadığı Almanya'nın yasalarında da adam öldürmeye azmettirmek suçunun cezası var. Ancak Kaplan'a karşı uygulanmayan bir yasa maddesi bu.

-27 Mart 1989: Ölüm fetvası veren verene. Bir de verilen fetvaları destekleyenler var. Bunlardan biri, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslam Hukuku Anabilim Dalı Başkanı Doç. Dr. Hayrettin Karaman. Bakın şimdi, laik cumhuriyetin üniversitesinde bölüm başkanlığı yapan Doçent'in Milli Gazete'ye Rushdi fetvası hakkında verdiği demece:

"**Şimdi efendim, İran kaynaklı diyebileceğimiz bu fetvaya karşı reaksiyonlar, bilenler (yani bu işin uzmanları) değil de halk nezdinde -en azından- böyle bir fetvanın veya hükmün sadece Şii mezhebine ve Şia ulemasına ait olabileceği zannından kaynaklanıyor olabilir... Halbuki ben tabii fiilen uygulama olarak bugün herhangi bir milletin devletin tebası olan bir şahsı gidip orada öldürmenin evvela maslahata uygun olup olmadığı ve buradan hareketle de siyaset-i şeriyeye uygun olup olmadığı dolayısıyla bugün İslam alimlerinin böyle bir fetva vermelerinin doğru olup olmadığı münakaşasına girmiyorum. Yani bence bu ayrı bir konudur.**

Fakat bana akademik ve nazari yani mücerred olarak sorarsanız ki Hazreti Peygamber'e (SA) hakaret etmenin cezası nedir? O zaman ben size cevaben derim ki Hz.Peygamber'e (SA) hakaret etmenin cezası sadece Şiilere göre değil Şia mezhebine göre değil, bizim fıkıh mezheplerine göre bu suçu işleyen kişinin cezası son derece ağırdır.

Hanefi mezhebi dışındaki üç mezhebe göre, Resulullah'a (AS) hakaret eden bir kişi Müslüman da olsa, kafir de olsa ölüm ile cezalandırılır. Hanefilere göre Müslüman ise bunu söylemekle irtidad etmiş sayılır ve kendisine tövbe teklif edilir. Tövbe etmediği takdirde ölüm cezasına mahkum edilir."

Biraz önce, Alman yasalarındaki adam öldürmeye azmettirmek suçunun karşılığı olan yasa maddesinin Cemalettin Kaplan için uygulanmadığını söylemiştik. Türk Ceza Yasası'ndaki madde de Doç.Dr. Hayrettin Karaman'a uygulanmadı. Bu sözleri söyleyen kişiye soruşturma falan açılmadığına göre, demek ki, Alman polis ve savcılarına haksızlık etmişiz!

-14 Mart 1989: Kocamustafapaşa Seyitömer Camii imamı Kazım Üstün, sabah ezanını okuduktan sonra pusuya düşürülerek öldürüldü. Kazım üstün, laiklik yanlısı vaazlarına son vermesi için sık sık uyarılıyor ve tehdit ediliyordu.

-7 Nisan 1989: Libya lideri Albay Muammer Kaddafi'nin "**Şeriat devrimi ihracı**" amacıyla kurduğu Uluslararası İslama Çağrı Cemiyeti temsilcisi Fikret Nusret Ali, elindeki cemiyete ait 0339848-00002177194 numaralı çeki imzaladı. Çekteki adres, Necmettin Erbakan'ın bürosu Güven Sokak, 28/2, Ankara idi. Çekin değeri ise 500 bin Amerikan Doları. Libya'nın dışında Suudilerin Rabıta; Mısır'ın İhvan-ı Müslimin; Ürdün'ün aynı adlı örgütü, İslami Cihad; Cezayir'in ünlü İslami Selamet Cephesi(FIS); İngiliz İslam Partisi; İsviçre İslam Merkezi; İslam Kültür Vakfı; Moskova İslam Merkezi; Filistin'deki şeriatçı Hamas hareketi; Afganistan'ın Cemaati İslam Partisi ve Malezya İslam Partisi de Refah Partisi'ne benzer çekler kesiyorlar, kuryelerle paralar gönderiyorlardı. Sonra da seçim dönemlerinde, RP'nin afişleri ve flamaları her yanı işgal ediyor; ellerinde note-book, power-book bilgisayarlı sakallı adamlar seçmene "**yardımcı**" oluyor ve RP seçim kazanıyor.

-22 Mayıs 1989: TDN'in haberi: "**1979 yılında 200'ün altında olan dini amaçlı vakıflar 1983 yılında 350'ye, 1985 yılında 850'ye, 1987 yılında 1.258'e yükseldi.**"

-4 Haziran 1989: 1979 yılında, 2500 yıllık Şah saltanatını devirerek İran İslam Cumhuriyeti'ni kurmuş olan, İran'ın dini lideri Ayetullah Humeyni öldü. 1980-1992 yılları arasında, İslam devriminin ihracı için 14 milyar dolar harcayan, rejimin kurucusu için Türkiye'de bayraklar yarıya indi.

-6 Haziran 1989: Ali Gül adlı yurttaş, İslami kurallara uygun yaşamadığı gerekçesiyle Vatan caddesinde öldürüldü.

-11 Haziran 1989: "İstanbul Ticaret Odası'nın kayıtlarına göre, İstanbul'da faaliyet gösteren tam 115 İran İslam Cumhuriyeti şirketi bulunuyor. Bu 115 şirketin sahiplerinin tümü de İran vatandaşı. Bunlar, bu şirketleri nedeniyle para transferleri yapabiliyorlar, diledikleri gibi Türkiye'ye girip çıkabiliyorlar, Türkiye'de istedikleri yerlere gidebiliyorlar. Biz, Ticaret Odası'ndaki adreslerine göre bu şirketleri araştırdığımızda, bunların çoğunun ya, tabela şirketleri olup elle tutulur bir iş yapmadıklarını ya da, bu adreslerde bulunmadıklarını, adres değişikliklerinin Ticaret Odası'na bildirilmediğini gördük... Belki artık birileri merak edip de bu

kadar İnan İslam Cumhuriyeti şirketi Türkiye'de ne arıyor diye araştırıverir. (YETKİN, Çetin-ÇORLU, Murat: Türkiye'deki İnan. Milliyet)

BİR NESİL YETİŞİYOR GAYESİ ALLAH, ÖLSEK DE DÖNMEYİZ DİYORLAR YALLAH"

- 13 Temmuz 1989: Kurban Bayramı... Mardin Kızıltepe'de Sim Mobilya imzasıyla gönderilen bir bayram tebriği... Kartın üstünde yeşil bayrak açan bir silüet, başlığında Arap harfleriyle "**Mazlumun hakkını zalimden almanın ismiyle**" yazısı bulunuyor. Tebrik kartında şunlar yazılı:

"Mübarek kurban bayramınızı içtenlikle tebrik eder, dünya müslümanlarının Tevhid Sancağı altında el ele verip, kan küfür ırmağına set çekmelerini Allah'tan(CC) niyaz ederim.

Allah'ın hidayeti üzerinize olsun.

Yusuf Kaplan

Bir nesil yetişiyor gayesi Allah,

Ölsek de dönmeyiz diyorlar vallah."

-18 Temmuz 1989: TRT'nin birinci kanalında yayına giren, ünlü Fransız yönetmen Rene Clement'in "**Yasak Oyunlar**" adlı filmi yarıda kesildi. TV Daire Başkan Yardımcısı Önder Ulay, filmin "**seyircilerden gelen yoğun tepki ve filmde Hıristiyanlık propagandası yapılması**" nedeniyle kendi talimatı üzerine yarıda kesildiğini ve yayından kaldırıldığını açıkladı. Ulay, tepkileri daha fazla büyütmemek için, filmi yayından kaldırma talimatı verdiğini söylüyor ve "**Filmi kaldırdıktan sonra, o kadar teşekkür aldık ki, telefonlardan sabaha kadar uyuyamadık**", diyordu.

-25 Temmuz 1989: Şanlıurfa'nın Refah Partili Belediye Başkanı İbrahim Halil Çelik hakkında, laikliğe aykırı faaliyetlerde bulunduğu gerekçesiyle, Ankara DGM tarafından 5-12 yıl hapis istemiyle dava açıldı. Ankara DGM'nin hazırladığı iddianamede, Çelik'in, eski Adana Müftüsü Cemalettin Kaplan'ın İslam Cemiyetleri ve Cemaatleri Birliği (ICCB) ile Osman Yumakoğulları'nın Avrupa Milli Görüş Teşkilatı (AMGT) örgütlerinin üyesi ve Türkiye'deki tebliğ görevlisi olduğu, seçim masraflarının AMGT tarafından karşılandığının duyulduğu da belirtildi. Çelik, laikliği kemirme çabalarının ilk militanlarından biri olarak tanınıyor.

-29 Eylül 1989: Bakanlar Kurulu, Hint asıllı İngiliz yazar Salman Rushdi'nin Şeytan Ayetleri adlı romanının Türkiye'ye sokulmasını ve Türkiye'de dağıtımını yasakladı.

- 1 Ekim 1989: Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde Suudi Arabistan'ın Rabita örgütü tarafından finanse edilen mescidin açılışı yapıldı.

1989/1990 öğretim yılında 365 imam hatip lisesinde 92.678 öğrenci eğitim görüyor. Aynı yıl lise ve dengi, Milli Eğitim okullarında eğitim gören toplam öğrenci sayısı 750 bin kadardır.

-31 Ocak 1990: Atatürkçülüğün ödün vermez savunucusu Prof. Muammer Aksoy, Ankara Bahçelievler'deki evinin girişinde susturucu takılmış silahla ateş eden kişi veya kişiler

tarafından öldürüldü. Cinayeti, "**İslami Hareket Örgütü**" ve "**İslami İntikam Örgütü**" ayrı ayrı üstlendiler.

-1 Şubat 1990: İstanbul polisinin yaptığı bir operasyonda, merkezi Almanya'nın Köln kentinde bulunan İslami Cemiyet ve Cemaatler Birliği (ICCB) tarafından basılan ve dağıtılmak üzere Türkiye'ye gönderilen 3 bin 12 adet, "**Mustafa KemaPin Babası Kim?**" başlıklı kitapçık ele geçirdi. Kitapçıkta, Selanik mahkemelerinden çıktığı belirtilen sahte bir kararla, Mustafa Kemal'in annesi Zübeyde Hanım'a (genelevde çalıştığı öne sürülerek) ağır bir dille hakaret ediliyor. Daha sonra Refah Partisi Milletvekili Hasan Mezarıcı tarafından yeniden gündeme getirilecek olan ve kamuoyuna bildiri olarak sunulan "**Ümmet**" dergisinin sekizinci sayısında yayımlanan sahte kararda şunlar yer alıyordu:

"Abduş'un ölümünden sonra Zübeyde Abduş'un karısı olduğunu ve oğlu da Abduş'un oğlu olduğunu iddiası ile açmış olduğu miras davasında Abduş'un kardeşleri, mahkemeye vermiş oldukları iddianamede, Zübeyde'nin Abduş'un karısı olmadığını ve umumhaneden odalık aldığını ve oğlu Mustafa iki yaşında kucağında olduğunu ve Abduş'un bilavelet öldüğünü iddiaları ile keyfiyetin umumhaneden sorulmasını talepleri üzerine umumhaneye yazılan tezkerenin cevabından Zübeyde'nin oğlu ile beraber 19 Haziran 1297'de umumhanemize duhul edip Yeni Şehirli Abus isminde bir kabadayı ile anlaşıp 11 Nisan 1298'de umumhanemizden huruç etmiştir. Bu yazıya istinaden Zübeyde'nin davasının reddine karar verilmiştir."

Polis tarafından ele geçirilen Ümmet'in özel sayısında bununla da yetinilmiyor ve Cemalettin Kaplan tarafından kaleme alınan başyazıda Rıza Nur'un anılarından yapılan alıntılarla Mustafa Kemal'e atılan çirkin suçlamalara destek aranıyor. Rıza Nur'dan yapılan alıntılardan kısa bir pasaj:

"Selanik'te Rıza efendi adında gümrük kolcusu birinin üvey oğlu Mustafa Kemal, Harbiye Mektebi'ne geliyor. Mustafa Kemal'in babası hakkında çok rivayet var. Kimi bir Sırp, kimisi Bulgar'dır diyor. Güya anası bunların metresi imiş. Yeni çıkan "20. Asır Larousse" Pomak'tır diyor. İhtiyar Teselyalıların rivayeti şudur: Mustafa Kemal'in anası, Selanik'te kerhanede imiş. Yenişehir Tırnovası'ndan ve oranın ileri gelen kabadayılarından Abdos Ağa Selanik'e gelir, bu kadını görür, alır götürür. Orada piç olarak, Mustafa Kemal doğar. Mustafa beş yaşlarında iken Abdos ölmüş, anası oğlu ile Selanik'e gelmiş. 12 yaşında iken Mustafa, Tırnova'ya gidip miras istemiş ise de piçliğini söylemişler, geri göndermişler. Mustafa, mektebe girmiş. Anası gümrük kolcusu Ali Rıza ile evlenmiş. Çok tuhaftır, Mustafa Kemal anasından bahseder fakat babasından bir defa bile bahsetmemiştir. Hasılı rivayetler çok. Hangisi doğru? Bir şey ki rivayet çoktur, o şey belli değildir."

Kaplan'ın gündeme getirdiği belgenin sahteliği, Mezarıcı olayı sırasında Osmanlı Tarihi araştırmacısı gazeteci Murat Bardakçı tarafından kanıtlandı.

Asıl önemli olan, din düşüncesi ile hareket ettiklerini söyleyen şeriatçıların her zaman belden aşağı çamur atmaya ne kadar yakın olduklarının bu iftiralarla ortaya çıkmasıdır.

MOSSAD AİDS İHRAÇ EDİYOR (MUŞ)

-27 Şubat 1990: SHP İçel Milletvekili Fikri Sağlar, TBMM'de, Başbakan Yıldırım Akbulut'a yönelttiği yazılı soru önergesinde Sosyal Hizmetler Çocuk Esirgeme Kurumu Genel Müdürü Melih Gökçek'in "**Mücadele Birliği**" adlı şeriatçı bir örgütün kurucusu olup olmadığını sordu. Muhtemelen MiT'in şeriatçı örgütlerle ilgili bir brifing dosyasında yer alan belgelerde, Mücadele Birliği adlı örgütle ilgili olarak şu bilgilere yer veriliyor:

"Liderleri Necmettin Erişen, Aykut Edibali, Mevlüt Baltacı, Melih Gökçek ve Yılmaz Karaoğlu'dur. Gayesi, merkezi otoriteye bağlı İslami esaslardan kuvvet alan devlet nizamını kurmaktır. Antikomünist olmak, antisosyalist olmak, antikapitalist olmak, milli değerlere saygılı olmak, İslam'a tam bağımlı olmak ve islami esaslara göre yaşamak bu kuruluşun ana hedefidir."

Belgelerde, örgütün İstanbul, Konya ve Afyon'da Atatürk düşmanlığı da yaptığı belirtiliyor. Örgüt, 18 Kasım 1967'de Konya'da kuruldu.

-2 Nisan 1990: 'Vahdet' adlı İslamcı gazeteden dikkat çekici bir haber başlığı: '**Siyonistlerin AİDS İhracatı...**' Haberi okuyalım:

"Yapılan açıklamalara göre, MOSSAD tarafından görevlendirilen AIDS'liler, özellikle sahipsiz kimsesiz çocukları toplayarak bunları besliyor ve bir yandan da homoseksüelliğe alıştıyorlar. Kendilerindeki AİDS virüsünün onlara da geçmesini sağladıktan sonra, bunları iyice homoseksüelliğe alıştırdıkları için, etraflarındaki başka çocuklarla ve gençlerle ilişki kurmaya da yöneltiyorlar. Bu yolla, genç nesil arasında kesin öldürücü hastalık olarak bilinen AİDS'in tedrici bir şekilde yayılmasını sağlıyorlar. Bazı kaynaklarda MOSSAD ajanlarının bugüne kadar 150-200 kadar Mısırlı çocuğu tuzaklarına düşürdükleri ifade edildi. Bu çocuklar, homoseksüelliğe iyice alıştırdıklarından dolayı, adeta uyuşturucu müptelaları gibi, kendi çevrelerindeki arkadaşları ile cinsel ilişkide bulunmadan duramıyorlar. Diğer yandan da bu çocuklar sahipsiz ve muhtaç durumda oldukları için maddi karşılık elde etmek amacıyla, zaman zaman kan bağışında bulunuyorlar. Böylece hem kan bağışlamak suretiyle hem de cinsel ilişki ile AİDS mikrobunu yayabiliyorlar. Kısacası MOSSAD, AİDS ihracatı projesini çok sistemli bir şekilde yürütüyor." Güler misin, ağlar mısın?

-2 Nisan 1990: Denizli'de "**Müslümanların Mazlumiyeti ve Başörtüsü Sorunu**" toplantısı yapıldı. Duvarlarında "**Allah'ın oluncaya kadar savaş**" pankartlarının bulunduğu sinema salonunun duvarları, "**Tevhid**" dergisi yazarlarından Nurettin Şirin'in sesiyle çnlüyordu:

"Ecdadımıza söz veriyoruz ki, bu topraklar İslam toprakları olacak ve Allah'ın emirlerine, Kur'an'ın hükümlerine uymayanlar cezalandırılacaktır."

Buraya iki küçük not düşelim. Bir: Cihat çağrıları artık açık tehdide dönüşmüş ve toplum, **"inananlar ve inanmayanlar"** diye mücahitler tarafından ikiye bölünmüştür.

İki: Şeriat, Allah'ın emirlerine ve Kur'an'ın hükümlerine uymaktan çok, uymayanları uymaya zorlamaktır. Şirin'in sözleri bunun en açık ifadesidir.

-7 Mart 1990: Hürriyet gazetesinin yönetim kurulu üyesi ve köşe yazarı, 35 yıllık gazeteci Çetin Emeç, Suadiye Suyolu Sokak'taki evinden işine gitmek üzere çıkarken, silahlı dört kişi tarafından şoförü Aydın Sinan Ercan ile birlikte öldürüldü. Cinayet planı, 6 Mart 1990 gecesi, Güneş gazetesi Hukuk Danışmanı Erdoğan Tuncer'in 34 FFE 21 plakalı otosunun silahlı kişiler tarafından gaspedilmesiyle yürürlüğe sokuldu. Emniyet Müdürü Hamdi Ardalı'nın polis telsizinden, bizzat emir vermesine karşın otomobil bir türlü bulunamadı. Otomobil ertesi sabah, 09.15 sıralarında Emeç'in evinin bulunduğu sokağın başında belirdi. Otomobilden inen, kar maskeli iki kişi, Emeç'in otomobile binmesinin ardından silahlarını çıkartarak ateş etmeye başladılar. Olayın şokuyla koşarak kaçmaya çalışan şoför Aydın Sinan Ercan, arkasından koşarak ateş eden saldırganlar tarafından 15-20 metre ötede öldürüldü.

Olaydan altı saat sonra, Sabah gazetesini arayan Karadeniz şiveli biri, **'İslam düşmanı olduğu için Çetin Emeç'i öldürdük'** diyerek olayı **"Türk-İslam Komandoları Birliği"** örgütü adına üstlendi. Bundan sonra, çeşitli teoriler ortaya atıldı. Suriye uyruklu Celal Dehabi'nin altın ve döviz kaçakçılığı konusundaki yayınlardan rahatsız olarak, Emeç'in öldürülmesini istediği savlan ileri sürüldü.

-23 Mart 1990: İstanbul Kadıköy Emniyet Müdürlüğü tarafından bir otomobil hırsızlığı olayının izlenmesi sırasında tesadüfen ortaya çıkarılan **"İslami Hareket Örgütü"** üyelerinin sorgulanması sırasında, örgüt militanı Mehmet Ali Şeker, Çetin Emeç cinayetini Mesut, Kemal ve Arif kod adlı arkadaşlarıyla birlikte işlediklerini itiraf etti. Örgüt üyelerinin İran'ın Kum kenti yakınlarında eğitim gördüğü, İran'ın silah ve mühimmat için para verdiği gibi polis ifadeleri DGM'ye teslim edildi. Henüz, kesin bir sonuç alınmadı.

-13 Mayıs 1990: RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Sivas Sıcakçermik'te düzenlenen **'RP Eğitim Semineri'**nde konuşuyor:

"Köylere dağılıp temsilci ve müşahitleri tespit etmek ve çalıştırmayı cihat biliniz. Bunlar çalışırsa, cihat ettiklerinden dolayı İslam hakim olur. Cihat delisi olmadan mümin olunmaz. Cihati takatinizin sonuna kadar yapacağız."

Oyunuzu RP'ye verin diye üç köye gitmiş birisine ahirette, biz sana beş köye gidecek kadar takat verdik, diğerlerine niye gitmedin diye yanacaksın, denilecek. Cihad farzı, ilk önce eda edilecek farzdır. Bir emir seçip, ona biat edip orduyu oluşturmak, ilk farzdır.

Her ilçede üç-beş-on tane insan köylerle ilgilenecek, benim dükkanım var demeyecek. Yeteri kadar çalıştıktan sonra dükkanına ancak gidebilir. Bu*kişi dükkanına cihat etmeden giderse olmaz. Aptestsiz namaz kılmak gibi olur. Hepimiz bir günü ve bir geceyi cihata ayıracağız. Bu gece toplantı var, oraya gideceğiz, şu gün köylere gideceğiz. Hutbe, haftalık cihat talimatıdır, bugün hutbeler böyle değil. Biz nasıl cumamızın telafisi olsun diye Zuhr-i Ahir kılıyorsak, her sandık bölgesinde haftalık sohbet yapacağız, bu sohbet de hutbe-i ahirdir. Onları da şuurlu Müslüman, yani Refahçı yapacağız. Yapamazsak en büyük suçu işlemiş oluruz.

Refah, İslami Cihat ordusudur. Hepimiz bu orduya asker olacağız. Cihat eden, Müslüman alimden de şeyhten de daha üstündür. Ahirette alimden de şeyhten de cihat eden daha üstün cennetlere gider. Ameller niyetlere göredir. Zara'ya müşahitler de tespit etmeye, Refah iktidar olsun diye gitmeye niyet ettiğin zaman, altı milyar insanın cehennemden kurtulmasına vesile olmuş gibi sevap alırsın. Şu toplantıya gelmek ne demek, bir bilsen şuraya sürünerek gelirsın.

Bir cihat ne kadar oruca denk? Sizin her gün oruç tutmaya her gün namaz kılmaya gücünüz yeter mi? Sen, RP'ye hizmet etmezsen hiçbir ibadetin kabul olmaz ve diğer partileri destekleyen ve batağa düşen insanların sorumlusu sensin; çünkü başka türlü Müslümanlık olmaz, başka türlü kurtuluş yok.

Bütün ehli sünnet vel'cemaat olarak, Refah'ın emrine itaat edeceğiz, bu orduya dahil olacağız. Olmayanlar patates dinindedir. Dahil olmak kalben niyet etmektir. Refah: Bu bir ordudur. Bütün gücünle bu ordunun büyümesi için çalışacaksın. Çalışmaz isen patates dinindensin. Cihat emrine uymak farzdır. Refah cihat ordusu, ona katılmak zorundayız, sen gözünle emirin günah işlediğini görsen bile emrine itaat edeceksin. Mesela içki içtiğini gördün, sonra da ayıkken geldi sana emir verdi, itaat edeceksin. Herkes bölgesindeki RP'nin başkanına itaat edecek.

Şeyh tarikatın öncüsüdür. Ders tarifini anlatır. Şeyhler de cihat enirine itaat etmek zorundadır. Cihatta asker vardır. Kumandan vardır. Şeyh de bir askerdir. Cihat etmek için mutlaka karargaha bağlı olacağız. Aksi takdirde tefrika olur, bu haramdır. Bu cahillerin yapacağı iştir. İslami bir hizmet yapmak için karargaha gelip, nasıl yapacağımızı soracağız, itaat edeceğiz. Uygun görülürse emredilip yapılır. Uygun görülmezse yapılmaz.

Cihada para verilmeden Müslüman olunmaz. Kişinin Müslümanlığı cihata verdiği parayla ölçülür. Bir Müslüman zekatını götürüp fakire veremez. Zekatını beyt ül mala, cihat ordusunun karargahına verecektir. Sen kendi kendine zekat veremezsin. Beytül mal dağıtır. Parti çalışmaları için zekat parasından harcama yapılır. Zara'ya ilçe müşahitleri seçmeye gideceksin. Atladın arabaya, arabanın benzini yok. İşte bu zekat parasıyla arabanın benzinini alabilirsin. Zekatı Refah'a vereceğiz, o uygun yerlere dağıtacak. Bunu böyle yapmakla zekatın kimin tarafından verildiği belli olmayacak, daha çok sevap alınacak, alanın kalbi Refah'a ısınacak. Böylece insanları Refah'a, yani İslam'a çeviriyoruz.

Biz Müslümanız, biz Kur'an'ı hakim kılmak isteyene gideceğiz. Hepimiz Refahçı olmaya mecburuz, çünkü cihat ediyoruz. Bize ayrı çalışalım, bunlar çalışmıyor diyemezsin. Boynun kılıçla vurulur. Refahçı olmadan Müslüman olman mümkün değildir. 'Niye Refahçı olmak zorundayız?' diye sorarlarsa, 'Bu namazı niçin kılıyorsam onun için Refahçı olmak zorundayım'diyeceksin. Cihat farzı bu orduya katılmadan ve biat etmeden olmaz. Altı milyar insan, Refahçı olmak zorunda. Madem ki Müslümansın, 'Refahçyım' demelisin. Refahçı olmakla oturduğun yerden sevap alıyorsun, be akılsız adam. Şuurla Refah'a çalışan cennete gidiyor. Neden? Çünkü Refah demek Kur'an'ın nizamını hakim kılmak demektir. Sen, herkese faydalı olmaya mecbursun. En faydalı olan, cihat edendir."

Erbakan'ın "Sen gözünle emirin günah işlediğini gördün, itaat edeceksin. Herkes bölgesindeki RP başkanına itaat edecek" sözleri, politik değerlendirmede faşizmin güce ve lidere tapınma ilkesine birebir uyan bir örnek oluşturuyor. Faşist düşüncenin kuramcılarında Ernst R. Huber, Führer'in otoritesinin denge ve denetimlerle, özerk kuruluşlarla, kişi hakları ile sınırlanamayacağını, her şeyi kapsadığını ve sınırsız olduğunu yazar.

(**COHEN, Carl:** Communism Fascism and Democracy. 1967, New York)

Faşist lider; yasadır, anayasadır, mahkemedir, parlamentodur, her-şeydir. Tartışılmaz. Kayıtsız koşulsuz itaat edilir.

Yasalarla ve kurumlarla denetlenemediği için, eleştirilerden uzak kaldığından, başka bir güçle dengelenemediğinden, sonunda zalimleşir. Erbakan'ın konuşmasında da, bu zulüm ortaya çıkıyor zaten. Erbakan, "Cihat için yeterince çalışmadan kendin için çalışamazsın" diyor. Cihada para verilmeden Müslüman olunamayacağını savunuyor ve bunları yapmayan kişinin dini inançlarıyla, "**Sen patates dinindensin**" diyerek alay ediyor. Bir adım daha öteye gidiyor ve bir yerde orucunun kabul edilmeyeceğini söyleyerek, bir başka yerde ise "**Boynun kılıçla vurulur**" sözlerini kullanarak tehdit ediyor.

Ancak asıl önemli nokta, Erbakan'ın "**şeyhler de cihat emrine itaat etmek zorundadır. Cihatta asker vardır, kumandan vardır, şeyhler de bir askerdir**" sözlerinde ortaya çıkıyor. İslamiyette her türlü iktidar Tanrı'nındır. Bunun için şeriatçılar, "**Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır**", derler. Kur'an'da bu iktidar, birçok noktada işlenmiş ve saptanmıştır.

Allah soyuttur. Onun iktidarını yeryüzünde önce "**Allah'ın Resülü**" yani peygamber kullanır. Sonraki dönemde ise "**Halife-i Resulullah**", iktidarı Tanrı adına kullanırlar. Ancak, "Halife-i Resulullah"(Peygamberin halifesi) deyimi daha sonra "**Halifetullah**" (Allah'ın Halifesi) haline gelir.

İslamiyet, yaşamın her alanını düzenleme çabasında ve iddiasındadır. Yani evrenin sahibi Allah'tır ve her şey onun iktidandıdır. Siyaset de böyle... Yasama yetkisi yani Kur'an'la getirilen kurallar tanrıdır. Yürütme Halifetullah'in, yargı yani temel kaynaklardan hüküm çıkarmak ulemanınır. Ancak

ulema yine halifenin, yani tanrısal iktidarın yönetimine tabidir. İslam tarihi boyunca, devletin siyasal yapısı bu biçimin dışına pek çıkmadı.

Hıristiyanlıkta amaçlanan, İslamlıkta gerçekleştirilmişti. İ.S. 4. yüzyılda Saint Augustin iktidarı dinsel ve dünyevi iktidarlar olarak ikiye ayırıyor, dünyevi iktidarları ancak dinsel iktidara hizmet ettiği ölçüde meşru sayıyordu. Oysa İslamlık, çıkış noktasında tanrısal iktidarı öngörüyor ve gerçekleştiriyordu. Artık geriye kalan, Arap toplumunun dışındaki topluluklarda da dinsel iktidarı sağlamak ve Tevhid-i İslam, yani İslam Birliği sonunda, tek dünya din devleti oluşturmaktır. Hıristiyanlıkla İslamlığın tek farkı, kilisenin ilk başta bir ruhani örgüt olarak ortaya çıkmasıdır. Bu örgüt, Tanrı iktidarını dünyevi iktidara taşıyacaktı. Nitekim 10. yüzyıl dolaylarında, Tanrı'nın yeryüzü krallığı neredeyse gerçekleşmek üzereydi. Çünkü din dışı siyaset alanları oldukça daraltılmıştı.

Bu fark, İslamlıkta tersine gelişti. Tanrı'nın yeryüzündeki iktidarı olarak işe başlayan İslamlık, iktidarını Abbasiler ve onları takibeden dönemden sonra sultanla paylaşma noktasına geliyordu. Yani yeryüzü iktidarı, tanrısal iktidarın alanlarını daraltmaya çalışıyordu. Kılıç sahibi yeryüzü krallarının iktidarları, din bilginlerinin yorumlarıyla İslamlık adına meşrulaştırılmaya başlandı. Hükümdar iktidarı kılıç gücüyle aldığı anda, eğer şeriate uygun davranıyorsa bu, onun Tanrı tarafından halife sultan olarak seçilmiş olduğunun kanıtı sayılıyordu. Bu durumu en iyi, İslamlığın yönetiminde etkin olan İranlılar, 11. yüzyılda şu formülasyonla dile getirdiler:

"Bilin ki, Cenab-ı Hak, peygambere ayrı, hükümdarlara ayrı güç ihsan etmiştir. Dünya halkı da bu iki güce boyun eğmeli ve Allah'ın gösterdiği doğru yoldan sapmamalıdır."

Teorik olarak bu ikili yapı temelde İslamlığa aykırıdır. Çünkü iktidar Tanrı'nındır. Ancak pratikte hiçbir zaman "**şeriat dışı**" bir iktidar olamaz, çünkü yeryüzü iktidarı ancak kendisine şeriat içinde yer bulabiliyor. Bir süre sonra da sultanlar halife oluyor ve sorun çözülüyor. İkili iktidar ortadan kalkıyor ve kılıç sahipleri, kendi iktidarlarını tanrısal iktidarla birleştirmenin kendi yararlarına olduğunu anlayıp uyguluyorlar.

Buradan net bir sonuç çıkıyor. Tektanrılı dinler, bu arada İslamlık tanrı ile kişi arasındaki ilişkileri düzenleyen inançlar bütünü değildir. İktidarı isteyen bir ideolojidir. Dinin devletle birliği, yani dinin siyasete alet edilmesi peygamberden sonra ortaya çıkan bir durum, yani dinde bozulma değildir. Dinin bizzat kendisi, iktidarı isteyen, kullanan bir ideolojidir.

Burada, Erbakan'ın söylediklerini anımsadığımızda şunları söyleyebiliriz: Erbakan şeriatçı değil, bir sultan gibi davranıyor. Erbakan'ın konuşmasında Emir-ül Müminin tavrı değil, bir Selçuklu sultanı tavrı vardır. Öne çıkan, tanrısal iktidar değil yeryüzü iktidarındır. Erbakan, tanrısal iktidarı savunan şeyhlerin yeryüzü iktidarını temsil eden partiye asker olmalarını ister. Böylece, Batı çizgisine gelmiş oluyoruz: Kral ve kilisenin savaşı sonunda, "**Tanrı'nın hakkı Tanrı'ya, Sezar'ın hakkı Sezar'a**", çizgisinin bile ötesidir bu.

Erbakan'ın özel ve RP'nin tüzel kişiliğinde temsil edilen yeryüzü iktidarı, şeyhlerde kendini bulan Tannsal iktidarı emri altına almaktadır.

Bu tartışmanın arka planında ise, Erbakan'ın içinden geldiği Nakşibendi tarikatının şeyhi Esad Coşan ile kavgası yatmaktadır. Coşan, tarikatın partiyi ve Erbakan'ı yıllarca desteklemesine karşın, Erbakan'ın tarikatı dışladığını, karar alırken Nakşibendi hocalarıyla istişarede bulunmadığını ileri sürerek Erbakan'a tavrı almıştır. Erbakan ise Sivas Sıcakçermik konuşmasıyla hem, parti örgütünün tabanına faşizan tavrıyla itaat emretmiş, hem de, tarikat şeyhine haddini bildirmiştir.

-29 Mayıs 1990: Bugün gazetesinin manşetinden verdiği **"Peygamberimize dil uzatan öldürülür"**, başlıklı habere göre, Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından çıkartılan Diyanet Dergisi'nin **"Peygamberimiz"** özel sayısında, Müslüman ülkelerde Peygamberimiz'e karşı saygısızlık eğilimlerinin arttığı belirtildi ve **"Bunun cezası ölümdür"** dendi. Gazetenin haberi aynen şöyle:

"Diyanet İşleri Başkanlığınca çıkarılan Diyanet Dergisi'nin Peygamberimiz (SAS) Özel Sayısında 'Müslüman ülkelerde Peygambere karşı saygısızlık temayülleri başgöstermeye başlamıştır. Özellikle son yıllarda yayın organlarında gittikçe dozajını artıran saygısızlık cüretleri görülmektedir. Peygambere dil uzatan öldürülür' ifadesi yer alıyor. Türk Diyanet Vakfı yazarlarından Prof. Bekir Topaloğlu tarafından hazırlanan makalede, 'Peygambere söven, onu ayıplayan, iftira eden, alay eden, siyah, cüce, kör, topal diyenlerin cezası ölümdür. Bu suçu işleyen kişiye zındık muamelesi yapılır. Ölüm cezası infaz edilir ve cenaze namazı kılınmaz', deniliyor. Bu suçu işleyenlerin tövbe etmeleri halinde İslam'a dönmüş olacağı, ancak cezalarının yine de uygulanacağı bildirilen makalede, 'Peygambere sövme suçunda kul hakkı karışmıştır. Kul hakkı tövbe ile ödenmiş sayılmaz. Binaenaleyh suçlu öldürülür, fakat Müslüman olduğu için cenaze namazı kılınır, diğer hukuki işlemleri de ona göre yapılır', deniliyor. Profesör Topaloğlu'na ait makalede, Peygambere 'saygısızlık' olarak değerlendirilen tutum ve davranışlar şöyle sıralandı:

- '1. Sövmek (Seb ve Şetm): Dil uzatmak, şahsiyet zedeleyici ithamda bulunmak.**
- 2. Ayıplamak (Ta'yip): Akıl, din ve örf açısından doğru ve güzel bulunmayan hususları nispet etmek. Bu hususlar peygamberin bedeni, huyu veya hayatıyla ilgili olabilir.**
- 3. İftira (Kazif): Zina ettiğini iddia etmek veya veledi zina olduğunu söylemek.**
- 4. Fizyonomisini değişik olarak anlatmak: Siyah, cüce, kör, topal... diye vasıflandırmak.**
- 5. Alay etmek, hafife almak.**
- 6. Dolaylı veya üstü kapalı bir şekilde yukarıdaki hususları ifade etmek (Ta'riz)**

Prof. Topaloğlu, bu suçların cezasını da şöyle anlatıyor:

'Bilmemek veya icbar altında bırakılmak gibi bir mazereti olmadığı halde, açıkça peygambere dil uzatan kimsenin cezasının ölüm olduğu, İslam hukukçuları

arasında ittifak edilen bir nokta olmakla beraber, bunun tatbik ediliş konusunda farklı görüşler ortaya çıkmıştır."

Ölüm fetvası verme yetkisini kendisinde görebilen, Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi öğretim üyelerinden Topaloğlu'nün kimliği hakkında, 23 Aralık 1990 tarihli ANKA Ajansı'nın bir haberi yardımcı oluyor. Ajansın haberine göre, adının açıklanmasını istemeyen bir kişi, Topaloğlu'nün İlahiyat Fakültesi öncesi yıllarda Türkiye'de şeriat devleti kurmayı amaçlayan Yeminciler adlı gizli örgüte üye olduğunu öne sürüyor. Kendisi de eski bir ilahiyat profesörü olan kaynak, **"Topaloğlu, Yüksek İslam Enstitüsü'nde okurken, aralarında eski Diyanet İşleri Başkanı Tayyar Altıkulaç'ın da bulunduğu beş kişiyle biraraya geldi. Kur'an üzerine 'Türkiye'de şeriat hükümlerini hakim kılma yolunda tüm hayatımız boyunca çaba göstereceğiz' diye yemin etti. Bundan dolayı, bunlara Yeminciler denir"** şeklinde açıklamalarda bulunuyor.

Topaloğlu ile ilgili başka bilgiler de var. Örneğin, Hürriyet gazetesinin 18 Aralık 1990 tarihli haberinde, Topaloğlu'nun **"İslam'da Kadın"** adlı kitabı konu edilerek şöyle deniliyor:

"Ankara (ANKA): Marmara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Doç. Dr. Bekir Topaloğlu'nun yardımcı kitap olarak da önerilen 'İslamda Kadın' adlı kitabında, kadın sesi dinlemenin 'Kulak zinası', kadımla el sıkışmanın ise 'El zinası' olduğu bildirildi. 17. baskısını yaparak 'İslami bestseller' olmayı hak eden kitapta, kadının cinsine), kişisel ve toplumsal haklarına İslamın bakışı, şeriat klasikleri hükümleri gözönüne alınarak anlatılıyor. Topaloğlu, erkekle kadının cinsel ilişkisi sırasında meninin rahim dışına boşaltılmasının, İslamın yayılma siyasetine aykırı olduğunu belirtiyor. Bekir Topaloğlu, İslam dininin kadın ve erkek arasında şehveti kamçılaman açıklığı, birbirine bakmayı, dokunmayı ve bir arada bulunmayı yasakladığını belirtiyor. 'Cinsi duyguları tahrik eden şeylerden biri de sestir. Kulağın zinası, şehveti tahrik edici olan sesi dinlemektir' diyor..."

Bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. Bunları söyleyen kişi, üniversite kimliği olması gereken bir bilim adamıdır. Tekrar vurgulayalım: Bilim adamı!

-14 Haziran 1990: Hac krizinin yaşandığı günlerde, Diyanet Vakfı Yaymevi'nin Ankara'daki binası bombalandı. 8 kişi yaralandı. Önemli ölçüde maddi hasar meydana geldi. Olay, hacdan gelen parayı paylaşmak isteyen İslamcı örgüt ve kuruluşlar arasındaki sorunun şiddet yoluyla çözümüne yönelikti.

1990 yılı için, Suudi Arabistan'ın Türkiye'ye 55 bin kişilik kontenjan tanımasına karşın, Diyanet İşleri Başkanlığı 160 bin hacı adayı kaydı yaptı ve bunlardan 250 milyar lira dolayında para topladı. Özel turizm şirketleri de Diyanet'ten aldığı vizelerle 27 bin kişinin hac düzenlemesini üstlenmişti.

Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın girişimleriyle Suudi Arabistan, Türkiye'ye ek 15 bin kontenjan daha verdi ama sorun yine çözülemedi. Yaklaşık 110 bin kişinin hac rezervasyonu iptal edildi. İptallerden sonra, Diyanet İşleri

Vakli 21 milyar lira faiz karı aldı. Benzer çatışmalar, hemen her yıl yaşanıyor.

-17 Haziran 1990: İran'da mollalar rejiminin halka reva gördüğü ekonomik, siyasal ve toplumsal yıkımın bir yönü, Üstün Akmen'in Cumhuriyet'te yayınlanan "**Siga Yoluyla Fuhuş**" adlı yazısına yansdı. Akmen'in yazısı şöyle:

"Savaşta kocasını yitiren ve geçim sıkıntısı çeken kadınlara iş sahası hazır. Siga'lık kurumu günbegün geliyor. Kendini altta donmuş, yalnız yüzeyde kıpırdaşan suya benzeten binlerce kadın, para karşılığı 'geçici evlilik' yapmakta. Yönetici, fuhuşu yasallaştırmış yani. Molla'ya gidiyorsun, pazarlığı yapıp, 'avrat'ı alıyorsun. Artık istediğin süre tepe tepe kullan. Eskiden cariyelerin pazarlandığı 'karı pazarı' gibi. Mal alırcasına. Meta örneği.

Oturuyorsun mollanın karşısına. Molla başlıyor Tanrı adının sıkça geçtiği duaları okumaya. Oysa dinsel inançla ne ilgisi var yasallaştırılmış fuhuşun! Demek ki var. 'İş' bitince, üç gün, beş ay, beş yıl sonra gene oturuluyor molla efendinin karşısına. Bu kez duaları tersten okuyor ve insancıklar ruh ve vücut tutkularından kurtulup kutsanmış (!) 'geçici evlilik'lerine son veriyorlar."

İBDA-C

Son dönemde birahanelere molotoflu saldırılarla, bombalama, adam dövme gibi eylemleri ve radikal ama düzeysiz, küfürlü söylemiyle dikkat çeken, şeriatçı gruplar arasında "**mahalle kabadayıları**", sol gruplar tarafından kenar mahalle aristokratları diye adlandırılan İBDA-C hakkında İstanbul polisinin tuttuğu kayıtlar ilgi çekici. Polis kayıtlarındaki bilgi şöyle:

"**1973 yılında, Şair Necip Fazıl Kısakürek'in Büyük Doğu fikriyatını ortaya atması ile MHP'den ayrılan grup temelde İslam esasına dayanan ve Kürt sorununa da ağırlık veren doğu ile batının birleşmesi ile meydana gelebilecek federe devletlerden oluşan Büyük İslam Birliği Devleti'ni meydana getirmek için çalışmalarına başlamış, bu çalışmalar 1980 yılı Bayrak hareketine kadar devam etmiş, Bayrak hareketi ile çalışmalarına ara vermişlerdir.**

O dönemlerde Necip Fazıl Kısakürek'in yanında yetişen ve Necip Fazıl'ın ölümü ile Büyük Doğu fikriyatının temsilcisi olduğunu iddia eden Salih Mirzabeyoğlu sahte isimli Salih İzzet Erdiş'in liderliğinde Büyük Doğu Fikriyatı'nı da içine alan İBDA-C adlı örgüt kurulmuş; örgüt 1985 yılından bu yana İstanbul, Ankara, Kahramanmaraş, Konya, Denizli, Adapazarı, Şanlıurfa, Muş ve Diyarbakır gibi illerde faahiyet göstermektedir."

İstanbul emniyetinin elindeki önemli bir bilgiye göre, **Taraf** adlı aylık derginin, örgütün yayın organı olduğu ileri sürülüyor ve örgütün dergi aracılığıyla Irak yönetimiyle ilişki halinde olduğu belirtiliyor.

Polis kayıtlarına göre İBDA-C, İstanbul dışında 19 merkezde çalışma yapıyor. Bu iller Ankara, Amasya, Adıyaman, Burdur, Bursa, Düzce, Erzurum, İzmir, Kahramanmaraş, Elazığ, Kayseri, Malatya, Muş, Konya, Gaziantep, Sakarya, Tokat, Trabzon ve Urfa. Örgütün Gaziantep ekipleri eylem veya bildirimlerinde İBDA-C Ultraforce (Üstün vurucu güç) imzasını kullanırken, Urfa birimleri İBDA- C Şark, İBDA-C Kürdistan ve İBDA-C Birecik imzalarını "**Ehli Sünnet Militanları**" genel başlığıyla kullanıyorlar. Örgüt, Avrupa'da Almanya'nın Berlin, İsveç'in ise, Göteborg kentlerinde örgütlenmiş durumda.

Polis kayıtları, İBDA-C'nin örgütlenme şemasını şöyle çiziyor:

Genel Başkan: Salih Erdiş (Mirzabeyoğlu)

Mali Sorumlu: Kazım Albayrak

Eylem Sorumlusu: Ali Osman Zor.

Bu yapıya göre eylem sorumlusu Ali Osman Zor, dört ayrı birimi yönetiyor. Bunlardan silah sorumlusu olarak görev yapan M.Tahir Başarıcı'nın kadrosunda Şahin Zor ve Mehmet Zor yer alıyor. Ali Osman Zor'a bağlı ikinci birim '**İslami Kısas Kıtaları**' (**İKK**) adını taşıyor ve bu birimde Kemal Şişman, Mehmet Zengin, Ender Toz, Serdar Ataş, Süleyman Dal ve İbrahim Tatlı görev yapıyorlar.

Eylem sorumlusuna bağlı üçüncü birim, '**İslami Kısas Timi**' (İKT) adını taşıyor ve polisin dokümanlarına göre Metin Aslantürkiyeli, Alaattin Baki Aytemiz, Mehmet Fırat, Gürsel Avcı, Şükrü Sak, Malik Aslantürkiyeli ve Ahmet Aslan'dan oluşuyor.

Polise göre, örgütün İstanbul'daki eylem bölge sorumlulukları, "**Çarşamba- Karagümrük Mahalle Sorumlusu: Mehmet Taşkesen**", "**Sanayi Mahallesi Sorumlusu: Murat Erbaşı**", "**Çeliktepe Mahallesi Sorumlusu: Ümmet Meğer**", "**Seyrantepe Mahallesi Sorumlusu: Şaban Çavdar**" olarak belirlenmiş.

Ali Osman Zor'un emrinde olduğu ileri sürülen son birimin adı '**İslam Gerilla Ordusu**' (**İGO**) da ise Unsal Zor, Mevlüt Dal, Abdullah Talu, Abdullah Kargılı, Hüseyin Avcı ve Mehmet Tatlı bulunuyorlar.

Polis kayıtlarındaki İBDA-C örgütlenmesinde, doğrudan Salih Mirzabeyoğlu'na bağlı olarak görev yapan bir Eğitim Kadrosu birimi bulunuyor. Bu birimin **Ak Zuhur** ve **Taraf** dergileriyle '**Kıvam Hukuk Bürosu**'ndan oluştuğu, polisin bir başka iddiasını oluşturuyor.

...VE TURAN DURSUN VE BAHRIYE ÜÇOK VE...

-4 Eylül 1990: Gazeteci, din araştırmacısı ve eski müftü Turan Dursun, Koşuyolu'ndaki evinden çıkışta, ucuna susturucu takılmış bir silahla kurşunlanarak öldürüldü.

Tahran Radyosu, cinayeti ilk haber olarak verirken şöyle diyordu: "**Türkiye'nin Salman Rushdi'si, sol eğilimli Yüzyıl Dergisi yazarlarından Turan Dursun, bugün tanınmayan kişilerce kurşunlanarak öldürüldü. Dursun'u öldüren failler olaydan sonra kaçtılar. Hatırlatmak gerekir ki, Turan Dursun yazılarında yüce İslam dini ve Hz. Muhammed'e defalarca ihanet ve edepsizlikte bulunmuştu.**"

-6 Ekim 1990: Cağaloğlu'ndaki Sosyal Yayınlar binası molotof kokteyli atılarak kundaklandı. Çok sayıda kitap yandı.

-6 Ekim 1990: SHP Parti Meclisi Üyesi Doç. Dr. Bahriye Üçok, İstanbul'dan gönderilen bir paketin içine yerleştirilen bombanın patlaması sonucu parçalanarak yaşamını yitirdi. Laik yayınları ve siyasal yaşamıyla tanınan İlahiyat Fakültesi eski öğretim üyesi Doç. Üçok, şeriatçıların öfkesini 1988 yılında yayınlanan bir tesettür açikoturumunda çekmiş, sürekli tehdit edilir olmuştu. Bahriye Üçok'a Expres Kargo'dan gelen paketin, 3 Ekim 1990'da İstanbul, Perşembepazarı, Hırdavaçılar çarşısı, No: 104, Karaköy-İstanbul adresinden gönderildiği ortaya çıktı. Ne var ki, paketin üzerinde gönderenin kimliği, '**İlmi Araştırmalar Vakfı**' olarak belirtilmişti ve vakfın adresle ilişkisi yoktu.

Üçok cinayeti hala karanlıkta...

-14 Ekim 1990: MİT Müsteşarı Teoman Koman, Cumhuriyet'e İslamcı Terör tehlikesine ilişkin açıklamalar yaptı. Koman şunları söylüyordu:

"İslami terör örgütlerinin yurt içinde ve dışında kampları var. Buralarda askeri eğitim yapıldığı yolunda elimizde bilgiler mevcut. Türkiye nüfusunun yüzde 99'u Müslümandır. Gidin bir köye, din adına şapka açın, ceplerinde ne varsa verirler. Bu sayede okullar, ticarethaneler açılıyor. Dindar kitlenin temiz duygularını istismar edip teröre bulaştıranlar da var. Para sıkıntıları yok. Büyük tehlike oluşturuyorlar. Şimdi, 'İslami terör yoktur' diyemeyiz. Üstelik önemli ölçüde, çevre ülkelerden destek sağlanmaktadır. Bunun nereden olacağını da çok iyi biliyorsunuz."

-28 Ekim 1990: 1960'ların irtica simgesi, Cumhuriyet ve Atatürk düşmanı Said-i Nursî için, Nurcuların gazetesi Yeni Asya Ankara Kocatepe Camii'nde mevlid düzenledi. Mevlidin gerekçesi, ölümünün 30. yılında Nursî'yi anmaktı. Oysa Nursî 28 Ekim'de değil, 23 Mart 1960'ta ölmüştü. Bu açıkça, bir gün sonra 67. kuruluş yıldönümünü kutlayacak olan Cumhuriyete karşı bir gövde gösterisiydi.

Mevlide DYP milletvekillerinden Mardin Süleyman Çelebi, İsparta Ertekin Durutürk, Kütahya Cavit Erdemir, Elazığ İsmail Köse, Elazığ Ali Rıza Septioğlu, Erzurum Tahir Şaşmaz ve ANAP milletvekillerinden Balıkesir İsmail Dayı, Siirt Kudbettin Hamidi, Kayseri Mehmet Kaşıkçı katılmışlardı. DYP Genel Başkanı Süleyman Demirci, geceye şu telgraf mesajıyla katıldı:

"Büyük alim ve büyük müfessir Bediüzzaman Said-i Nursi için okunacak mevlidi Allah kabul etsin. Hakkın savunucusu ve iyiliğin yol göstericisi olan Bediüzzaman Said-i Nursî'ye Allah rahmet eylesin. Saygılar."

-4 Kasım 1990: Cumhuriyet gazetesi, İslamcı yayın organlarının bir çağrısını haber olarak yayınladı. Barolar Birliği, Atatürkçü Düşünce Derneği, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği, Kadın Haklarını Koruma Derneği, Türk Kadınlar Birliği, Türkiye Yazarlar Sendikası ve TUSİAD gibi kuruluşları siyonistlikle suçlayan ve hedef gösteren ortak bildiride şunlar söyleniyordu:

"Laiklik, demokrasi, çağdaşlık ve benzeri ne anlama geldiği belli olmayan, herkese göre değişebilen süslü kavramların artfasına gizlenerek sürdürülen bu şer kampanyası, yüce kitabımızın hak ve batılın birbirinden ayrı olduğunu ve birarada bulunamayacağını belirten ayetlerine uygun olarak, Allah'a dost olanlarla düşman olanları apaçık bir biçimde ayırıcı yönde gelişmektedir. Halkımızı hiçbir şekilde temsil etmeyen, şımarık bir mutlu azınlığın çıkar ve özlemlerini temsil eden bu laik cephe, ülkemizin tarihi boyunca laiklik ve Atatürkçülük paravanası altında Müslümanlara saldırarak neyi hedeflemektedir?..."

"...1920'lerden beri, İslamı temsil eden ne varsa yok etme politikası uygulanmıştır. Müslümanların okulları kapatılmış; dilleri, kılık kıyafetleri, takvimleri ortadan kaldırılmış; buna karşı çıkan binlerce Müslüman, İstiklal Mahkemeleri'nde sorgusuz sualsiz idam edilmiştir. Tek parti diktatörlüğü ezam yasaklamış,

Kur'an'ı Kerim'leri meydanlarda açıkça yakmış, camilerimizi kiliselere benzetmeye çalışmış ve yine karşı çıkan binlerce müslüman ya hapsedilmiş ya da sürgün edilerek zulme uğramıştır. Laik düzen, Müslüman kızlara okul kapılarını kapatarak, başörtü yasağı gibi iğrenç bir yasakla zulmünü değişik bir yönden sürdürmektedir.

...Ama rabbimizin vaadi gereği, zulmün ve zalimlerin telaşı boşunadır. Çünkü İslamın zaferi yaklaşmaktadır.

Laik şer cephesi, Müslümanlara saldırmayı bırakıp, Cumhuriyet tarihi boyunca işlediği sayısız zulmün ve ülkemizi kafir güçlere satmanın hesabını vermeye hazırlanmaktadır." İşte bu ortak bildirinin altında;

Akademi Yayınları, Birim Basım-Yayın, Dava Dergisi, Dünya Yayınları, Girişim Dergisi. İmza Dergisi, İşaret Yayınları, Kamuoyu, Kardelen Dergisi, Kimlik Gazetesi, Med-Zehra, Mektup Dergisi, Objektif Dergisi, Sena Organizasyon, Şafak Dağıtım, Şura Yayınları, Teklif Dergisi, Tevhid Dergisi, Tohum Neşriyat, Yeryüzü Dergisi, Yıldız Kervan ve Yönetim Yayınları'nın imzası vardı. Ortak bildiri, **"İnananlar Allah yolunda, küfredenler tağut uğruna savaşıyor, öyleyse siz şeytanın dostlarıyla savaşıyor"** sözleriyle son buluyordu. Toplantılarında, **"Bekleyin laikler, geliyoruz"** diye marşlar söyleyen İslamcılar, gelişlerinin artık uzun vadeye değil orta vadeye, hatta kısa vadeye bağlandığını ilan ediyorlar ve şeytanın dostları dedikleri laiklere açık savaş ilan ediyorlardı.

-4 Kasım 1990: Diyanet İşleri Başkanı Said Yazıcıoğlu, cami sayıları ve cami yaptırma konusuna ilişkin ilginç bir demeç verdi. Yazıcıoğlu, **"Türkiye'de bugün 65 bin cami var. Bu camilerde 80 bin dolayında kadrolu personel bulunuyor. 7 bin dolayında personel açığı var. Her köye bir**

camii yeterliyken, neredeyse 100 metre arayla yapıyor. Ne kadar az camii yaparsak, vatandaş arasındaki bölünmeyi önlemiş oluruz", diyerek adını başı camii yapılmasına karşı çıkıyordu.

-20 Kasım 1990: Yıldız Üniversitesi'nde kendilerine "Müslüman Gençlik" adını veren 300 kişilik bir grup gösteri yaptı. Üniversite yemekhanesinde bulunan Atatürk rölyefinin üzerinde yer alan "Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Milletindir" sözleri, grup tarafından "Hakimiyet Kayıtsız Şartsız Allah'ındır", biçiminde değiştirildi.

-2 Şubat 1991: Körfez Savaşı'nda Türkiye'nin müttefik kuvvetlere destek vermesi; İstanbul, Diyarbakır, Batman, Nusaybin ve Tatvan'da cuma namazından çıkan İslamcılarının gösterileriyle protesto edildi. Atılan sloganlar arasında "Saddam Bahane, Dökülen İslam Kanı" ve "Kahrolsun İsrail" dikkati çekti.

-2 Şubat 1991: Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın Suudi Arabistan Kralı Fahd'a gönderdiği telgraf, Suudi televizyonunda okundu. Telgrafın tam metni şöyle:

"Harameyn-i Şerifeyn Hamidi Kral Fahd bin Abdulaziz Esselamu Aleykum ve Rahmetullahi ve Berekatuhu Kuveyt'in kurtarılması ve Saddam fitnesinin ortadan kaldırılması uğrunda savaşılan başladığı haberini büyük bir mutluluk ve sevinç ile karşıladık. Bu arada, Saddam'ın, Suudi Arabistan'ın emniyet ve selametini ihlal ederek, roketleriyle Suudi kentlerini bombalamasını, selamet içinde yaşayan halka korkulu anlar yaşatmış olmasını da, biz ve bizimle birlikte milyonlarca Müslüman büyük bir endişeyle karşıladık. Saddam Hüseyin, bir zamanlar mübarek toprakların ve bu emniyet ve selamet ülkesinin kutsallığının korunmasına büyük ihtimam gösterdiği hakkındaki kulakları sağır eden iddialarını da çığnemiştir. Bu hoş bir sürpriz olmamıştır. Saddam Hüseyin, yeryüzünde bozgunculuk yapmaya, ekin ve nesli yoketmeye çabalayan zalim bir diktatördür. Zira o, tanıdığı andan itibaren sapıklık yolunda büyümüş, şüpheli eller tarafından yetiştirilmiş, hayatlarını İslam düşmanlığına, İslam din ve adamlarının ortadan kaldırılmasına adanmış, sapık cereyan ve karanlık adamlarının gölgesinde gelişmiş ve böylece ortaya, fasit bir bitki ve salih olmayan bir amel çıkmıştır.

İttifak kuvvetleri ile birlikte, Kuveyt'in kurtarılmasına ve bu fitnenin ortadan kaldırılmasına kıyamımız, Allah'a yaklaşmanın en büyük derecesidir.

Genel olarak Türk Müslümanları, özel olarak RP adına, biz, bu icraatlarınızı destekliyoruz. Hatta, mübarek Tevhid sancağı olan 'Lailahe İllallah Muhammedün Resulullah' bayrağımız altında bu cihadımıza nusrette görevimizi yerine getirmeye ve mübarek topraklar uğrunda canlarımızı sizinle birlikte her zaman fedaya hazırız.

Cenab-ı Hak, sizi, nusreti ve muvaffakiye teyid buyursun." (TEMPO Dergisi, 17 Şubat 1991)

Her zaman, antiemperyalist olduğunu söyleyen ve ABD karşıtlığıyla övünen İslamcılarının partisinin lideri, bu mesajla ne

demek istiyordu? Mesaj, Şu anlama geliyordu: Ortadoğudaki varlığını ABD çıkarlarıyla özdeŐleŐtiren, varlığını emperyalistlerin çıkarlarına armağan eden Suudi Arabistan'dan yana tavır almak, antiemperyalist bir partinin takınacağı bir tutum değildir.

Dolayısıyla Refah Partisi antiemperyalist değildir. İkincisi; Suudi Arabistan, İrak'taki Müslüman halka bombalar yağdıran batılı müttefik gleriyle birlikte hareket etmektedir. Onlarla birlikte hareket eden Suudi Arabistan'a, bu olayda bu denli angaje olan bir partinin, İslamcların partisi olduğundan da kuŐku duyulmalıdır. Sonuç: Refah Partisi sahte islamcı, dıŐa bağımlı bir partidir.

-12 Nisan 1991: 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası, Türk Ceza Yasası'nın 163. maddesini yürürlükten kaldırdı.

ŞERİATÇILIK VE 163. MADDE

"Yazılarımızda zaman zaman kendimizi yineleyerek laiklikten, Őeriatılıktan, Türkiye'nin bağımsızlığından söz ediyorsak, bunun nedeni, tutucu iktidarların ve kimi politikacıların tutumlarıdır. Ülkemizde, ne yazık ki, hukuka bağlı devlet, anayasal aksaklıklar, kişisel iktidar eylemleri, insan hakları, enflasyon, ülke ormanlarının yok edilmesi gibi çok önemli ve yaşamsal sorunlar temcit pilavı gibi ısıtılıp ısıtılıp önümüze geliyor, getiriliyor. İŞte Türk Ceza Yasası'nın 141., 142 ve 163. maddeleri de böyle süreğen (müzmin) sorunlardan biridir. Ne yapalım, susalım mı? Elbet düŐüncelerimizi açıklamak zorundayız. 141 ve 142. maddeleri geçen hafta ele almıştık; bugün 163. maddenin bağlantılı olduğu konu ve sorunları bu madde ile birlikte irdelemek istiyoruz.

Şeriatçılık ile 163. madde arasında ilişki olsa da, bunlarla son zamanlarda Avrupa basınında sık sık yer alan Sevr Antlaşması arasında nasıl bir bağlantı olabilir? Avrupa basınıının sık sık sözünü etmeye başladığı Sevr Antlaşması, artık ortadan kalkmıŐ olan Osmanlı Devleti'nin, Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra kabul ettiği, daha doğrusu karşılıklı bir anlaşma değil, Batılılarca Osmanlı Devleti'ne dikte edilmiş bir belgedir. Bu politik belge ile 163. madde arasındaki bağlantı Şöyle belirlenebilir: Bu madde, Atatürk devriminin temel öğelerinden biri olan laiklik ilkesini koruyup Şeriatçı akımların önlenmesi amacıyla konulmuŐtur. Sevr Antlaşması'nı Türk ulusu değil, Osmanlı Parlamentosu da değil, Őeriatılıęı korumakla görevli Padişah Vahdettin'in çağırısı üzerine, onun başkanlığı altında toplanan Saltanat Őurası kabul etti.

Bu Şura yelerinin büyük çoğunluğu, emekli Osmanlı paŐalarından ve eski devlet adamlarından

oluşmuştu. Padişah, aynı zamanda Halife olduğu için Osmanlı devleti, elbette şeriatçı nitelik taşıyordu. Son Osmanlı Parlamentosu olan İstanbul Mebusan Meclisi, 16 Mart 1920'de İstanbul'un İngilizler ve savaş ortaklarınca eylemli olarak işgal edilmesinden sonra kapatılmış; milliyetçi üyeler, İngilizler tarafından Malta Adası'na sürülmüş; Anadolu'ya kaçabilenler ise Ankara'ya varıp ilk Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne katılmışlardı. Ancak, son Mebusan Meclisi'nin gördüğü çok önemli bir iş vardı ki, o da Ulusal Ant'ı (Misak-ı Milli'yi) kabul etmiş olmasıydı. Bu ant, Türkiye'nin değişmez sınırını Türk halkına ve bütün dünyaya ilan eden belgedir. Sevr Antlaşması ise Osmanlı Devleti'ni birkaç ilden oluşan küçük bir emirlik, bir hanlık durumuna getiriyordu; İstanbul'da İngilizlerle işbirliği yapan şeriatçılar ise bunu benimsemişlerdi. Sevr Antlaşması'm reddedip Yunanlıları Anadolu'dan çıkarmak için Türk ulusunun önünde çarpışan Mustafa Kemal Paşa hakkında idam fermanı verenler, şeriatçılardı. Yunanlılar karşısındaki Türk direnişini kırmak için, Anadolu'daki bazı haym ve gafilleri kandırıp yer yer isyan çıkararak Türk ordusunu arkadan vurup çökertmek isteyenler de başta Padişah Vahdettin olmak üzere, yine şeriatçılardı.

Günümüzde, Atatürk'ün çağdaş Türkiye için koymuş olduğu sağlam ilkelerle başa çıkamayıp onun kişiliğini karalamaya çabalayanlar, yine şeriatçılar değil midir?

Güncel bir örnek daha vereyim: Nevşehir belediye seçimleri sırasında "Kanımız aksa da zafer İslamındır" diye tekbir getirerek kentin sokaklarında avaz avaz bağırانlar kimlerdir? Elbette şeriatçılar. Çünkü onlar için Türk yok, İslam vardır; ulus yok, ümmet vardır.

Şu halde, 163. maddenin hem, şeriatçılık hem de yeni kurulan Cumhuriyet'in yırttığı (ki, bu yırtılış, Lozan Barış Antlaşması ile belgelenmiştir) Sevr Antlaşması ile çok yakın ilgisi var. 163. maddenin kaldırılmasına, ben, işte bu nedenle karşıyım. Şeriatçı partilerin açık, gizli hilafet propagandalarının yeniden yaygınlaşması bu ülkeyi felakete götürür de, ondan. Bu konudaki düşüncelerimi daha Önce de bu sütunlarda birkaç kez açıkladığımı yinelemeyeceğim.

Şimdi de 163. maddenin metnini okuyalım:

"Madde 163- (Değişik 2787-21.1.1983)

Laikliğe aykırı olarak, devletin sosyal veya siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa dini esas ve inançlara uydurmak amacıyla cemiyet tesis, teşkil, tanzim veya sevk ve idare eden kimse sekiz yıldan onbeş yıla kadar ağır hapis cezası ile cezalandırılır.

Böyle cemiyetlere girenler veya girmek için başkalarına yol gösterenlere beş yıldan on iki yıla kadar ağır hapis cezası verilir.

Laikliğe aykırı olarak, devletin sosyal veya ekonomik veya siyasi veya hukuki temel düzenini, kısmen de olsa dini esas ve inançlara uydurmak amacıyla veya siyasi amaçla veya siyasi menfaat temin ve tesis eylemek maksadıyla dini veya dini hissiyatı veya dince mukaddes tanınan şeyleri alet ederek her ne surette olursa olsun propaganda yapan veya telkinde bulunan kimse beş yıldan on yıla kadar ağır hapis cezası ile cezalandırılır.

Şahsi nüfuz veya menfaat temin etmek maksadıyla dini veya dini hissiyatı veya dince mukaddes tanınan şeyleri veya dini kitapları alet ederek her ne suretle olursa olsun propaganda yapan veya telkinde bulunan kimse iki yıldan beş yıla kadar ağır hapis cezası ile cezalandırılır.

Yukarıdaki fıkralarda yazılı fiilleri devlet daireleri, belediyeler veya sermayesi kısmen veya tamamen devlete ait olan iktisadi teşekküller, sendikalar, işçi teşekkülleri, okullar, yüksek öğretim müesseseleri içinde veya bunların memur, müstahdem veya mensupları arasında işleyenler hakkında verilecek ağır hapis cezası üçte bir nispetinde arttırılır.

Üçüncü ve dördüncü fıkralarda yazılı fiiller, yayın vasıtaları ile işlendiği takdirde verilecek ceza yarı nispetinde arttırılır."

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Stalin'in Türkiye'den toprak ve üs istemesi sonrasında, 1947'de, T.C. hükümetinin ABD ile ikili anlaşmaları gündeme geldi. Daha sonra, ABD'nin gittikçe artan yoğunlukta ve öteki batı devletlerinin katılmasıyla bizi yeniden yarı sömürge durumuna getirecek tutumu karşısında "Tam Bağımsızlık İstiyoruz" diye haykıran üniversite gençlerine ne yapıldı? Kıyım, dayak, işkence, hapis... Öyle zamanlar oldu ki, ABD'nin herhangi politik bir eylemini eleştirenler bile hapislere atıldı. Buna karşılık şeriatçıların sırtları hep sıvazlandı. Bugünkü tehlikeli ortama, böyle sürüklendik.

1980 askeri darbesinden sonra devlet başkanı olan Kenan Evren, doğudaki meydan konuşmalarından birinde, "Tam bağımsızlık diye bir şey tutturmuşlar" diyerek yazarları ve gençleri suçlamadı mı? Kafalar ne kadar şartlanmıştı ki, solcuların vatansever olduğu bir türlü kabul edilemiyordu; korkunç bir ayrımcılıktı bu. Günümüzde "komünizm ihraç eden ülkeler" kalmadı, ama yöremiz şeriat ihraç eden ülkelerle sarılıdır.

Burada beklenen bir soruya (sual-i mukaddere) yanıt vereyim: Denebilir ki, geçen pazar yazınızda 141 ve 142. maddelerin düşünce özgürlüğünü kısıtlaması nedeniyle kaldırılmasından yana idiniz. 163. maddenin düşünce özgürlüğünü kısıtladığını düşünmüyor musunuz?

163. madde din ve vicdan özgürlüğünü kısıtlamıyor, düşünce özgürlüğünü de kısıtlamıyor.

Hilafetçiliğe kadar gidebilecek propagandalar yapma olasılığı bulunan siyasal partilerin kurulmasını engelliyor. Başka bir soru da yöneltilebilir: Parlamentodaki partiler yelpazesinde sol uç kanadın boşluğunu doldurmak için komünist partilerin kurulmasından yana olduğunuzu geçen hafta açıkladınız; peki sağ uç kanattaki şeriatçı partilere niçin karşı çıkıyorsunuz?

Çünkü; komünizmin karşıtı şeriatçılık değil, kapitalizmdir; partiler yelpazesinde sağ kanat, kapitalizm ideolojisi ile yeterince doldurulmuştur, o uçta boşluk yoktur. Şeriatçılık ülkemiz bakımından büsbütün ayrı bir nitelik taşır. Geçmişimizde komünist gelenek yok ama şeriatçı gelenek vardır ve her an hortlayabilir. Şeriata dayanan İslamcı devletlerde ise düşünce özgürlüğünün ne keredede kısıtlı olduğunu gazete okuyan herkes bilir.

Okurlarımın 163. maddeyi dikkatle okuyup bu sorunları, parça parça değindiğim noktaların ışığı altında değerlendirmesini, Atatürkçü aydınlarımızın da, halkı bu yönde aydınlatmaya çalışmasını dilemekteyim.

Bir tutsaklık ve utanç belgesi olan Sevr Antlaşması'nı tam bağımsızlık belgesi olan Lozan Antlaşması'na üstün tutan düşünce eğer şimdi de ülkemizde varsa, bu tür düşünce taşıyanlar, mütareke döneminin haym mirasçılarıdır." (VELİDEDEOĞLU, Hıfzı Veldet: Cumhuriyet, 14 Nisan 1991, Sf.2)

LAİK CUMHURİYETE ÖLÜM YEMİNİ VE UĞUR MUMCU

-31 Ekim 1991: Yenilevent İstanbul'daki Harp Akademileri Komutanlığı Kurmay Başkanı Tümgeneral İzzettin İyigün imzalı 31.10.1991 tarih ve 3500-23-91/İsth. ve İKK Şb. 557 sayılı yazının kısa metninde şöyle bir sunuş var:

"Alınan bir duyum üzerine tespit edilen Kur'an Kursu Andı metninin fotokopisi ekte gönderilmiştir. Bilgi edinilmesini arz ederim."

Tümgeneral'in ekte gönderdiği Kur'an Kursu Andı metni ise şöyle:

"Ben Muhammed Müslüman ümmetindenim. Türkiye dinsiz laik bir memleket haline gelmiştir. Hayatımı Mustafa Kemal dinsizliği ile savaşa adayacağıma, Türkiye'yi bir din ve şeriat devleti haline getirmek için mücadele edeceğime, Kemal Paşa zamanında çıkartılan dinsiz kanunların tatbikini önleyeceğime, kısa zamanda ümmet esasına dayanan Şeriat Devleti'nin kurulması için devlet idaresinde söz sahibi olacak mevkilere gelmek için çalışacağıma dinim, Allah'ım ve bütün mukaddesatım üzerine yemin ve kassem ederim."

-20 Eylül 1991: Yaklaşan Genel Seçimlerle ilgili çalışmalar sürerken, Refah Partisi Genel Başkanı Necmettin Erbakan, Milliyetçi Hareket Partisi Genel Başkanı Alparslan Türkeş ve İslahatçı Demokrasi Partisi Genel Başkanı Aykut Edibali, bir seçim protokolü imzaladılar.

Hedefleri, adaylarını RP çatısı altında seçimlere sokmak ve artık "**Kutsal İttifak**" olarak anılmaya başlayan ittifakı iktidara taşımaktı. Bunu umuyorlardı da. Umutları, imzalanan protokol metninden anlaşılabilirdi:

"Milli İttifak'ın kurucusu üç liderin ortak yetki ve sorumluluğu ile ittifakın kanatlarının bir partide veya yeni kurulacak bir partide kemaliyle temsil edilmesi, kurumlaşması, genişletilmesi, milli ve manevi değerlere bağlı hüsnüniyet sahibi bütün grup ve vatandaşlarımızın ittifak oluşumunda yerlerini almalarını sağlayacak, Türkiye'nin milli, manevi ve bilimsel potansiyelini harekete geçirebilecek, Model, Usul, Zamanlama, Program, Strateji, Temsil, Yetki, Sorumluluk konularında yeni bir mutabakata, bir protokole ihtiyaç duyulmaktadır. Açıkladığımız amaçları gerçekleştirmek üzere, yeni bir protokol hazırlanmasına ve gereğinin yapılmasına karar verdik. 20.11.1991.

Prof.Dr.Necmettin Erbakan. Alparslan Türkeş. Aykut Edibali." Ancak umulan olmadı. Necmettin Erbakan'ın, son bin yılın olayı dediği ittifak, yüzde 16.7 oyla 62 milletvekili çıkararak DYP, ANAP ve SHP'nin ardından dördüncü parti oldu. İttifakın 62 milletvekilinden 19'u MHP'nin, 3'ü IDP'nin, 40'ı RP'nindi. Nitekim Türkeş, kendi arkadaşlarıyla 15 Kasım 1991'de; Edibali ise iki arkadaşıyla, 25 Ocak 1992'de ittifaktan ayrıldılar.

-24 Ocak 1992: Fatih Cami-i'nde yaklaşık 150 kişilik bir grup tarafından "**Cezayir Katliamını Tel'in Mitingi**" düzenlendi. Toplantıya güvenlik güçlerinin müdahale etmek istemesi sonucu çıkan çatışmalar sırasında, gösterici grubun "**Satılmış Polis**" diye slogan attığı görüldü.

-1 Mart 1992: Cizreli Şeyh Zeki Atak'ın Hizbullahi müridleri, Galata'daki Neve Şalom Sinagog'unu bombaladı. Eylemin, İsrail'in Filistin halkına zulmetmesini protesto amacıyla yapıldığı açıklandı.

-20 Ekim 1992: Refah Partisi Kocaeli Milletvekili, eski Adalet Bakanlarından Şevket Kazan ve 11 arkadaşı, Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'na bir suç duyurusunda bulundular. Suç duyurusu dilekçesindeki görüşler, RP'lilerin cinselliğe, ahlak normlarına, topluma bakış açılarına ilişkin önemli ipuçları veriyor. Bu nedenle; Şevket Kazan, Kemalettin Göktaş, Ömer Faruk Ekinci, Abdüllatif Şener, Musa Demirci, Hüsamettin Korkutata, Mehmet Elkatmış, Kemalettin Göktaş, A.Remzi Hatip, Bahattin Elçi, İbrahim Halil Çelik, Zeki Ünal ve Kazım Ataoğlu imzalı suç duyurusunun kimi bölümlerini aktarıyorum:

"1. 17 Ekim 1992 tarihli Hürriyet gazetesinin Ankara ekinin 2. sahifesinde yer alan ve daha önceleri de pekçok kez muhtelif basın-yayın organlarında emsalleri neşredilmiş bulunan 'seks aletleri'ni havi ilanda; Ankara Sens baş bayii olarak ör j inal muhtelif seks aletlerinin

(büyütücüler, üç ayrı başlıklı masaj aletleri, uyarıcılar, pilli-motorlu suni vaginalar, lezbiyenler ve değişiklik isteyenlere çok özel ilişkiler için protez organlı külotlar, pilli- motorlu orgazm makinaları vb.) isteyen her kişiye posta ile gönderileceği veya motorlu kurye ile teslim edilebileceği belirtilmekte; ayrıca 200 çeşit cinsel mamulün verilen adreste teşhir edildiği, isteyenlerin görüp, arzu ettiği seks mamulünü alabileceği ifade olunmaktadır..."

"...Müstehcenlik, toplumlarda tarih boyunca tartışılmış ve genelde yadırganmış ve de tasvib görmemiştir. Müstehcenliğin bütün çeşitleri arasında ortak bir özellik bulunmakla, o da cinsi arzuları tahrik, galeyana getirmek ve bunu istismar etmektir. Bu da insanlarda diğer bazı duyguları özellikle fazilet hislerini köreltmekte, cinsi arzulan galeyana getirmekte, dolayısıyla kişinin ve kişiliğin dengesi bozulmakta, toplumlarda, ailelerde, bilhassa çocuk ve gençlik çağındakilerde bunalımlara ve huzursuzluklara ve suç işleme temayülüne yol açmaktadır. Türk toplumu müstehcenlik karşısında, tarihin derinliklerine kök salan asil ve ciddi bir anlayışa sahiptir. Bu anlayış, günümüzde de ana çizgileri ile devam etmektedir. Türk milletinin bu anlayışı, müstehcenlik konusundaki spekülasyonlara zıt; fakat ahlaki, psikolojik, sosyolojik, pedagojik ilmi gerçek ve tesbitlere uygundur. Bugün batı aleminde, aile müessesesinin dumura uğramasında, fuhuşun yaygınlaşıp AIDS ve benzeri hastalıkların süratle çoğalmasında; buna bağlı olarak uyuşturucu madde alışkanlığının toplumlara sarsacak çapta tırmanmasında; müstehcen alet ve yayınların, kısaca pornografinin küçümsemeyecek bir rolü vardır. Bugün Türkiye'deki müstehcenlik (halkın ar ve haya duygularını incitme veya cinsel arzuları tahrik ve istismar etme), suç duyurusunu yaptığımız Sex-Shop'ların açılmaya başlanması ve büyük tirajlı gazetelerde ilanlarla duyurularak aleniyet kazandırılmasıyla sınırsız ve kontrolsüz bir sürece girmiş bulunmaktadır..."

"...Toplumumuzun müstehcenlik konusundaki asil anlayışının bundan sonra da sürmesi konusunda, müstehcenlik sınırını dahi aşmış müstekreh (iğrenç, tiksinti verici) hale gelen pornografiye karşı insanımızı korumak için hukuki tedbir ve teşebbüslerde bulunmak bir Anayasa icabıdır. Bu konuda gerekli tedbir alınmadığı takdirde, her türlü müstehcenlik ve pornografinin serbest ve aleni olduğu ve ticaret metayı yapıldığı, anılan sex-shop ve bürolar zaman içerisinde Türkiye'nin en ücra köşelerine kadar yayılacak, kolaylıkla bir dükkan gibi umumi mahallerde, bulvarlarda açılıp burada her türlü pornografik yayın, alet ve gereçler halka teşhir edilip satılabilecek; işte o zaman, iş işten geçmiş olacak ve belki geriye de dönüş mümkün olmayacaktır..."

"ADİL EKONOMİK DÜZEN" MASALI

Refah Partisi ve Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın sloganı haline gelen ve bir yeryüzü cenneti vaadeden **"Adil Düzen"** aslında, bir ütopya bile değil. Ütopyaların, sistematik düşünce sistemlerinin içinden çıkabildiği biliniyor. Örneğin; Jules Verne'in Aya Yolculuk'u bir ütopyadır ama, sistematik düşünce ürünü olduğu için, bir süre sonra ütopya olmaktan çıkıp gerçekleşebilmiştir.

22 Kasım 1992 tarihli Ekonomist dergisi, Adil Düzen'in niteliğini araştırıyor ve "masal" kavramını uygun görüyor. Derginin haberini bir ek metin olarak olduğu gibi aktarıyorum:

"...Olmaz, demeyin... Türkiye'de her şey olur. Mevcut seçim sistemi değiştirilmez de bölünme modası devam ederse, Refah bal gibi iktidar olur.

İktidar olduğunda RP Başkanı Erbakan'ın ilk yapacağı şey de kendi icadı olan 'Adil Ekonomik Düzen'i gündeme getirmek olacak tabii... Şu sırada kamuoyunda, RP'nin kendi tesettür politikasını halka empoze edip etmeyeceği tartışılıyor.

Ama esas araştırılması gereken nokta, RP'nin önerdiği ekonomik politika. Bu 'program' hayata geçirildiği takdirde, ekonominin Richter ölçeğinde 7.5'luk bir deprem kaçınılmaz olacak.

Neler olacak neler?

Erbakan, başbakan olduğunda neler olacak neler?

Faiz ve para olarak ödenen vergiler kalkacak. Herkes, malının yüzde 2.5'ini yine mal olarak devlete verecek.

Teşvik belgesi yerine, teminatlı ehliyet vesikası, oda üyelik belgesi yerine de ahlaki topluluğun verdiği 'teminatlı tezkiye' belgesi gelecek. Tabii, bu belgeler, her dönem olduğu gibi, iktidara yakın ve mütedeyyin görünen kişilere verilecek. Laik görüşte direnen işadamlarına kredi verilmeyeceğini tahmin etmek için, kahin olmaya da gerek yok, pek tabii. Bu tür bir model, Türkiye'nin dünya ekonomisi ile bütünleşme çabalarıyla da bağdaşmayacak.

Uygulanabilir mi?

Biz, Necmettin Hoca'nın Adil Ekonomik Düzen adlı kitabını satır satır şerh ettikten sonra ekonomistlere, tarihçilere ve işadamlarına bu modelin hayata geçirilme şansını sorduk.

İktisat tarihçisi Prof. Haydar Kazgan, bu konuda şu değerlendirmeyi yaptı:

"RP'nin yaptığı büyük bir sahtekarlık. Faiz yerine ticarete iştirak payı veriyor. Halbuki bu, bal gibi faizdir. Osmanlı İmparatorluğu da, faizcilikle işe girişmiş, en güçlü olduğu dönemde faizciliğe girmiş. Faiz, Galata'da kendini göstermiş. Refah Partisi'nin iktidara gelme ümidi olmadığı için böyle şeyleri ortaya atıyor. Suudilerin hepsi faizcidir. İşte İran'ın durumu ortada."

Osmanlı tarihi ile ilgili kitaplarda da 1459 ile 1563 arasında, yani imparatorluğun en şaşıklı döneminde

bile, faizin mevcut olduğunu, vakıfların bile ona onbir hesabıyla (yüzde 10) paralarını işlettiklerini yazıyor.

Tarihten bir yaprak...

Geçmiş dönemlerdeki faiz işlemleri kitabına uyduruluyor ve muameleleri seriye denen uygulama, gerektiğinde mahkeme defterlerinde bile yer alıyordu. Osmanlı döneminde bazı borçlular, bugün bazı uyanıkların yaptığı gibi ödedikleri faizin toplamı anaparayı aşınca, borçlarının ödendiğini ileri sürüyor ve ödemeyi durduruyorlardı. 1558 yılında alman şu mahkeme kararı, faizin varlığını belgeliyor:

Üsküdar Kadısı, bu tür bir davayı Şeyhülislam Ebusuut Efendi'ye başvurarak çözmek istedi, şu soruyu yöneltti: "Davacının borçlusunu olan davalı, her yıl davacıya faiz diye bir miktar akçe verse ama şer'i muamele olmuş olmasa, sonra verdiğim akçeyi asıl mala say diyerek davacıya vermese, davacının almaya hakkı olur mu? Beyan buyurula..."

Ebusuut Efendi'nin halen ilgili defterlerde incelenebilecek şu cevabı faizin o dönemde de meşru sayıldığını gösteriyor: "Alır. Faiz borcum diye verdikten sonra asıl mala sayılsın demeye hakkı olmaz."

Ekonomik Kaos Ankara Üniversitesi, SBF profesörlerinden Korkut Boratav, Erbakan'ın modelinin tümüyle uygulanmasını imkansız görüyor ve şu değerlendirmeyi yapıyor:

"Bu modelin tümüyle hayata geçirilmesi mümkün değildir. Parça parça ve kimi öğeleri bazı İslam ülkelerinde uygulanıyor. Örneğin Mısır'da hızla gelişen İslami bankalar, birkaç yıl önce büyük bir skandal ile çöktüler. Bu kurumlara tasarruflarını yatırmış olan halkı dolandırarak ülke dışına para kaçırdıkları anlaşıldı."

Genç Yönetici ve İşadamları Derneği Başkanı Şerif Kaynar ise, Refah Partisi'nin ekonomik hedeflerinin, uygulama aşamasında bir kaos ortaya çıkacağını düşünüyor ve "Bugünkü konjonktürde faizsiz bir ekonominin yaşayabileceğine inanmıyorum", diyor.

Maliye Profesörü İzzettin Önder'e göre, vergi konusundaki Refah önerilerinin uygulanma şansı sıfır:

"Refahın ekonomi politikasının hiç şansı yok. Vergiyi kaldıracak, yerine koyun alacak. Koyunun bir parasal değeri yok mu? Bunun adı vergi olmuyor da ne oluyor peki?.. Bunlar aldatmacadır."

Bu nasıl kredi?..

Hoca'nın adil ekonomik düzenindeki en büyük kozlarından biri, 'hakkı müktesep karşılığı kredi'.

Bu kredi şöyle işleyecek: Bir bankaya, örneğin 1000 lira yatıran bir mudi, bir yıl sonunda, bir ay vade ile 12 bin lira alabilecek. Bir yıl vade ile almak istediğinde ise müktesep hak (kazanılmış hak) kredisi bin lira olacak. Alınan yüksek tutardaki krediyle, bir ay içinde iş çevirme imkanı yok. Ancak vade bir yıla uzadığında ise alman kredi yatırılan paraya eşit oluyor. Bu durumda tasarruf sahiplerinin ne kârı, ne

de zararı olacak ve bankaya para yatırmanın bir cazibesi kalmayacak. Bu önerinin Con Ahmed'in enerjisiz işleyen devridaim makinesinden bir farkı yok.

Çoban Devlet

Yeni ekonomik düzenin en ilginç ve uygulanması zor noktalarından biri de aynı vergi uygulaması. Erbakan'a göre 80 koyunu olan kişi bunun kırkta birini yani, iki koyunu devlete verecek. Devletin bu koyunu paraya çevirme imkanı teorik olarak var. Ancak devlete verilen mallara alıcı çıkmaması durumunda, devletin elinde yüzbinlerce koyun birikebilecek. Türkiye'de 46 milyon koyun bulunduğu göre, devletin koyun varlığı 1 milyon 150 bine kadar çıkabilecek. Motor, otomobil ve diğer malların üretiminde de aynı vergi alındığını varsayarsak, devlet bu varlıklarını koyacak ağıl, depo ve antrepo bulamayacak.

Erbakan'ın varsayımına göre, içki veya erotik dergilerin satışı polisiye önlem ve yasaklarla değil, irşad edilmiş insanların talebinin azalması ile yok olacak. Talebin sifıra inmesine kadar olan dönemde, devlet bu tür mal üreten şirketlerden vergi olarak viski veya 'Playboy' almak zorunda kalacak. Bunları paraya çevirmek istediğinde ise, bu muzır şeylerin satıcısı durumuna düşecek.

Aynı verginin sorunları bunlarla da bitmiyor. Örneğin bugünün vergi rekortmeni Matild Manukyan, vergisini aynı olarak ödemek istediğinde ne yapacak?

Devlet her şeye ortak

Sanayi kuruluşları ile ilgili önerilerde hayal mahsulü gibi görünüyor. Adil ekonomik düzende, her sanayi tesisinin beş ortağı bulunacak. Bu ortaklar; tesis sahibi, yönetici kadro, işçi ve devlet olacak. Her birinin üretim ve kazançtaki payı, yüzde 20'yi aşmayacak. Bu model esasında, işçi veya hemşehri şirketlerinde uygulanan ancak, yürütülemeyen bir yöntem çok benziyor.

Mussolini İtalya'sında denenen korporatif sistemle de birçok ortak noktaları var. Devlete ağırlık vermesi de ilkel bir sosyalist anlayıştan esinlenmiş görünüyor. Ancak bu modelin işlemesi çok zor. İşleseydi, işçi şirketleri bugünkü zor duruma düşmezdi. Hele şirketin zarar etmesi durumunda işler karışacak. Örneğin motor fabrikasında çalışanlara, ekme parası yerine motor verildiğinde, işçi karnını nasıl doyuracak?

İlkel bir model

Bilim adamları mal olarak (ayni) vergi ödeme yönteminin, modelin ütöpik niteliğini sergilediğini söylüyorlar. Prof. Korkut Boratav ilkelliğin, ütöpik niteliğinden daha belirgin olduğunu vurguluyor ve 'Tartışılması bile gereksiz' diyor. Prof. Kazgan ise, bu

sistemi mantıksız bulduğunu belirterek, şu yorumu yapıyor:

"Necmettin Hoca bazı şeyler söylüyor. Faizi kaldırdık demekle faiz kalkmaz. Türk ekonomisini bu şekilde sokarsanız kapalı bir ekonomi olur. O zaman dış dünyaya bir adım attığınızda ne ihracat yapabilirsiniz, ne başka bir şey. Dışardaki adam paranın faizini ister..."

ERBAKAN'IN MODELİNDE MASON PARMAĞI

RP Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ın önerdiği yatırım projesi karşılığı kredi sistemi, Batı ülkelerinde 40 yılı aşkın bir süredir uygulanan risk sermayesi (venture capital) sisteminin bir kopyası.

Devlet Bakanı Tansu Çiller, ileri teknoloji alanında iş kuracaklara faizsiz kredi verilmesini öngören bu sistemi yıllardır savunuyor. Bu sistem, ilk kez 1946 yılında, Amerika'da General George Doriot tarafından ortaya atıldı. Bu sistem, bugün Japonya'dan İsrail'e kadar, çok sayıda ülkede zaten uygulanıyor.

Boğaziçi Üniversitesi öğretim üyelerinden Murat Çizakça da faizsiz İslam bankacılığı çerçevesi içinde risk sermayesi şirketlerinin kurulabileceğini, Erbakan'ın kitabının yazılmasından çok önce belirtmiş ve ciddi şekilde analiz etmişti.

'Görüldüğü gibi modeldeki bu önemli unsur, yeni değil. Üstelik kapitalist ve emperyalist bir ülkede gerçekleştirilmiş ve geliştirilmiş. Yani, o Refahçıların çok taktığı bir mason zihniyetin ürünü."

-31 Aralık 1992: Aralık ayı başında gösterime giren '**Temel İçgüdü**' adlı filmin Ankara'daki gösterimleri, Refah Partisi milletvekillerinin yaptığı suç duyurusu üzerine, 31 Aralık 1992 günü yasaklandı. Yasaklama kararını alan Ankara 15. Sulh Ceza Mahkemesi, kararı "**sözkonusu filmde halkın utanmasına yol açacak sahneler bulunduğu**" savıyla verdi. Gösterime girdiği birçok ülkede olay yaratan Temel İçgüdü, Ankara'daki karardan sonra, İzmir ve Samsun'da da yasaklandı.

-14 Aralık 1992: TBMM, Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bütçesini görüşüyor. Genel Kurul'da söz alıp görüş bildirenlerin şeriatçılara nasıl prim verdiklerinin anlaşılması açısından, bazı örnekleri sunmakta yarar var:

"Biz, siyasetin emrinde bir din istemiyoruz; dinin emrinde bir siyaset kabul ediyoruz." (Ekrem Ceyhun, Diyanet'ten sorumlu Devlet Bakanı)

"Kur'an'ın baştan sona, cümle cümle yapılacak tefsiri, Kur'an'ın bu asra bakan gizli sırlarını aydınlatacaktır." (Mehmet Özkan, DYP)

"Biz, Doğru Yol Partisi olarak ve Sayın Başbakan Süleyman Demirci, Diyanet'in üstünde, hepinizin bildiği gibi, titremektedir." (Yahya Uslu, DYP)

"Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilatımız, milletimizin göz bebeğidir. Hiç kimse buna yan bakamaz." (Yahya Uslu, DYP)

"Peygamberlerin çoğunun şarktan, filozofların ekseriyetinin de batıdan çıkması gösteriyor ki, bizde din hem hayatın hayatı, hem nuru, hem esasıdır." (Mehmet Ökan, DYP)

"Ben diyorum ki: Türkiye'nin esas kurtuluşu, o caminin dışında kalan insanların caminin içerisine girerek ibadet etmesiyle olacaktır." (İsmail Sancak, DYP)

"Fikir anarşisinden kurtulmak için, Diyanet'in fetvada ileri bir mevkiye olması lazımdır." (Mehmet Özkan, DYP)

"Terör, hırsızlık, adaletsizlik, rüşvet, fuhuş, kumar gibi cemiyet hastalıklarının nisbeten ortadan kaldırılması için, Diyanet İşleri Başkanlığı teşkilatı iyileştirilmelidir." (İsmail Sancak, DYP)

"Sayın Başkan, değerli milletvekilleri; İslam, her ailenin, her kabilenin nizamı; İslam, her cemiyetin sistemidir. İslam bütün çağların, bütün mekanların dinidir." (Hasan Dikici, K.Maraş Milletvekili)

"Sevgili hocam, 383 imam hatip okulundan 310 tanesi Süleyman Demirel'in imzasıyla açıldığı gibi, bunun 19 tanesi de -Allah rahmet eylesin- sayın Adnan Menderes tarafından açıldığını söyleyerek, 383 imam hatip okulunun 330 tanesinin altında aynı ekolün imzası, aynı başbakanların imzasının olduğunu ise söyleyebilirim." (Yahya Uslu, DYP)

"Sözlerime, memuriyetim esnasında olan bir olayı anlatarak devam etmek istiyorum. Ben belediye görevlisiyim. Bir mahallede cami yapılacaktı. Orada, bir takım cemiyet başkanlığı hesapları yapan kişi, caminin yapılmasına mani olmak istedi; şikayet dilekçesi ile birlikte bana geldi. Kendisine 'Arkadaş, sen bu şikayet dilekçesini bana verme. Eğer o caminin yapılmasını sen durdurursan, o mahaMeye giremezsin' dedim." (İsmail Sancak, DYP)

"TRT'nin mevcut kanallarından birisinin Diyanet İşleri Başkanlığı'na tahsis edilmesi sağlanmalıdır." (Mehmet Özkan, DYP)

"PTT Genel Müdürlüğü'nden özel bir hat tahsis edilerek, 'Alo Diyanet' isimli bir servisin kurulmasını teklif ediyorum." (Mehmet Özkan, DYP)

"Diyanet İşleri Başkanlığı, devlet protokolunda öngörülen konuma yerleştirilmeli ve buna bağlı olarak, Diyanet İşleri Başkanlığı'mıza kırmızı plaka tahsis edilmelidir." (Mehmet Özkan, DYP) (PEHLİVAN, Battal: Aleviler ve Diyanet, Sf. 145. 1993, İstanbul)

-24 Ocak 1993: Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Uğur Mumcu, Ankara Karlı sokaktaki otomobiline yerleştirilen, C-4 tipi plastik bombanın patlaması üzerine öldü. Saat 14.00 sıralarında, haberin öğrenilmesinden itibaren yurdun her yerinde şeriatı lanetleyen gösteriler ve yürüyüşler başladı.

İnsanlar ayakta, en duyarlı anlarını yaşarlarken bile şeriat durmadı. İstanbul Halaskargazi caddesindeki Bulgar Kilisesi'nin yanında Uğur Mumcu anısına düzenlenen Mumcu kitap standı, 26 Ocak'ın ilk saatlerinde yakıldı.

Mumcu'nun cenazesi; Ankara'da, onbinlerce kişinin katılımıyla, 27 Ocak 1993 günü yapıldı. Tören, şeriatçılara karşı Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük gövde gösterisi olarak nitelendi. Onbinlerce insan bağırıyordu:

"Katiller bulunsun, hesap sorulsun", "Türkiye İran olmayacak", "Faşizme karşı omuz omuza", "Uğur'un katili kontrgerilla", "İrtica'nın başı Çankaya'da", "Genciz, Güçlüyüz, Atatürk'çüyüz", "Mollalar İran'a'Y' Bir mum söndü, yeni mumlar yanacak", "İrtica'nın maası Çankaya'dan", "Çankaya'nın şişmanı, laiklik düşmanı", "Kahrolsun Şeriat", "Uğurlar ölmez", "Uğurlar ölmedi, ölmeyecek", "Solda birlik", "Mollalar orduya alınamaz".

Onbinler ağıt yakıyordu:

"Ne bir haram yedi, ne cana kıydı/ Ekmek kadar aziz, su gibi aydı/ Hiç kimse duymadan, hükümler giydi/ Yiğidim aslanım, burda yatıyor/ Yiğidim Uğur'um, burda yatıyor."

Onbinler haykırıyordu:

"Ankara'nın taşına bak/ Gözlerimin yaşına bak/ Uğur Mumcu şehit olmuş/ Şu feleğin işine bak."

-4 Şubat 1993: İran'ın önde gelen gazetesi 'Cumhuri İslami'nin başyazısında Aziz Nesin, ağır bir şekilde suçlandı ve Salman Rushdi'yle aynı sonu paylaşması gerektiği yorumu yapıldı. Başyazıda, "**Şeytan Ayetleri**" kitabından dolayı Humeyni tarafından ölüme mahkum edilen Hint asıllı İngiliz yazar Salman Rushdi'nin kitabını, Türkiye'de yayımlayacağını açıklayan Nesin'in, "**Müslümanlar arasında yerinin kalmadığı ve Rushdi gibi, öldürülmesinin mubah olduğu**" belirtildi. Nesin hakkında, "**Siyonist uşağı**", "**Pis bir siyon**" ve "**Pis yazar**" deyimlerini kullanan gazetede, ilk adım olarak İran'da çok tutulan yazarın kitaplarının boykot edilmesi istendi. İran'daki radikal kanadın sözcüsü olarak tanınan gazetenin makalesinde, "**Salman Rushdi, peygambere ve İslama hakaret ettiği için idama mahkum edilmiştir. Aziz Nesin de bu hakaret ve ihaneti onayladığı için aynı hüküm altındadır. İslami milletimizin ve hükümetimizin bu kişiye tepkisini ve nefretini açıklaması gerekiyor. Salman Rushdi, siyasi bir sorundan önce, İslami bir karardır**", denildi. Başyazıda, "**İslam dünyası bu konuda hiçbir uzlaşmayı kabul etmediği için, Rushdi'nin yolunu izleyen herkesin onun kaderini paylaşacağı**" belirtildi.

-28 Şubat 1993: Emniyet Genel Müdürlüğü, İstihbarat Daire Başkanlığı tarafından, son yıllarda güneydoğu bölgesinde, özellikle PKK (Kürdistan İşçi Partisi) ile girdiği çatışmada etkin olan ve Kürtlerin "**Hizbul Kontra**" adını taktıkları Hizbullah hakkında hazırlanan rapor basına yansıdı. İkinin'e Doğru dergisinde kapak haberi olarak yayınlanan raporda, örgütün Türkiye'deki eylemleri hakkında şunlar söyleniyor:

"Ülkemizde, özellikle başkent Ankara'da görevli yabancı misyon mensuplarına karşı gerçekleştirilen

bombalı suikast olaylarının bu örgüt tarafından yapıldığı kanaati mevcuttur. 1987 yılından bugüne kadar; ikisi ABD'li, ikisi Suudi Arabistan'lı, biri İsraili ve diğeri de Mısır'lı olmak üzere altı yabancı uyruklu şahsa girişilen eylemlerin bu örgüt tarafından gerçekleştirildiği değerlendirilmektedir. Eylemlerin hepsi, faili meçhuldür. Bugüne kadar maalesef bu olayların faileri tespit edilmemiştir."

"1 Aralık 1984 tarihinde, İstanbul ilinde bir kuyumcu soygununa müdahale eden güvenlik kuvvetleriyle sanıklar arasında çıkan silahlı çatışma neticesi, failerden biri olay yerinde yakalanmıştır. Şahsın yapılan sorgusunda illegal Hizbullah örgütü mensubu olduğu, kuyumcuyu örgüt adına arkadaşlarıyla birlikte soymaya teşebbüs ettikleri öğrenilmiştir. Genişletilen tahkikat sonucunda örgüt mensubu olduğu anlaşılan 13 kişi; bir adet Sten marka makineli tabanca, dört adet çeşitli çapta tabanca, bu tabancalara ait şarjörler, bine yakın mermi ve bol miktarda örgütsel dokümanlarla birlikte yakalanmışlardır."

"Şeriat kanunlarının geçerli olduğu İran örneğinde olduğu gibi bir İslam devleti kurmak amacı doğrultusunda faaliyet yürüten Hizbullahi kesim, ülkenin bölünmesi, devletin yıkılmasını arzulamamaktadır. Amacı, TC devletinin siyasi sistemini İslami kurallara uydurmakla sınırlıdır. Ümmeti böldüğü ve Müslümanları güçsüz bırakacağı gerekçesiyle PKK'nın bölücü fikirlerini tasvip etmemektedir."

"1991 yılı Mayıs ayından itibaren Güneydoğu Anadolu bölgemizin bazı il ve ilçelerinde PKK ile, kamuoyunda Hizbullahçılar olarak adlandırılan grubun adam öldürme, bombalama, kundaklama, darp ve silahlı saldırı şeklinde cereyan eden karşılıklı çatışmaları süregelmektedir. Hizbullahi kesimin ülkemizde gerçekleştirdiği, eyleme dönük bu tür faaliyetleri, 1991 yılı başlarından itibaren yeni bir boyut kazanmaya başlamıştır."

PKK'nın halktan para toplama, kepenk kapatma, lehte propaganda yapmak, kısaca şunu yap bunu yapma türü istekleri, artık belli bir kesim tarafından yerine getirilmiyordu. Bu isteklerin yerine getirilmesi için baskı, zulüm, dayak ve tehdit metodları ise işe yaramamıştı.

İşte PKK, bu kesimi baskı altına alabilmek ve kendi isteklerine boyun eğdirebilmek gayesiyle, 08 Mayıs 1991 tarihinde Şırnak'ın İdil ilçesinde Hizbullahi kesimin önde gelen isimlerinden M.Şerif Karaaslan'ın anne ve babası, Hayriye ve Sabri Karaaslan'ı evlerinde silahla taramak suretiyle öldürme eylemini gerçekleştirmişlerdir." (2000'e Doğru. 28.2.1993. Sf. 8-14)

Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde açılan Hizbullah davasının iddianamesinde ise örgütün iç yapısının iç yapısı ve örgütlenmesi şöyle anlatılıyor:

"a)İlim Cemaati:

İlim cemaatine mensup olanlara göre, aslolan cihat, yani silahlı mücadeledir; önce ona ağırlık verilmelidir. Silahlı mücadele bir temizlik, bir yıldırım harekattır. Aynı

zamanda, bir güç gösterisidir. Sessiz ve kararsız kitleyi davaya kazanmanın (olanağı. H.N.) olmadığı takdirde zorlamanın tek yolu budur. Zira iyi olarak örgütlenmiş, davaya inanan, bilinçli ve kararlı az sayıda militan; örgütsüz ve dağınık olan çok sayıda sempatzana göre daha yararlı olarak silahlı mücadele verebilir.

Dini yayınlarla tebliğ yoluna bel bağlama, lafazanlıktan, laf ebeliğinden başka bir şey değildir; boşuna bir zaman kaybıdır. Tebliğ, ancak silahlı mücadeleyle yürütüldüğünde etkili olabilir.

Gerçekten de tebliğ hem uzun vadelidir, hem de büyük risk içerir. Gizlilik ve eylem seçeneğini azaltır, zorlaştırır, ihanet yollarını ve pişmanlıkları, örgüt içine sızmaları hızlandırır.

b) Menzil Cemaati (Fecir Cemaati):

Menzil veya Fecir cemaatine göre ise cihat, yani silahlı mücadele için zaman çok erkendir. Cihat yoluna, İslam devriminin yolu tıkanmadıkça başvurulmamalıdır. İslam devrimi için izlenecek yol, önce tebliğ yoluyla taban genişletme ve yeni katılımlar sağlama, cemaatleşme yoluyla yeni katılımları bilinçli ve davaya inanmış militan haline dönüştürme; son çare olarak da cihat ilan etmektir. Kararlı çoğunluğun hareketi, sonucu hızlandırır, alt yapının güçlendirilmesi için üst yapı kurumlarının oluşumunu çabuklaştırır. Demokratik yol kapanmamışken silahlı mücadeleye başvurmak cinnettir. Gereksiz yere dökülecek kan devrimi kendi içinde boğar. Aynı zamanda, güvenlik güçlerinin de dikkatini gereksiz yere üzerine çeker." (Hizbullah İddianamesi, Sf. 8)

HİZBULLAH'IN ÖRGÜTLENMESİ

"Menzil Grubu'nun siyasi lideri, Fidan Güngör'dür. Dini lideri ise Mansur Güzelsoy'dur. Şura üyeleri; sanıklarından Mehmet Yaşasın, Zeki Savaş ve Sadrettin Ay'dan oluşmaktadır.

Şura üyelerinden Mehmet Yaşasın tebliğ grubunun; Zeki Savaş cihad grubunun; Sadrettin Ay ise camii örgütlenmelerinin sorumlusudur. Şura üyelerinden kimlikleri tesbit edilebilenler, bu şahıslar olup diğerlerinin henüz kimlikleri tesbit edilememiştir.

Şura üyelerinden Sadrettin Ay öldürülmüştür; dini lider, siyasi lider ve şura üyesi Zeki Savaş halen firarda bulunmaktadır.

Diyarbakır Askeri Kanat sorumlusu, sanık Emin Tenşi'dir. Askeri kanatta görev alanlardan; Selçuk Atasoy, Gülsan Aydın, Mehmet Tarduş, Abdullah Deniz, Orhan Tektetin, İrfan Aydın bu davanın sanıklarındır. Askeri kanat görevlilerinden Turhan Aydın yakalanmış olup Adıyaman Cezaevi'nde tutukludur.

Askeri kanat mensuplarından; Muhittin Karaaslan, Şuayp Polat, Ubedullah Can, Azmi Efe ölü olarak ele geçirilmişlerdir.

Askeri kanada mensup olanlardan; Mehmet Murat Benlice, Hamit Kaya, Cengiz Aydın, Lokman Pirizade, Seyfettin Ay,

Halil Yıldız, Kadri Akboğa, Hasan Kurt halen firarda bulunmaktadır.

Diyarbakır Tebliğ Grubu:

Sorumlusu, sanık Mehmet Yaşasın'dır. Yardımcıları: Abdülislam Akgül (ölü), yüksek öğretim birimi sorumlusu; Rafet Şener, orta öğretim birimi sorumlusudur. (Rafet Şener halen 1 nolu DGM'de 1993/719 esas sayılı dosya üzerinde yargılanmaktadır.)

Yüksek öğretim biriminde faaliyet gösterenlerden; Abdülhamit Güler, Kemal Koyuncu, Sabri İdgü, Yüksel Özgan, Mehmet Eken, Cengiz Temel, Behçet Güngör, Fevzi Demir bu davanın sanıklarındır.

Halk biriminde faaliyet gösterenlerden; Hakan Elem, Murat Koyuncu, Mehmet Polat, Mehmet Koyuncu, Mehmet Rüzgar, Sedri Eren davamızın sanıklarındır.

Batman Fecir Grubu:

Batman Fecir Grubu'nun Menzil grubuyla birlikte aynı ideoloji ve yöntemi benimsedikleri; aynı nedenlerle ilim cemaatinden ayrıldıkları; ayrıldıktan sonra bölgede tek güç olarak faaliyet göstermek isteyen İlim Grubu'nun saldırısına uğradıkları, hedefi haline geldikleri; Batman'da, Fecir Kitabevi çevresinde cemaatleştikleri için bu isim altında tanındıkları; Menzil cemaatiyle birlikte İlim Grubu'na karşı eylem birliği içine girdikleri ve ortak eylemler gerçekleştirdikleri; Menzil cemaatiyle bir ve türdeş yapıda oldukları; dini liderlerinin İhsan Yeşilirmak (ölü), siyasi liderlerinin Gıyasettin Uğur(ölü), şura üyelerinden tesbit olunanın Zeki Amedi kod adlı Zeki Savaş olduğu;

Zeki Savaş'ın şura üyesi olarak Batman askeri kanadından da sorumlu bulunduğu, Menzil grubunun şura üyesi Zeki Savaş'la aynı kişi olduğu; Fecir grubunun askeri kanat sorumlusunun Eyüp Bozkurt olduğu; Fecir kanadının Cihat grubunun (askeri kanadının) Gülsan Aydın, Muhammed Beşir Toprak, Vahdeddin Edebali, Gıyasettin Uysal, Nasip Hiçyılmaz, Osman Sevim, Metin Eren, Hasan Güzel'den oluştuğu anlaşılmaktadır.

Eyüp Bozkurt ile Zeki Savaş arasındaki bağlantıyı Osman Sevim teşkil etmektedir. Osman Sevim, aynı zamanda Satımlar olarak adlandırılan ideolojik nedenlerle gerçekleştirdikleri silahlı eylemlerde satır kullandıkları için bu isimle adlandırılan grubun üyeleri Şerif Gezer, Ali Kan, Cahid Öztürk isimli sanıkların da lideri konumundadır."

- 21 Nisan 1993: Cumhurbaşkanı Turgut Özal toprağa verildi. 17 Nisan'da, Ankara'da ölen Özal, Fatih Camii'nde kılınan öğle namazının ardından Vatan Caddesi'ne; daha önce kendisinin Menderes, Zorlu ve Polatkan'ın itibarlarının iadesi için yaptırdığı anıt mezarın ucundaki alana götürüldü. Fatih Camii'nden bando eşliğinde alınan Özal'ın naaşını yol boyunca izleyen şeriatçı gruplar, "Müslüman Özal" diye slogan atarak tekbir getirdiler. Sloganların bir amacı da, "Müslüman Cumhurbaşkanı'nın cenazesinin gavur usulü bandoda cenaze marşı çalınarak götürülmesine tepki" ve bandonun sesini bastırmaktı. Şeriatçılar, yollarını açan Özal'ı son yolculuğuna böyle uğurladılar.

-12 Mayıs 1993: Yapım ve yönetimini gazeteci Erhan Akyıldız'ın üstlendiği ve HBB televizyon kanalında yayınlanan Yüksek Tansiyon adlı tartışma programında, eski İstanbul Vaizi Hasan Ali Buldan ile Alevi kökenli yazar Cemal Şener, Alevilik konusunu tartıştılar. Program beklenmedik bir biçimde gelişti ve eski vaiz Buldan, açtı ağzını, yumdu gözünü:

"İbni Sina adlı bir Yahudi, Hazreti Muhammed'in ölümünden sonra Hazreti Ali'yi kandırarak böyle sapık bir akımı ortaya çıkarmıştır."

"Alevilik sapık bir inançtır, Müslümanlıkla ilgisi yoktur."
"Avrupalılar ve Şia, İslam'ı bölmek için Alevileri destekliyor."
"Aleviler, Tanrı tanımaz, Muhammed'i peygamber olarak kabul etmezler. Ali'yi Allah olarak görürler."

"Aleviler namaz kılmaz ve camiye gitmezler. Camilere hayvan bağlarlar."

"Aleviler mumsöndü yaparlar." "Cehennemde Alevilere yer ayrılmıştır."

-29 Mayıs 1993: Cağaloğlu'ndaki Cezeri Kasım Paşa Camii'nde biriken kalabalık, cuma namazından sonra tekbir getirerek pankartlar açtı. Pankartlarda, **"Aydınlık-Rüşdü elele", "İslami hareket engellenemez", "Muhammed'e can feda", "Zillet bizden uzaktır", "Kahrolsun İngiltere ve yerli uşakları"** sloganları yer aldı.

Salman Rushdi'nin Şeytan Ayetleri kitabından bazı pasajların Aydınlık gazetecisinde yayınlanmasını protesto eden gericiler, **"İslam'a yapılan saldırılara izin vermeyelim"**, başlıklı bir bildiri dağıttılar. Gericiler, yüzlerce polisten oluşan kordona karşılık vilayete doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında tekbir getirip, **"İslam düşmanlarını cezalandıracağız", "Aydınlık, defol", "Kafirlere yer yok", "Kafirlere karşı Müslümanlar birleşin"** sloganları atan gericiler, polisle çatıştı. Gericiler daha sonra, valilik binasının yanbaşındaki Kaynak Yayınevi'ni ellerindeki sopalar ve demir çubuklarla tahrip ederek yayınevi görevlisi İsmet Öğütücü'yü yaraladılar. Baskın sırasında Aydınlık, Cumhuriyet, Özgür Gündem ve Zaman gazeteleri ile bir İngiliz bayrağı yakıldı. Olaylar sırasında göstericilerin dağıttığı bildiride, **"Kur'an'ın korunmuşluğuna dil uzatan, Hz.Peygamber'in aile hayatını haşa, bir genelev ortamına benzeten ve yine ümmetin anaları olan Hz.Peygamber'in hanımlarına haşa, fahişe deme cüretinde bulunan böylesi azgın bir kafirin deli saçmalarının yayınlanması karşısında sessiz mi kalacağız?"**

Müslümanlar, hesap sorunuz. Nisa suresinde belirtildiği gibi: İnananlar Allah yolunda savaşırlar, kafirler de Tağut yolunda savaşırlar.

O halde şeytanın dostlarıyla savaşın, çünkü şeytanın hilesi zayıftır."

-2 Temmuz 1993: Sivas'ta 35 aydın, şeriatçıların tekbir sesleri arasında ve devletin gözü önünde yakılarak öldürüldü. İslamcılar için artık, söz bitmişti...

SON SÖZ

Türk emekçisi on yıllarca ezildi. Yaşamın yüküyle ezildi, siyasi yasaklarla ezildi, sınıf çatışmasının şiddetiyle ezildi, emperyalizmin baskısıyla ezildi. Yaşam standardında, teknolojiye, bilimde, kültüsanatta, sporda hep ezildi. Cumhuriyet tarihi bir anlamda, Türk emekçisinin ve aydının ezilme tarihidir. Karadeniz'in dalgalarındaki Mustafa Suphilcrden Sivas ateşlerindeki 33 ışığa, hepsi ezilmenin tarih kitabının altı çizili harflerini oluşturular. Bütün bu zulüm, egemenlerin bilerek ve isteyerek yani, hukuk deyimiyle, teammüden bir boşluk oluşturma çabalarının somut sonuçlarıdır.

Şimdi bu boşluk, daha 1950'den itibaren sırtını egemenlere dayayan şeriatçılarca doldurulmak isteniyor. Bir noktaya da gelindi sayılır. İstenen de buydu: Sol'u engellemek. Ne ile ve nasıl olursa olsun; engellemek.

Ortanın sağıyla olmadı. Sivil faşist hareketlerle olmadı. Askeri darbelerle olmadı. Emekçiler ve Sol hepsine direndi. Sokak sokak, kent kent direndiler.

Şeriatçıların yarattığı kilitlenmenin çözümü, emekçilerdedir.

Emekçiler mi?

Onlar ne yaptıklarını, iyi bilirler.

EK

TEKKE VE ZAVİYELERİN KAPATILDIĞI GÜNLERDE İSTANBUL'DAKİ TARİKAT DERGAHLARI

Tekke ve Zaviyelerin Kapatılmasına Dair Kanun'un çıktığı günlerde, İstanbul'da yarı resmi kimliğe sahip 307 tarikat merkezi vardı. Yasadan sonra tüm bu dergâh, tekke, hankâh ve zaviyeler kapatıldı. Aşağıdaki liste, Reşat Ekrem Koçu'nun İstanbul Ansiklopedisi'nin 8. cildinden alındı.

MERKEZİN ADI	SEMTİ	ZİKİR/AYIN GÜNÜ
BAYRAMİ TARİKATI		
1- Divitçiler dergâhı	Üsküdar	Salı
2- Ekmekyemez dergâhı	Salacak	Pazartesi
3- Himmetdede dergâhı	Nakkaşpaşa	Perşembe
4- Tevilmehmedefendi dergâhı	Altımermer	Salı
BEDEVİ		
5- Ağaçkakan dergâhı	Yedikule	Çarşamba
6- Arabzade dergâhı	Kasımpaşa	Salı
7- Ebürriza dergâhı	K.paşa/Tatavla	Pazar
8- İslambey dergâhı	Eyüp	Cuma
9- Şeyhhamed dergâhı	Çengelköy	Cumartesi
10- Şeyhhamil dergâhı	Beylerbeyi	Pazar
11- Şeyhhasib dergâhı	Toptaşı	Pazartesi
12- Şeyhüseyin dergâhı	İstavroz	Perşembe

CELVETİ TARİKATI

13- Acıbadem dergâhı	Üsküdar	Cumartesi
14- Akarca dergâhı	Tophane	Çarşamba
15- Akbıyık dergâhı	Ahırkapı	Çarşamba
16- Alaeddinefendi dergâhı	Sofular	Pazartesi
17- Atpazarı Osmanefendi d.	Fatih	Pazar
18- Atpazarı Osmanefendi d.	Üsküdar	Cuma
19- Ayşesultan dergâhı	İmrahor	Perşembe
20- Bacılar dergâhı	Üsk/Hüdai	Salı
21- Bandırmalı dergâhı	Üsk/İnadiye	Cuma
22- Çakırdede d. (Karaabalı dergâhı)	Dolmabahçe	Çarşamba
23- Divitçizade dergâhı	Üsküdar	Cuma
24- Hüdaiazizmahmudedefendi d.	Üsküdar	Cuma
25- İskenderbaba dergâhı	Üsküdar	Çarşamba
26- Keşfi Osmanefendi dergâhı	Vezneciler	Çarşamba
27- Küçükayasofya dergâhı	Camii içinde	Cuma
28- Mihrimah sultan dergâhı	Üsk/İskele	Perşembe
29- Musalla dergâhı	Bulgurlu	Perşembe
30- Sarmaşık dergâhı	Edirnekapı	Perşembe
31- Şeyhfenai dergâhı	Üsk/Pazarbaşı	Çarşamba
32- Şeyhselami dergâhı	Üsküdar	Pazartesi
33- Şeyhselami dergâhı	Büyükçamlıca	Çarşamba
34- Tembelhacımehmed dergâhı	Üsküdar	Perşembe

CERRAHİ TARİKATI

35- Arıfdede dergâhı	Üsküdar	Perşembe
36- Çaylakzade dergâhı	Nuruosmaniye	Perşembe
37- Halilnizameddin dergâhı	Edirnekapı	Çarşamba
38- İplikçimehmed dergâhı	Otlukotu yok.	Perşembe
39- Karabaş dergâhı	Rumelihisarı	Perşembe
40- Karagöz dergâhı	Silivrikapı	Çarşamba
41- Nureddincerrahi dergâhı	Karagümruk	Pazartesi
42- Sertarikzade dergâhı	Fatih	Salı
43- Sertarikzade dergâhı	Nişancı	Pazar
44- Şeyhali dergâhı	Otakcılar	Pazar
45- Tameşvar dergâhı	Eyüp	Perşembe
46- Yağcızade dergâhı(Balaban d.)	Üsküdar	Cumartesi
47- Yesarizade dergâhı	Sofular	Cumartesi
48- Yıldızdede dergâhı	Bahçekapı	Çarşamba
49- Başçıhacımahmud dergâhı	Haseki	Çarşamba
50- Gülşenitatarefendi dergâhı	Tophane	Perşembe
51- Şeyhail dergâhı	Balat	Salı

HALVETİ TARİKATI

52- Bülbülcüade dergâhı	Fatih	?
53- Çizmeciler dergâhı	Kabataş	Pazar
54- Hamzazade dergâhı	Fatih	Salı
55- İshakkaramani dergâhı	Sütlüce	Cuma
56- Kasımçelebi dergâhı	Çemberlitaş	Cuma
57- Kulemeydanı dergâhı	Yedikule	Çarşamba
58- Maçka dergâhı	Maçka	Pazartesi
59- Sadullahçavuş dergâhı	Silivrikapı	Cumartesi
60- Şevkiefendi dergâhı	Mimarağa	Salı
61- Şeyhhafız dergâhı	Karacaahmet	Pazar
62- Şeyhsüleyman dergâhı	Beykoz	Perşembe
63- Tekkeci dergâhı	Topkapı dışı	Cuma
64- Üçler dergâhı	Silivrikapı	Cuma

KADİRİ TARİKATI

65- Abdalyakub d. (Hekimoğlualipaşa d.)	Camii içinde	Cuma
66- Abdüsselam dergâhı	Hekimoğlu	Pazar
67- Ahaba dergâhı	Fındıklı	Çarşamba
68- Avnizade dergâhı	Üsküdar	Cumartesi
69- Bayrampaşa d. (Paşmakı Şerif d.)	Haseki	Cuma
70- Büyükipiyale dergâhı	Kasımpaşa	Cuma
71- Çenezade dergâhı	Eskiali	Pazartesi

72- Doğramacı dergâhı	Zındanarkası	Çarşamba
73- Dülgeroğlu dergâhı	Saraçhane	Perşembe
74- Emirefendi dergâhı	Kulaksız	Perşembe
75- Erdekbaba dergâhı	Haseki	Pazar
76- Evlicebaba dergâhı	Eyüp	Cuma
77- Fıstıklı dergâhı	Hasköy	Pazartesi
78- Gavsizade dergâhı	Mevlanakapı	Cumartesi
79- Hacıılyas dergâhı	Eğrikapı	Perşembe
80- Hakiefendi dergâhı	Eyüp	Cuma
81- Hamdiefendi dergâhı	Sinanpaşa	Çarşamba
82- Havuzbaşı dergâhı (Özbekler d.)	Beylerbeyi	Perşembe
83- Haydardevede dergâhı	Saraçhane	Pazar
84- Hindiler dergâhı	Selamsız	Cumartesi
85- Hindiler dergâhı	Horhor	Cumartesi
86- Kabakulak dergâhı	Karagümrük	Perşembe
87- Kaadirihane dergâhı	Tophane	Salı
88- Kaledıbı dergâhı	Mevlanakapı	Çarşamba
89- Karabaş dergâhı	Tophane	Perşembe
90- Kartalbaba dergâhı	Nuhkuyusu	Salı
91- Kavafhüseyn dergâhı	Emirgan	Cuma
92- Kavafmehmed dergâhı	Balcıyokuşu	Cumartesi
93- Kaygusuzbaba dergâhı	Ayasofya	Pazar
94- Kelami dergâhı	Mevlanakapı	Salı
95- Kolancieminefendi dergâhı	Otakcılar	Cumartesi
96- Küçükpiyalı dergâhı	Kasımpaşa	Cumartesi
97- Kürkçü dergâhı	Lalezar	Pazar
98- Kürkçüzade dergâhı	Silivrikapı	Pazar
99- Mısırlıbrahim dergâhı	Sultanahmet	Cuma
100- Mollaçelebi dergâhı	Eyüp	Cuma
101- Muabbirhasanefendi d.	Kasımpaşa	Çarşamba
102- Nazmizade dergâhı	Şehremini	Pazartesi
103- Nebati dergâhı Tophane	Fatih	Çarşamba
104- Nişancı dergâhı	Aksaray	Cumartesi
105- Oğlanşeyh dergâhı	Mevlanakapı	Pazar
106- Peykdede dergâhı	Şehremini	Pazartesi
107- Rem'i dergâhı	Edirnekapı	Çarşamba
108- Resmi dergâhı	Üsküdar	Cuma
109-Serbölük dergâhı	Ayasofya	Perşembe
110- Şeyhhulusi dergâhı	Bebek/Kayalar	Çarşamba
111- Şeyhmehmed dergâhı	Keçeciler	Cuma
112- Şeyhşemsi dergâhı	Haseki	Perşembe
113- Şeyhtaha dergâhı	Davutpaşa isk.	Perşembe
114- Taşçı dergâhı (Gümüşdede d.)	Kasımpaşa	Pazartesi
115- Türabı dergâhı	Kasımpaşa	Cuma
116- Vaniahmedefendi dergâhı	Lalezar	Pazar
117- Yahyaefendi dergâhı	Fatih	Cuma
118- Yahyakethüda d. (Yahubaba d.)	Kasımpaşa	Çarşamba
119- Yarımcaababa dergâhı	Paşalimanı	Cumartesi
120- Yavedud dergâhı	Ayvansaray	Cuma
121- Zincirlikuyu dergâhı	Üsküdar	Cumartesi

MEVLEVİ TARİKATI

122- Bahariye Mevlevihanesi	Bahariye	Çarşamba
123- Galatasaray Mevlevihanesi	Galata	Cuma,Salı
124- Üsküdar Mevlevihanesi	Üsküdar	Cumartesi
125- Kasımpaşa Mevlevihanesi	Kasımpaşa	Pazar
126- Yenikapı Mevlevihanesi	Yenikapı	P.tesi,Per.

NAKŞİBENDİ TARİKATI

127-Afifehatun dergâhı	Eyüp	Perşembe
128- Akbaba dergâhı	Beykoz	Perşembe
129- Babahaydar dergâhı	Eyüp	Perşembe
130- Bademli dergâhı	Sütlüce	Perşembe
131- Baliefendi dergâhı	Silivrikapı	Cuma
132- Çolakhasanefendi dergâhı	Eyüp	Cuma
133- Derunimehmedefendi d.	Vezneciler	Perşembe
134- Ebusaidülhudri dergâhı	Kariye	Cuma

135- Emirbuhari dergâhı	Edirnekapı	Cuma
136- Emirbuhari dergâhı	Unkapanı	Perşembe
137- Emirbuhari dergâhı	Eğrikapı	Perşembe
138-Feyziye dergâhı	K.M.paşa	Cuma
139- Feyzullahafendi dergâhı	Halıcılarköşkü	Cuma
140- Hacıbeşirağa dergâhı	Babıali	Perşembe
141- Hakikiosmanefendi dergâhı	Eğrikapı	Perşembe
142- Hakikizade dergâhı	Eğrikapı	Pazar
143- Hatuniye dergâhı	Eyüp	Pazartesi
144- Hüsrevpaşa dergâhı	Eyüp	Perşembe
145- Kalenderhane dergâhı	Eyüp	Perşembe
146- Kalenderhane Hindiler d.	Üsk/Çinili	Perşembe
147- Karaağaç dergâhı	Karaağaç	Perşembe
148- Karayağdı dergâhı	Eyüp	Perşembe
149- Kaşgari dergâhı	Eyüp	Perşembe
150-Kefevi dergâhı	Salmatomruk	Salı
151- Kırkağaç dergâhı	Aksaray	Perşembe
152- Kirpasi dergâhı	Eyüp	Pazar
153- Mehmedsaidefendi dergâhı	Fındıklı	Perşembe
154- Mercimek dergâhı	Langa	Cuma
155- Mesnevi hane dergâhı	?	Çar.,Cuma
156- Mimarsinan dergâhı	Aşıkpaşa	Salı
157- Muabbirhasanefendi d.	Eskiali	Perşembe
158-Muradmolla dergâhı	?	Çarş.,Pazar
159-Mustafadede dergâhı	Fatih	Cumartesi
160- Mustafapaşa dergâhı	Otakçılar	Perşembe
161- Nalbandmehmedefendi d.	Rumelihisarı	Perşembe
162- Nazifdede dergâhı	Anadoluhisarı	Perşembe
163- Neccarzade d. (Sinanpaşa d.)	Beşiktaş	Pazartesi
164- Öküzcebaba dergâhı	K.M.paşa	Cuma
165-Özbek dergâhı	Üsküdar	Cuma
166-Özbekler dergâhı	Sultanahmet	Cuma
167-Özbekler dergâhı	Sultantepsi	Perşembe
168-Perişanbaba dergâhı	Kazlıçeşme	Perşembe
169-Safvetipaşa dergâhı	Hocapaşa	Perşembe
170-Sarıbaba dergâhı	Sarıyer	Pazar
171-Selimiye dergâhı	Üsküdar	Perşembe
172-Seyyidbaba dergâhı	Haseki	Perşembe
173- Şahkulu d. (Merdiköyü d.)	Merdivenköy	Perşembe
174-Şehidler dergâhı	Rumelihisarı	Perşembe
175-Şeyhabdullah dergâhı	Kanlıca	Perşembe
176-Şeyhali dergâhı	Eyüp	Perşembe
177-Şeyhhıfzı dergâhı	Unkapanı	Perşembe
178- Şeyhkamil dergâhı	Edirnekapı	Pazar
179-Şeyhmurad dergâhı	Nişancı	Cuma
180- Şeyhsadık dergâhı	Üsküdar	Perşembe
181-Şeyhsaid dergâhı	Fındıklı	Pazar
182- Şeyhselami dergâhı	Eyüp	Pazar
183-Şeyhselim dergâhı	Üsküdar	Perşembe
184- Tahirağa dergâhı	Aşıkpaşa	Perşembe
185-Tahirbaba dergâhı	Büyükçamlıca	Perşembe
186-Valdesultan dergâhı	Edirnekapı	Perşembe
187-Vezir dergâhı	Eyüp	Perşembe
188- Yahyaefendi dergâhı	Beşiktaş	Perşembe
189- Yahyazade dergâhı	Yayla	Perşembe
190- Yuşa dergâhı	Beykoz	Perşembe
191-Zıbnışerif dergâhı	Taşkasap	Pazar

RİFAİ TARİKATI

192- Alikuzu d. (Çürüklük dergâhı)	Kasımpaşa	Cumartesi
193- Alyanak dergâhı	Lalezar	Perşembe
194- Bekarbey dergâhı	Hobyar	Cumartesi
195- Cündi dergâhı	Altımermer	Pazartesi
196- Dügümlübaba d. (Aracıbaşı d.)	Sultanahmet	Pazar
197- Hulviefendi dergâhı	Şehremini	Salı
198- Karababa dergâhı	Atikali	Salı
199- Karanuhud dergâhı	Halıcılar	Çarşamba

200- Karasanklı dergâhı	Küçük M.paşa	Pazartesi
201- Kılıcımehtedefendi derg.	Mevlanakapı	Pazar
202- Kubbe dergâhı	Fatih	Cuma
203- Marufiefendi dergâhı	Kasımpaşa	Pazartesi
204- Osmanefendi dergâhı	Topkapı	Cumartesi
205- Paşababa d. (Hoca dergâhı)	Tophane	Çarşamba
206- Raşedefendi dergâhı	Fatih	Cuma
207- Saçlıfendi dergâhı	Küçükayasofya	Pazar
208- Saifefendi dergâhı	Şehremini	Cuma
209- Saidçavuş dergâhı	Küçük M.paşa	Perşembe
210- Salihefendi dergâhı	Karagümrük	Pazartesi
211- Sancakdar dergâhı	Ayasofya	Cuma
212- Sandıkçıseyh dergâhı	Üsküdar	Cumartesi
213- Saraçishak dergâhı	Tavşantaşı	Pazar
214- Seyyahşeyh dergâhı	Kabasakal	Pazar
215- Sultanosman dergâhı	Otakçılar	Cuma
216- Şerbetdar dergâhı	Mollağürani	Cuma
217- Şeyhabdullah dergâhı	Odabaşı çarş.	Çarşamba
218- Şeyharifdergâhı	Hüsrevpaşa	Çarşamba
219- Şeyhhafız dergâhı	Üsküdar	Perşembe
220- Şeyhmahmud dergâhı	Üsküdar	Çarşamba
221- Şeyhnuri dergâhı	Üsküdar	Çarşamba
222- Şeyhsırrı dergâhı	Kızıtaşı	Pazar
223- Şeyhülislam dergâhı	Eyüp	Perşembe
224- Tarsusi dergâhı	Mevlanakapı	Cuma
225- Yahyazade dergâhı	Eyüp	Pazartesi
226- Yeşiltulumba dergâhı	Unkapanı	Cuma

SAADİ TARİKATI

227- Abdüsselam d. (Kovacıdede d.)	Koska	Pazartesi
228- Abidçelebi dergâhı	Kadıçesmesi	Perşembe
229- Balçık dergâhı	Defterdar	Cumartesi
230- Caferpaşa dergâhı	Eyüp	Cuma
231- Ciğerimdede dergâhı	Kasımpaşa	Pazartesi
232- Çakırağa dergâhı	Edirneköprüsü	Cuma
233- Ejder dergâhı	Karagümrük	Pazartesi
234- Etyemez dergâhı	Samatya	Perşembe
235- Fındıkzade dergâhı	Yüksekkaldırım	Pazartesi
236- Ganiefendi d. (Hallaçbaba d.)	Üsküdar	Cuma
237- Hamidiye dergâhı	Kuşdili	Pazar
238- Hasankudsiefendi dergâhı	Mevlanakapı	Salı
239- Hasırcızade dergâhı	Sütlüce	Çarşamba
240- İsaefendi dergâhı	Halicılarköşkü	Cuma
241- Kadem d. (Halilhamdipaşa d.)	Davudpaşa	Salı
242- Kantarcıbaba dergâhı	Gümüşsüyü	Cuma
243- Malatyalımailağa d.	Üsküdar	Salı
244- Raşidefendi dergâhı	Şehremini	Pazartesi
245- Sancaktar dergâhı	Üsküdar	Pazar
247- Sır dergâhı	Otakçılar	Cuma
248- Şeyhcevher dergâhı	Okmeydanı	Salı
249- Taşlıburun d. (Lageri d.)	Eyüp	Perşembe

SİNANİ TARİKATI

250- Haririmehmedefendi d.	Topkapı	Cuma
251 - Ümmisinan dergâhı	Eyüp	Çarşamba
252- Zekaizade dergâhı	Şehremini	Cuma

SÜNBLİ TARİKATI

253- Beşikçizade dergâhı	Davudpaşa	Salı
254- Cihangirhasanefendi d.	Cihangir camii	Pazartesi
255- Çayır dergâhı(Safvetipaşa d.)	Silivrikapı	Pazar
256- Dırağman dergâhı	Draman	Çarşamba
257- Erdebil dergâhı	Ayasofya	Cuma
258- Ferruhkahya dergâhı	Balat	Cuma
259- Hacıevhad dergâhı	Yedikule	Pazartesi
260- Hacıkadın dergâhı	Samatya	Perşembe

261 - İbrahimpaşa dergâhı	Nişancı	Salı
262- Karamehmedpaşa dergâhı	Aksaray	Cuma
263- Keşfifaferefendi dergâhı	Fındıklı	Cumartesi
264- Koruk dergâhı	Mollagürani	Salı
265- Mehmedağa dergâhı	Çarşamba	Cumartesi
266- Merkezefendi dergâhı	Merkezefendi	Perşembe
267- Mimaracem dergâhı	Mevlanakapı	Çarşamba
268- Mirahur dergâhı	Yedikule	Pazar
269- Ramazanefendi dergâhı	K.M.paşa	Pazartesi
270- Saçlıhüseynefendi dergâhı	Üsküdar	Pazartesi
271- Sirkeci dergâhı	Küçük M.Paşa	Çarşamba
272- Sivasi dergâhı	Sultanselim	Perşembe
273- Sivasi dergâhı	Eyüp,Nişancı	Perşembe
274- Sümbülefendi dergâhı	K.M.Paşa	Cuma
275- Şahsultan dergâhı	Eyüp	Salı

----{ kutupyıldızı kitaplığı }----